

ที่ระลึก

เทา - ทอง คืบดิน ๒๕๔๙

ณ บริเวณลานพลาซ่า หอประชุมธำรง บัณฑิต

มหาวิทยาลัยบูรพา

เรื่องเก่าเล่าใหม่

ที่ระลึก
เทา-ทอง คืบถื่น ๒๕๔๙
๑๘ มีนาคม ๔๙

กำหนดการ

งาน เทา-ทอง คืบกัน ๒๕๕๙

วันเสาร์ที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๙

ณ บริเวณลานพลาซ่า หอประชุมธำรง บัณฑิต

เวลา ๑๖.๐๐-๑๗.๓๐ น.

- นั้รงรชมทิวทัศน์รอบมหาวิทยาลัย

เวลา ๑๗.๓๐-๑๘.๐๐ น.

- ศิษย์เก่าลงทะเบียน สั้งสรรดัตามสบาย

เวลา ๑๘.๐๐-๑๙.๐๐ น.

- รั้บประทานอาหาร ดนตรีไทยจาก ม.บูรพา ชั้บกล่อม

เวลา ๑๙.๐๐-๒๐.๐๐ น.

- นูม เป็ดด้วนายกฯ กล่าวทักทาย เขิญชม วีทีอาร์
- ประธานกล่าวเป็ดงาน DRUM SHOW ความยั้งใหญ่ของสถาบัน
- พิธีแสดงการคารวะระคณาจารย์อาวุโส
- ดนตรีไทยวงจระเข้ ประกอบพ็อน คณะศิลปกรรมศาสตร์

เวลา ๒๐.๐๐-๒๑.๐๐ น.

- การแสดงศิษย์เก่า ชั้บเสภาประกอบดนตรี
- เพลงจากศิษย์เก่า จั้บสลากเล่นเกม แจกรางวัล

เวลา ๒๑.๐๐-๒๒.๐๐ น.

- การแสดงคณะศิลปกรรมศาสตร์ จั้บสลากเล่นเกม แจกรางวัล
- BUU BIG BAND เป็ดฟลอร์รั้วง ลีลาศ เต้

เวลา ๒๒.๐๐-๒๓.๐๐ น.

- ลีลาศ รั้วง กั้บวง BUU BIG BAND

เวลา ๒๓.๐๐-๒๔.๐๐ น.

- จั้บสลากรางวัลใหญ่
- ดนตรีบรรเลง โดย STRING BAND

แปดกรกฎ

เนื้อร้อง ม.ล.ปิ่น มาลากุล ทำนอง อ.ทริณู บรรจงประจักษ์-อ.วีรพล บุญพิทักษ์
จังหวะ March Tempo ขับร้องทำนองใหม่ นันทิภา รัตนเพียรชัย
ทำนองใหม่ นพดล สิริธัชย์ จังหวะ โบลေး

วันที่แปดกรกฎกำหนดไว้	เป็นวันวิทยาลัยการศึกษา
ขยายออกท้องถิ่นจินตนา	ให้อุดมศึกษาแก่ชาวไทย
เลือกจำเพาะเหมาะดีที่บางแสน	ต้องวางแผนกะการเป็นงานใหญ่
วางศิลาฤกษ์ลงตรงชายไพร	เพื่อจะได้ตึกงามอร่ามตา
ตัดมะพร้าว แผ้วถาง สร้างถนน	แต่ละต้น เสียายเป็นหนักหนา
เพราะน้ำหอมระรินขึ้นอุรา	แต่เพื่อการศึกษาที่จำใจ
ท่านผู้ใดจะใช้ถนนนี้	ทุกทิวาน่าที่จะครวญใคร่
ว่าตนช่วยสร้างวิทยาลัย	ให้ชื่อหอมแทนได้หรือไม่เคย

สารบัญ

มหาวิทยาลัยบูรพา...วันนี้	
สิทธิพันธ์ ศิริรัตน์ชัย.....	๙
ศาลพระภูมิในมหาวิทยาลัย	
เขาวิน มณีวงษ์.....	๒๔
เหตุเกิดที่หอชายหนึ่ง	
ป. มะขาม.....	๒๙
"รุ่นสอง" ครอบงำ-จงใจรัก	
เนื้อหาของ ณ ลพบุรี.....	๓๗
เดี่ยวกลางไปเตะ	
ฉลอง แนวพานิช.....	๔๑
ชุมนุมเทวดา-เกจิอาจารย์	
ข้างดำ เมืองพล.....	๔๗
เสียหนึ่งของความทรงจำ	
ทราย บางแสน.....	๕๑
บันทึกมดทอง	
เฉลิมชัย รัตน์ประยูร.....	๕๗
วิญญานริมรั้ววิทยาลัย	
กิติกร มีทรัพย์.....	๖๕
สิ่งห้อยของ รำพึงความหลัง	
ปราชญา กล้าผจญ.....	๗๑
ย้อนรำลึกหลัง	
อินทรีแดง.....	๗๕
เพราะ...ใจเราผูกพัน	
บุญเกียรติ ไชควัฒนา.....	๗๙

สารจาก

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ศ.ดร. สุชาติ อุปถัมภ์

ในนามมหาวิทยาลัยบูรพา ผมขอขอบคุณสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ให้การสนับสนุนกิจการของมหาวิทยาลัยมาโดยตลอด

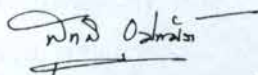
กิจการต่างๆ ของมหาวิทยาลัยบูรพา ไม่ว่าจะทางด้านวิชาการและด้านกิจกรรมต่างๆ ของนิสิต จะเจริญก้าวหน้าและเป็นที่ยอมรับของสังคมได้นั้น จะต้องอาศัยการร่วมแรงร่วมใจกันของทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัย คณาจารย์ นิสิต นักศึกษา ศิษย์เก่า องค์กรเอกชน ตลอดจนประชาชนในท้องถิ่น การร่วมแรงร่วมใจจากทุกฝ่ายดังกล่าว มีมาตั้งแต่มหาวิทยาลัยเริ่มก่อตั้ง จนถึงปัจจุบันเป็นปีที่ ๕๐ ก็เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นที่รู้จักและยกย่องของสังคมและบุคคลทั่วไป ทั้งภายในและต่างประเทศ

การจัดงาน เทา-ทองคืนถิ่น ๒๕๔๙ ครั้งนี้ นับเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ศิษย์เก่าจัดขึ้น เพื่อนำรายได้จากการจัดงาน สมทบทุนเพื่อก่อสร้างอาคาร ๕๐ ปี ของมหาวิทยาลัยที่สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์หลักๆ ๕ ประการ คือ เป็นอาคารศูนย์การประชุมและสัมมนา เป็นอาคารทำการหน่วยงานย่อย เป็นศูนย์รวมข้อมูลการศึกษาวิจัย และสารสนเทศของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นศูนย์การถ่ายทอด

เทคโนโลยีและนวัตกรรมต่างๆ แก่ชุมชน เป็นที่จัดแสดงประวัติและผลงาน
เกียรติประวัติของมหาวิทยาลัย และเพื่อเป็นอนุสรณ์ในโอกาสฉลอง ๕๐ ปี ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

ในโอกาสการจัดงานในวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๙ นี้ ผมขอขอบคุณ
คณะกรรมการจัดงาน ผู้มาร่วมงาน และผู้เกี่ยวข้องในการจัดงานทุกท่าน ที่
ร่วมแรงร่วมใจจนทำให้งานเท่า-ทองคืนถิ่น ๒๕๔๙ ครั้งนี้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์
และสร้างคุณประโยชน์อย่างยิ่งต่อมหาวิทยาลัย

ในนามมหาวิทยาลัยบูรพา ผมขออำนวยการให้ทุกท่านจงประสบความสำเร็จ
สุขในชีวิตครอบครัว และความเจริญในหน้าที่การงานยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

(ศ.ดร. สุชาติ อุปถัมภ์)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

จากใจ...

นายกสมาคมศิษย์เก่าฯ

อาจารย์สุนงนาก สุตะบุตร

สวัสดีพี่น้องชาวเทาทองที่รักทุกท่าน

วันนี้เป็นวันสำคัญเป็นวันที่สะท้อนให้เห็นถึงพลังของความรัก ความสามัคคี ความผูกพันต่อสถาบันการศึกษาที่เข้าหาล้อมประสมการณ์นานับประการ ให้พวกเราชาวเทาทอง เป็นคนดี มีวิถีชีวิตที่มีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติ และวันนี้ คงเป็นวันที่พวกเราหลายคนตั้งความหวังว่าจะได้พบเพื่อนรัก พบอาจารย์ที่เคยสอนสั่งอบรมบ่มนิสัย พบพี่ พบน้อง ได้พบบรรยากาศเก่า ๆ และความทรงจำที่ประทับใจในอดีต ไม่ว่าจะเป็นการเล่น การเรียน การช่วยเหลือกันฉันท์พี่น้อง ซึ่งเป็นที่มางาน "เทา-ทอง คีนถิ่น" ในวันนี้

ความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยบูรพา ที่ปรากฏในวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นความก้าวหน้าทางด้านการศึกษา กระบวนการเรียนการสอน โดยการนำเทคโนโลยีนวัตกรรมทันสมัยมาใช้ในการบริหารงานอย่างเป็นระบบ โดยคณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนแรงสนับสนุนปัจจัยด้านต่างๆ จากศิษย์เก่าที่รักกตัญญูต่อสถาบันประชาชน และองค์กรต่างๆ ที่ศรัทธาและตระหนักในความสำคัญของการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทำให้มหาวิทยาลัยบูรพาก้าวหน้าสู่สากล มีคุณภาพ

สมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา รู้สึกภูมิใจ ชื่นชม และพร้อมที่จะเป็นส่วนหนึ่งของพลังสนับสนุนให้สถาบันเป็น มหาวิทยาลัยผู้นำด้านการพัฒนา คนดี มีคุณภาพ มีคุณธรรม ทำประโยชน์ให้ประเทศชาติต่อไป และคิดว่าพวกเราศิษย์เก่าชาวเทาทองทุกท่าน จะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง หากมีโอกาสได้ร่วมพัฒนาสถาบันของเรา เพราะเราระลึกอยู่เสมอว่า "ลูกเทาทอง ไม่ถวิลถิ่นเทาทอง จะเรียกร่องใครคนึงถึงถิ่นเรา"

(สุนงนัท สุตะบุตร)

นายกสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา

มหาวิทยาลัยบูรพา...วันนี้

โดย... สิทธีพันธ์ ศิริรัตนชัย*

มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นมหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์แบบ มีการผลิตบัณฑิตในหลายสาขาวิชาที่สอดคล้องกับความต้องการของภูมิภาค และแผนยุทธศาสตร์หลักในการพัฒนาประเทศเป็นสำคัญ โดยผลิตบุคลากร ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้เพียงพอกับความต้องการทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ในภูมิภาคและของประเทศ รวมทั้งผลิตบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยมีการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ และโครงการจัดตั้งวิทยาลัยแพทย์แผนไทยอภัยภูเบศรขึ้น นอกจากนี้มหาวิทยาลัยยังจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในยุทธศาสตร์ด้านที่เกี่ยวกับการขนส่ง และโลจิสติกส์ การท่องเที่ยว การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างการผลิตบัณฑิต เพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่นในเรื่องภาษา เช่น ภาษาญี่ปุ่น เกาหลี และจีน เป็นต้น

* รศ.ดร.สิทธพันธ์ ศิริรัตนชัย (ศิษย์เก่ารุ่น ๑๖ "พิราบขาว")

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา มหาวิทยาลัยบูรพา

(เนื้อเพื่อข้อมูลโดย อธิการบดี ศ.ดร.สุชาติ อุปลักษณ์ และกองแผนงานสำนักงานอธิการบดี ม.บูรพา)
ภา-กอง คืบเก็บ '๕๙

การจัดการเรียนการสอน

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยบูรพามีหน่วยงานที่ผลิตบัณฑิตรวมทั้งสิ้น ๑๑ คณะ เป็นคณะที่ตั้งอยู่ ณ มหาวิทยาลัยบูรพา บางแสน จำนวน ๙ คณะ ได้แก่ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย และตั้งอยู่ที่วิทยาเขต สารสนเทศ จันทบุรี อีก ๒ คณะ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีทางทะเล และมีวิทยาลัยที่ทำการผลิตบัณฑิตอีกจำนวน ๗ วิทยาลัย เป็นวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ ณ มหาวิทยาลัยบูรพา บางแสน จำนวน ๖ วิทยาลัย ได้แก่ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาลัยการขนส่งและโลจิสติกส์ วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ วิทยาลัยนานาชาติ วิทยาลัยการแพทย์แผนไทยอภัยภูเบศร์ และตั้งอยู่ที่วิทยาเขตสารสนเทศ จันทบุรีอีก ๑ วิทยาลัย ได้แก่ วิทยาลัยอัญมณี และ มีการจัดตั้งคณะและวิทยาลัยใหม่ๆ เพิ่มขึ้นอีก ในอนาคต

การผลิตบัณฑิต

มหาวิทยาลัยบูรพามีการเปิดสอนรวมทั้งสิ้น ๑๖๙ สาขาวิชา ดังนี้ ระดับปริญญาตรี ๑๐๔ สาขาวิชา (หลักสูตรภาคปกติ ๘๒ สาขาวิชา หลักสูตรภาคพิเศษ ๒๒ สาขาวิชา) หลักสูตรระดับประกาศนียบัตร ๒ สาขาวิชา (หลักสูตรภาคปกติ ๑ สาขาวิชา หลักสูตรภาคพิเศษ ๑ สาขาวิชา) ระดับปริญญาโท ๕๖ สาขาวิชา (หลักสูตรภาคปกติ ๒๙ สาขาวิชา หลักสูตรภาคพิเศษ ๒๗ สาขาวิชา) ระดับปริญญาเอก ๗ สาขาวิชา (หลักสูตรภาคปกติ ๕ สาขาวิชา หลักสูตรภาคพิเศษ ๒ สาขาวิชา) นอกจากนี้ยังมีวิทยาเขตสารสนเทศสระแก้วที่ทำการสอนในระดับปริญญาตรี ๑ สาขาวิชาและระดับปริญญาโท ๒ สาขาวิชา ปัจจุบัน

บัณฑิตที่กำลังศึกษาทั้งระดับปริญญาตรี โทและเอก รวม ๒๐,๖๖๘ คน และมีบัณฑิตสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๔๗ จำนวน ๔,๐๑๕ คน

มหาวิทยาลัยได้พัฒนาส่งเสริม สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนนิสิต ให้ได้มาตรฐานอย่างต่อเนื่องตลอดมา โดยถือว่าการเรียนการสอนเป็นความสำคัญหลักในการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ได้สนับสนุนการพัฒนาบุคลากรสายอาจารย์ให้ไปศึกษาต่อเพื่อเพิ่มความรู้ความสามารถในวุฒิการศึกษา เพื่อนำความรู้มาถ่ายทอดให้กับนิสิต สนับสนุนอุปกรณ์เครื่องมือและห้องปฏิบัติการในการเรียนการสอนและการทำวิจัย ให้มีความทันสมัย ก้าวหน้าทันกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีของโลกในยุคปัจจุบัน

การพัฒนาทางกายภาพและสิ่งแวดล้อม

ตลอดระยะเวลา ๕๐ ปี ที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยบูรพาได้พัฒนากิจการด้านต่างๆ มาอย่างต่อเนื่อง จนเกือบจะพูดได้ว่ามหาวิทยาลัยบูรพาเป็นมหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์แบบแห่งหนึ่งของประเทศ โดยเฉพาะถ้าดูด้านกายภาพแล้ว ในช่วงที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน เป็นมหาวิทยาลัยบูรพา ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๓ เป็นต้นมา เราได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการก่อสร้างอาคารต่างๆ เป็นจำนวนมาก จนดูเหมือนว่าแทบจะไม่มีพื้นที่ให้สร้างอาคารอะไรได้อีกแล้ว แต่อันที่จริงก็ยังไม่ได้สมบูรณ์อย่างที่คิด โดยเฉพาะทางด้านคุณภาพชีวิต ด้านสวัสดิการของนิสิต และบุคลากรของมหาวิทยาลัย ในขณะที่จำนวนนิสิตเพิ่มขึ้นแต่มหาวิทยาลัยไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณสำหรับสร้างหอพักเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด ซึ่งหอพักที่มีอยู่เดิมก็มีสภาพทรุดโทรมไปตามกาลเวลาแต่เพื่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของนิสิต มหาวิทยาลัยจึงจำเป็นต้องสร้างหอพักเพิ่มขึ้น โดยการร่วมลงทุนของหน่วยงานต่างๆ ของมหาวิทยาลัย เพื่อจัดสร้างหอพักนิสิตที่ทันสมัย ขนาด ๔

ชั้น รองรับนิสิตพักได้ ๑,๖๐๐ คน ซึ่งขณะนี้การก่อสร้างได้แล้วเสร็จ และจะเปิดให้นิสิตเข้าพักได้ในปีการศึกษา ๒๕๔๙ เป็นต้นไป และเพื่อรองรับนิสิตที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในอนาคตอาจจะมีนิสิตต่างชาติเพิ่มขึ้นจึงมีโครงการสร้างหอพักเพิ่มขึ้น โดยจะมีโครงการสร้างหอพักนิสิตทั้งที่บางแสน วิทยาเขตสารสนเทศ จันทบุรี และสระแก้ว ซึ่งในวิทยาเขตนั้นก็มีความต้องการด้านหอพักนิสิตเป็นอย่างมาก

ในเรื่องสวัสดิการที่พักสำหรับบุคลากรนั้น มหาวิทยาลัยเห็นว่าเป็นเรื่องจำเป็นมาก เพราะขณะนี้มหาวิทยาลัยมีบุคลากรรุ่นใหม่เข้ามาทำงานจำนวนมาก เพื่อให้บุคลากรเหล่านี้ได้มีสวัสดิการและความปลอดภัยในการมีที่พักอยู่ในมหาวิทยาลัย จะได้ทุ่มเทการทำงานได้อย่างเต็มที่ โดยหน่วยงานต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยได้ร่วมทุนสร้างอาคารที่พัก เพื่อเป็นสวัสดิการให้กับบุคลากรของหน่วยงาน ขณะนี้การก่อสร้างได้แล้วเสร็จสามารถรองรับบุคลากรได้ ๑๒๐ หน่วย แต่ก็คงไม่พอเพียงเพราะยังมีความต้องการอีกมาก ขณะนี้มหาวิทยาลัยกำลังสำรวจความต้องการเพื่อทำโครงการจัดสร้างอาคารที่พักบุคลากรเพิ่มเติมอีก

นอกจากการก่อสร้างอาคารที่พักแล้ว ในด้านการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยได้รับการสนับสนุนงบประมาณ ปี ๒๕๔๘ ในการก่อสร้างอาคารเรียนรวม ขนาด ๔ ชั้น โดยก่อสร้างในพื้นที่ส่วนที่มหาวิทยาลัยซื้อเพิ่มขึ้นอีก ๘-๙ ไร่ ซึ่งจะสามารถรองรับการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยที่ปัจจุบันมีนิสิตราว ๒๐,๐๐๐ คน และในส่วนของอาคารที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น มหาวิทยาลัยได้รับการสนับสนุนจากงบประมาณแผ่นดินในโครงการก่อสร้างอาคารปฏิบัติการวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว ในปีงบประมาณ ๒๕๔๙ เป็นวงเงินประมาณ ๑๐๐ ล้านบาท ขณะนี้ได้ดำเนินการเขียนแบบเรียบร้อยแล้ว และสามารถดำเนินการก่อสร้างได้ตามกำหนดในปี ๒๕๔๙ นี้

นอกจากนี้ยังมีโครงการจัดสร้างอาคารยิมเนเซียม ๒ ชั้น สำหรับใช้เป็นสนามแบดมินตัน ยูโด และเทควันโดของนิสิต รวมทั้งเป็นศูนย์ปฏิบัติการเพื่อ

การฝึกอบรม และกล่อมเกลาจิตใจให้นิสิตเป็นคนดี มีศีลธรรม มีจริยธรรม โดยส่วนนี้วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ให้การสนับสนุนงบประมาณส่วนหนึ่งในการก่อสร้าง

จากความร่วมมือของมหาวิทยาลัยกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ได้ให้การสนับสนุนงบประมาณในการก่อสร้างอาคารศูนย์จีนศึกษา ในลักษณะอาคารสถาปัตยกรรมจีน เพื่อเป็นศูนย์ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของชาวจีนโพ้นทะเล คาดว่าจะก่อสร้างแล้วเสร็จในปีหน้า ซึ่งนอกจากจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาแล้วยังจะเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างไทย-จีน และรวมถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวอีกด้วย

และในโอกาสที่มหาวิทยาลัยบูรพาครบรอบ ๕๐ ปี มีการเฉลิมฉลองด้วยการจัดสร้างอาคารเพื่อเป็นอนุสรณ์ ๕๐ ปี มหาวิทยาลัยบูรพา โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณส่วนหนึ่งจากงบประมาณแผ่นดิน และจากการบริจาคของหน่วยงานและศิษย์เก่า ได้รณรงค์ช่วยกันในการหาทุนสนับสนุนในการสร้างอาคารนวัตกรรมการบูรพา ขณะนี้กำลังดำเนินการก่อสร้าง ซึ่งจะแล้วเสร็จในต้นปี ๒๕๕๑

การก้าวสู่ความเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ

มหาวิทยาลัยบูรพา ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ (พ.ศ.๒๕๔๘-๒๕๕๗) โดยมีวิสัยทัศน์ ในการพัฒนามหาวิทยาลัยบูรพาให้เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ จัดการเรียนรู้ และการวิจัยที่ได้มาตรฐานในระดับนานาชาติเป็นที่พึ่งทางวิชาการแก่สังคม โดยมุ่งสู่การเป็นมหาวิทยาลัยวิจัย จากวิสัยทัศน์ดังกล่าวมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการสนับสนุนให้คณาจารย์และบุคลากร สายวิจัยได้ทำงานวิจัยมากขึ้น โดยจัดหาแหล่งทุนส่งเสริมให้มีการทำวิจัยเป็นทีมและมีการบูรณาการมากขึ้น ได้กำหนดนโยบายให้หน่วยงานจัดสรรงบประมาณ ประมาณ ๑๐% ของเงินรายได้เพื่อสนับสนุนการวิจัย จัดทำโครงการความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรม

ให้อาจารย์ได้ทำงานวิจัยร่วมกับภาคอุตสาหกรรม เพื่อแลกเปลี่ยนความคิด และความรู้ทางวิชาการให้ตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม ในส่วน ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ นั้น มหาวิทยาลัยได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สำหรับในต่างประเทศนั้นมหาวิทยาลัยบูรพา นับว่าเป็นที่รู้จักและมีความร่วมมือกับต่างประเทศในทุกทวีป มีการแลกเปลี่ยน อาจารย์ การทำวิจัยร่วมกันและการจัดทำหลักสูตรในการผลิตบัณฑิตร่วมกัน ในหลายสถาบัน ทำให้มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติมากขึ้น

จากการสนับสนุนด้านวิจัยดังกล่าวทำให้คณาจารย์มีความกระตือรือร้น ในการทำวิจัยมากขึ้นมีผลงานในการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารต่างประเทศมากขึ้น มีผลงานในการขอตำแหน่งทางวิชาการเพิ่มขึ้น จากการพัฒนาดังกล่าวอาจจะมี ผลงานและสิ่งประดิษฐ์ที่คิดค้นโดยบุคลากรของมหาวิทยาลัย สามารถจดสิทธิ บัตรได้ในอนาคตอันใกล้

นอกจากสนับสนุนการวิจัยแล้ว มหาวิทยาลัยยังส่งเสริมและสนับสนุน ให้มีการบริการวิชาการ โดยมีสำนักบริการวิชาการเป็นหน่วยงานที่ดำเนินการ ประสานงานให้หน่วยงานต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ได้จัดทำโครงการฝึกอบรม และการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ชุมชน โดยเฉพาะการนำเอาองค์ความรู้ที่ได้จาก การวิจัยมาพัฒนาถ่ายทอดความรู้ให้แก่ประชาชน เช่น โครงการถ่ายทอด เทคโนโลยีการเพาะเลี้ยงหอยหวาน และการเพาะพันธุ์ปลาการ์ตูน หรือการจัด ทำในรูปโครงการศูนย์บ่มเพาะ ซึ่งขณะนี้มหาวิทยาลัยบูรพาได้รับการสนับสนุน จากสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา ในการเป็นศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ ซึ่ง ศูนย์บ่มเพาะนี้อาจจะพัฒนาไปสู่การจัดทำอุทยานวิทยาศาสตร์ ที่นำเอานัก วิชาการจากสถาบันต่างๆ มาร่วมกันเพื่อให้คำปรึกษาและวิจัยแก่หน่วยงานต่างๆ โดยขณะนี้มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีให้เป็นแกนนำในการจัดทำอุทยานวิทยาศาสตร์ เพื่อทำงานวิจัยร่วม

กับภาคอุตสาหกรรม และให้คำปรึกษาแนะนำในการพัฒนาความรู้ต่างๆ โดยจะมีศูนย์อยู่ที่นิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี และอาจจะมีการจัดสร้างหน่วยงานในพื้นที่ที่ได้รับการบริจาคในจังหวัดชลบุรี(ขณะนี้กำลังดำเนินการ) โดยมหาวิทยาลัยได้จัดตั้งคณะทำงานและจัดประชุมไปหลายครั้ง เพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมในการดำเนินงาน คาดว่าจะสามารถดำเนินงานได้ในอนาคตอันใกล้

การนำมหาวิทยาลัยสู่การแข่งขันกับสถาบันการศึกษานานาชาติ

จากนโยบายของรัฐบาลที่ให้มีการเปิดการศึกษาอย่างเสรี ทำให้สถาบันการศึกษาจากต่างประเทศก้าวรุกเข้ามาเปิดตลาดการศึกษาในประเทศไทยมากขึ้น จึงมีการแข่งขันทางธุรกิจการศึกษาสูงขึ้น มหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศไทยต่างตระหนักและตื่นตัวในการพัฒนาเพื่อการแข่งขันดังกล่าว ซึ่งรัฐบาลได้มีนโยบายสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยของรัฐได้ปรับเปลี่ยนการบริหารงานเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ เพื่อให้มีความคล่องตัวในการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องทันสมัยตรงตามความต้องการของตลาด ในส่วนนี้มหาวิทยาลัยบูรพามีการเตรียมความพร้อมเพื่อให้สามารถแข่งขันในสถานการณ์ดังกล่าวแล้ว โดยจัดทำหลักสูตรสหกิจศึกษาให้บัณฑิตได้มีการเรียนรู้ทางทฤษฎีควบคู่ไปกับการฝึกงาน มีการวิจัยเพื่อสร้างผลงานให้มากขึ้น จัดทำหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเพื่อให้สามารถรับนิสิตจากต่างประเทศได้ ซึ่งมหาวิทยาลัยได้จัดทำหลักสูตรนานาชาติ ในระดับปริญญาโท และเอก หลายคณะแล้ว แต่ยังไม่มีการจัดทำหลักสูตรในระดับปริญญาตรี ดังนั้นจึงได้จัดตั้งวิทยาลัยนานาชาติ ขึ้นในปี พ.ศ.๒๕๔๖ นอกจากนั้นทางโรงเรียนสาธิตฯ ยังได้จัดทำหลักสูตรนานาชาติ สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาด้วย

ในการจัดทำหลักสูตรนานาชาตินั้น มหาวิทยาลัยได้มีการประชาสัมพันธ์ โดยมีการออกไปแนะนำในต่างประเทศด้วย ขณะนี้ก็มีนิสิตชาวต่างประเทศ จาก ประเทศจีน เวียดนาม และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นต้น มา ศึกษาในมหาวิทยาลัยบูรพา ต่อไปนิสิตเหล่านี้ก็จะเป็นตัวเชื่อมให้มีนิสิตจาก ต่างประเทศมาเรียนในมหาวิทยาลัยบูรพามากขึ้น

ในด้านการทำนุบำรุงศิลปะ และวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยบูรพา ได้ให้ความสำคัญในการทำนุบำรุงด้านศิลปะและ วัฒนธรรม อย่างต่อเนื่องตลอดมา โดยการเข้าร่วมกิจกรรมตามประเพณีและ วัฒนธรรมกับท้องถิ่น เป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมตามประเพณีในหลายด้าน ได้ดำเนินกิจกรรม และส่งเสริมการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมในแต่ละ คณะและหน่วยงาน มหาวิทยาลัยบูรพายังมีสถาบันศิลปะและวัฒนธรรมที่มี หน้าที่ในการศึกษาวิจัย เผยแพร่ความรู้และสืบสานขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมของภาคตะวันออกเฉียง และการอนุรักษ์ศิลปะวัตถุและภูมิปัญญาไทย เป็นต้น

นอกจากนั้น มหาวิทยาลัยยังได้จัดสร้างหอศิลปะและวัฒนธรรมภาค ตะวันออก ซึ่งตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าของมหาวิทยาลัย ปัจจุบันกำลังอยู่ใน ระหว่างการตกแต่งภายใน คาดว่าจะแล้วเสร็จสมบูรณ์และเปิดให้ประชาชน เข้าชมได้เร็ว ๆ นี้ อย่างไรก็ตามหอศิลป์ฯ ก็ยังให้บริการ การจัดนิทรรศการ แสดง ภาพหรือศิลปะในด้านต่างๆ อยู่เสมอ และได้รับความสนใจจากประชาชนเข้า ชมเป็นจำนวนมาก และเมื่อหอศิลปะและวัฒนธรรมภาคตะวันออกจัดทำ เสร็จสมบูรณ์ก็จะเป็นแหล่งศึกษาหาความรู้และแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง นอกเหนือจากสถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำเค็มของสถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นอีกด้านหนึ่ง

การพัฒนาด้านกีฬา

มหาวิทยาลัยบูรพา ได้เห็นความสำคัญในการพัฒนาการศึกษาด้านกีฬา โดยมีการแยกภาควิชาพลศึกษาและสันทนาการ คณะศึกษาศาสตร์ มาจัดตั้งเป็นวิทยาลัยวิทยาศาสตร์การกีฬา โดย สกอ. ได้จัดให้วิทยาศาสตร์การกีฬา เป็นสาขาที่ขาดแคลน ได้สนับสนุนทุนการศึกษาต่อระดับปริญญาโท-เอก เพื่อพัฒนางานของวิทยาศาสตร์การกีฬา ให้มีความพร้อมในการจัดการศึกษาตามนโยบายของรัฐบาลที่สนับสนุนให้ประชาชนมีสุขภาพดีถ้วนหน้า นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยยังมีโครงการผลิตนักกีฬาให้กับจังหวัด จัดให้มีโครงการข้างเฝือก โดยมีโควตารับนักกีฬาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

ขณะนี้มหาวิทยาลัยกำลังรณรงค์จัดหาทุนในโอกาสที่มหาวิทยาลัย ครบรอบ ๕๐ ปี รายได้ส่วนหนึ่ง มหาวิทยาลัยมีนโยบายที่จะนำมาพัฒนาด้านกีฬา มีการรณรงค์ให้นิสิตหันมาออกกำลังกายและเล่นกีฬามากขึ้น เพื่อจะได้ไม่ข้องเกี่ยวกับยาเสพติด โดยจะพัฒนาด้านสนามกีฬา โรงยิมเนเซียมและอุปกรณ์กีฬา ให้พอเพียง นอกจากจะทำให้นิสิตมีสุขภาพกายดีแล้ว ยังจะมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพและคุณภาพชีวิตของนิสิตอีกทางหนึ่งด้วย

การพัฒนาวิทยาเขต

มหาวิทยาลัยบูรพา มีหน่วยงานที่เป็นวิทยาเขต ๒ แห่ง คือ วิทยาเขตสารสนเทศ จันทบุรี และวิทยาเขตสารสนเทศสระแก้ว โดยวิทยาเขตจันทบุรีนั้น มีการผลิตบัณฑิต ๓ คณะ คือ คณะเทคโนโลยีทางทะเล คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ และวิทยาลัยอัญมณี มีนิสิต จำนวน ๖๐๐-๗๐๐ คนแต่ขณะนี้หอพักนิสิตไม่เพียงพอ มหาวิทยาลัยจึงสนับสนุนให้สร้างหอพักเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งหลัง ขนาด ๒๐๐ ห้อง โดยโครงการเงินกู้จากธนาคารออมสิน จะสามารถรองรับนิสิตได้เพิ่มขึ้น นอกจากนั้นแล้วยังได้รับการสนับสนุนงบประมาณแผ่นดิน ปี ๒๕๔๙ ในการสร้างอาคารศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศในวงเงิน ๑๐๐ ล้านบาท

ในส่วนของคุณะเทคโนโลยีทางทะเลก็มีพื้นที่สำหรับการปฏิบัติการเพาะเลี้ยงที่สามารถทำการเพาะเลี้ยงกุ้ง สำหรับทะเล และสัตว์น้ำอื่นๆ ได้ สำหรับวิทยาลัยอัญมณีก็จะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในการจัดสร้างห้องปฏิบัติการอัญมณี เพื่อใช้ในการตรวจรับรองคุณภาพอัญมณีซึ่งจะทำให้วิทยาเขตสารสนเทศ จันทบุรี เป็นศูนย์กลางความรู้ในการพัฒนาด้านอัญมณีของประเทศ

สำหรับวิทยาเขตสารสนเทศสระแก้ว ที่ผ่านมานับว่าดำเนินการล่าช้ากว่ากำหนดในแผนพัฒนามาก เนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณเท่าที่ควร แต่มหาวิทยาลัยเองก็ไม่ได้นิ่งนอนใจได้พยายามให้การสนับสนุนเพื่อให้วิทยาเขต มีความเข้มแข็งสามารถช่วยตัวเองได้ ซึ่งขณะนี้ได้มีการก่อสร้างอาคารอำนวยการ และอาคารเรียนเสร็จแล้ว และได้ย้ายจากอาคารชั่วคราวที่ทางจังหวัดสระแก้วได้เอื้อเพื่อให้ใช้จัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา ขณะนี้วิทยาเขตสระแก้วมีการผลิตบัณฑิตเพียง ๒ สาขา แต่ในอนาคตคาดว่าจะสามารถพัฒนาหลักสูตรในสาขาวิชาการเกษตร พืชสวน พืชไร่ และสัตวบาล เป็นต้น เนื่องจากวิทยาเขตสระแก้ว มีพื้นที่มากถึง ๑,๓๐๐ ไร่ และทำเลที่ตั้งของวิทยาเขตสระแก้วนั้นอยู่ในยุทธศาสตร์ของจังหวัด และของประเทศ เพราะจะเป็นประตูเชื่อมต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ขณะนี้ก็ได้มีการพัฒนาปรับปรุงพื้นที่จัดสร้างถนนและระบบสาธารณูปโภค และจะมีการก่อสร้างหอพักนิสิต ๑ หลัง เพื่อขยายการรับนิสิตได้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นแล้ว ในปีการศึกษา ๒๕๔๙ ที่มหาวิทยาลัยจะเปิดรับนิสิตในโครงการผลิตแพทย์แผนไทยร่วมกับโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร และจะสนับสนุนให้วิทยาเขตสระแก้ว ได้ปลูกพืชสมุนไพรเพื่อสนับสนุนการผลิตยาสมุนไพรด้วย

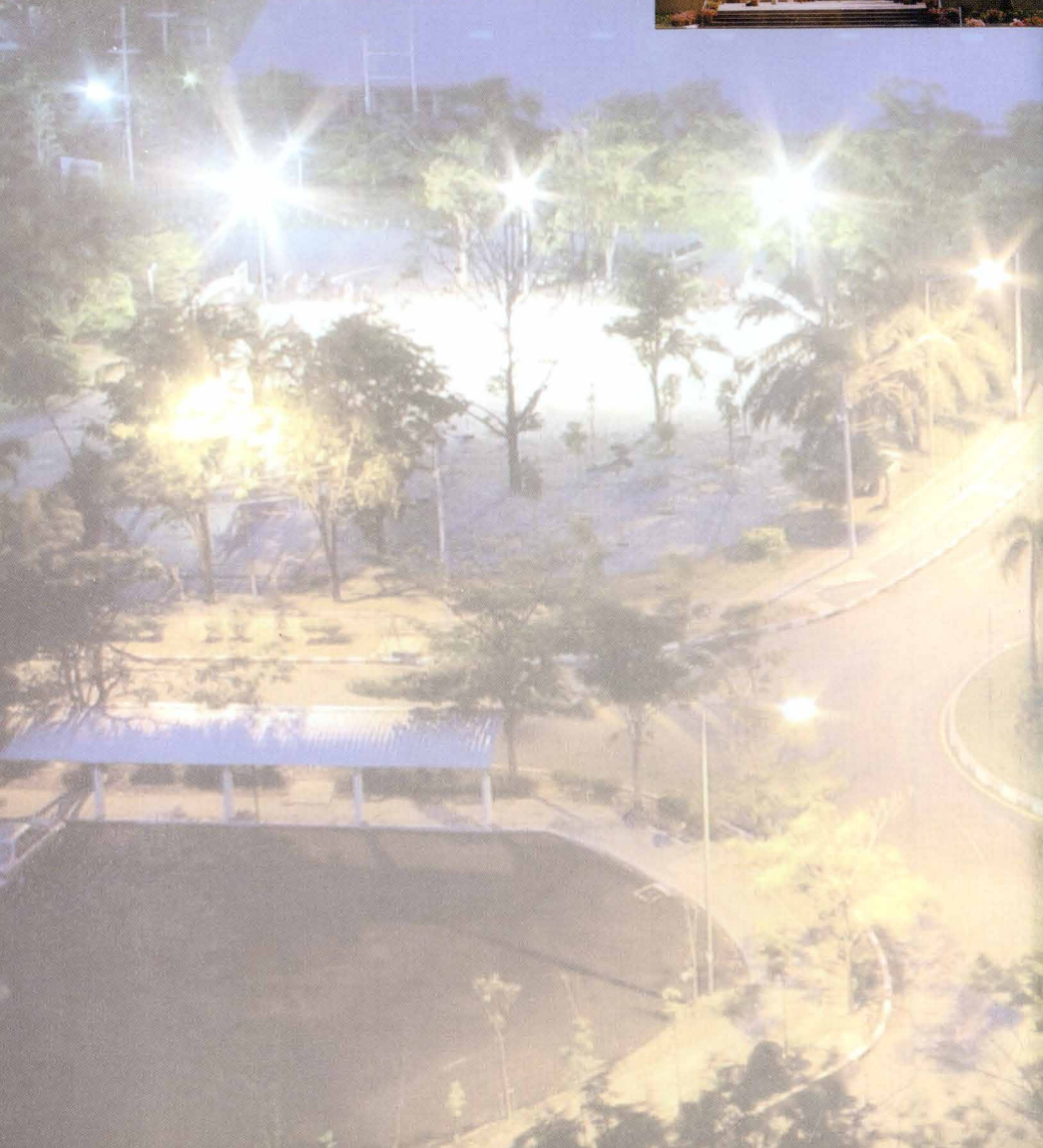
จากการดำเนินงานดังกล่าวก็เชื่อว่า การดำเนินงานของวิทยาเขตทั้ง ๒ แห่ง จะได้รับการพัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ ทำให้มหาวิทยาลัยบูรพาสามารถให้บริการด้านอุดมศึกษาแก่ประชาชนในภูมิภาคตะวันออกและของประเทศได้อย่างกว้างขวาง และเป็นที่ยอมรับของประชาชนมากขึ้น

มหาวิทยาลัยบูรพา
BURAPHA UNIVERSITY

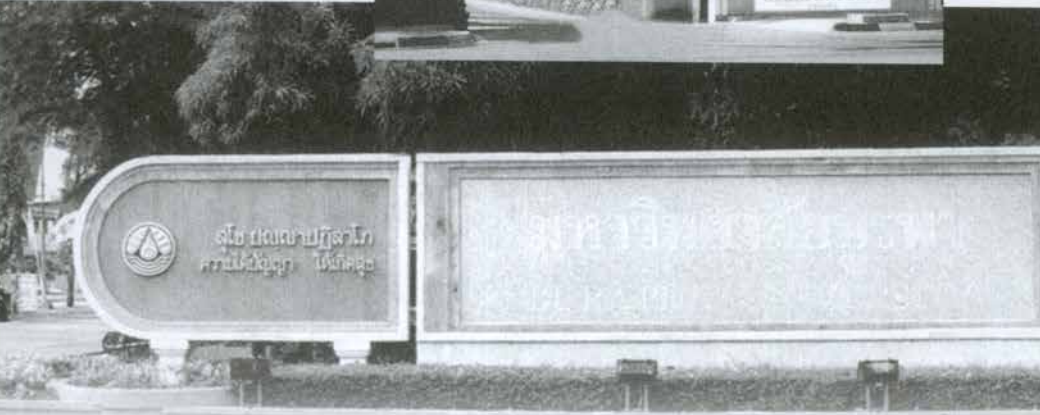

ลูกเทา-ทอง
ไม่ควิลถิ่นเทาทอง
จะเรียกร่องใครคนึงถึงถิ่นเรา

“

ลูกศิษย์พบครู เพื่อนพบเพื่อน
พี่พบน้อง น้องพบพี่
ที่แดน เทา - ทอง

”

กาลพระภูมิในมหาวิทยาลัย

โดย... ชาวนัน มณีวงศ์*

เรื่องนี้เชื่อไม่เชื่อก็อย่าลบลู่เพราะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์การก่อตั้งสถาบันแห่งนี้ ผมไม่ใช่เป็นคนงมงายแต่มีความเชื่อถือ ศรัทธา และเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่ยึดมั่นทางจิตใจอันยังความไม่ประมาทและอยู่ในครรลองทางจริยธรรมในการดำเนินชีวิตเสมอมา

๑ มิถุนายน ๒๔๙๘ นิสิตหนุ่มทั้ง๔๓ ชีวิตเริ่มคร่ำเคร่งกับการศึกษาความรู้ในวิทยาการสมัยใหม่ คือ วิชาการศึกษา ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ซึ่งเป็นปฐมสถานของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน และมหาวิทยาลัยบูรพา ในปัจจุบัน

เราเริ่มต้นด้วยความว่างเปล่า ไม่มีอะไรเป็นของตนเองเลย การเรียน การกิน การอยู่ ต้องอาศัยสถานที่ของวิทยาลัยบางแสน ชลบุรี ซึ่งสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในปัจจุบันนี้คือ ทอนอน อาคารเรียน ๒ ชั้น ที่ติดกับคณะพยาบาลศาสตร์ปัจจุบัน และอาคารปฏิบัติการของคณะศิลปกรรมศาสตร์ ส่วนที่เป็นสมบัติของวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ก็คือที่ดินผืนใหญ่

* รศ.ชาวนัน มณีวงศ์ (ศิษย์เก่ารุ่น ๑ "ม้าสีหมอก")

ส.ว.จังหวัดชลบุรี อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา และ
นายกสโมสรศิษย์เก่าวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ท่านแรก
1๓-๓๐๖ คืบคืบ '๕๕

จำนวน ๓๐๐ ไร่ ที่ชาวบ้านเรียกว่า "สวนหลวง" อันเป็นสมบัติของหม่อมเจ้าหรือพระองค์เจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง มาแต่เดิม ซึ่งในขณะนั้นเป็นป่ามะพร้าวเต็มไปด้วยต้นตะบองเพชร ต้นสาปเสื่อ ต้นพุดทรา และพงหญ้า ไม่มีอาคารและสิ่งก่อสร้างแม้แต่หลังเดียว ที่สำคัญ และเป็นต้นเรื่องที่จะพูดถึงและมีความสำคัญควบคู่ไปกับประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ก็คือ ทั้งผืนดินดังกล่าวเต็มไปด้วยศาลพระภูมิ (ตั้งอยู่บนเสาเดียว) มีทั้งเก่าๆ และใหม่ๆ บางศาลก็เอนเอียง บางศาลก็ล้มกองอยู่กับพื้น นับเป็นร้อยๆ ศาล กระจัดกระจายเต็มพื้นที่

พ.ศ. ๒๔๙๙ เราได้งบประมาณสร้างอาคาร ๓ หลัง อาคารอำนวยการ อาคารหออนชาย อาคารหออนหญิง ในช่วงระหว่างก่อสร้าง รองอธิการในขณะนั้นคือ ศาสตราจารย์ดร.ธำรง บัวศรี ได้สั่งการให้เก็บรวบรวมศาลพระภูมิทั้งหมดไปถวายวัดแจ้งเจริญตอน

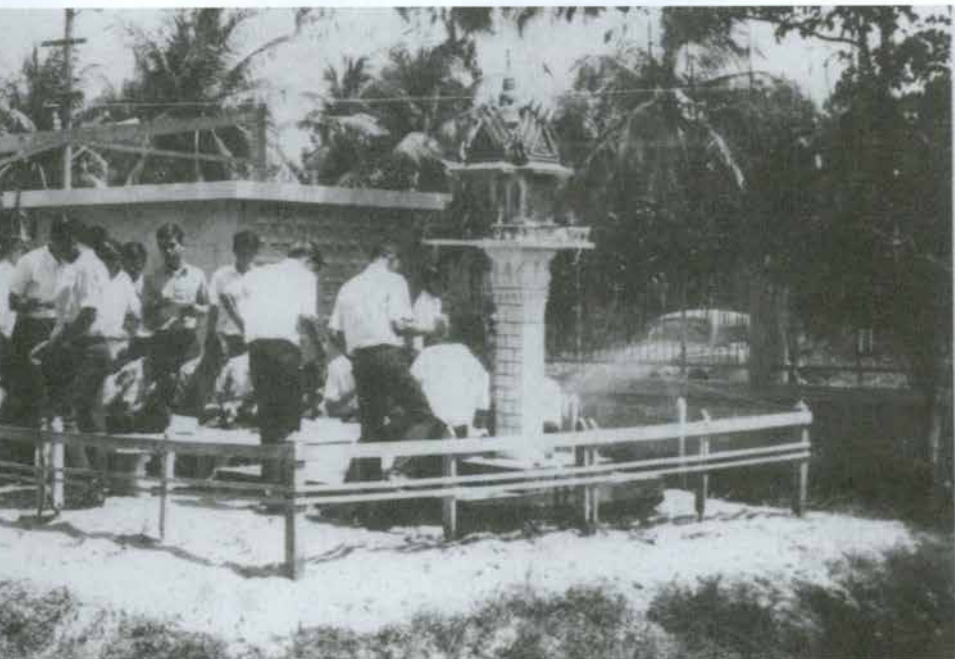
พ.ศ. ๒๕๐๐ เราย้ายข้ามฟากมาอยู่ มากิน มาเรียน ณ ที่ของเรา อาคารของเรา ด้วยความสุขและภาคภูมิใจเพราะเป็นอาคารอันสง่างาม ระบบอาคารหออนที่ทรูทรา ไม่มีอาคารหออนที่ใด ๆ ในประเทศไทยพึงเทียบได้ นิสิตรุ่นที่๑ รุ่นที่๒ รุ่นที่๓ และรุ่นที่๔ ได้ใช้ชีวิตศึกษาหาความรู้อย่างเต็มกำลังความสามารถ เหตุการณ์เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย

ท่ามกลางความสงบที่ผ่านมา มีเรื่องบางเรื่องปรากฏขึ้น มีการค้นพบว่า ที่ของวิทยาลัยผืนนี้ เป็นที่ฝังศพของชาวบ้าน ด้วยการขุดหลุมก่อสร้างอาคาร ได้พบโครงกระดูกเป็นจำนวนมาก และได้นำไปฝากวัดแจ้งเจริญตอน กับทั้งปีนี้ก็มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นจริง กล่าวคือ

ท่านอาจารย์บุญส่ง วรรณสาร อาจารย์ปกครองหอพักหญิง ได้เกิดนิมิตร์เป็นความฝันว่ามีชายชรารูปร่างสูงใหญ่ นุ่งห่มรังสีแดง มือถือกระบองใหญ่ชี้หน้าท่านและกล่าวว่า "พวกมึงมาอยู่ที่นี่ ทำลายบ้านเรือนที่อยู่ของกูหมด พวก

มึงต้องหาที่อยู่ให้กูใหม่” เรื่องนี้ไม่มีใครสนใจ ปรากฏว่าในปีนั้นมีนิสิต(รุ่นที่ ๒)ชื่อคุณเชื้อ จุกกสิกร เสียชีวิตด้วยโรคปอดหัว ซึมเศร้า แม่ส่งโรงพยาบาล และเฝ้าพยาบาลแล้ว เพียง ๒-๓ วันก็เสียชีวิต รุ่งขึ้นอีก ๑ ปี นิสิตก็เสียชีวิต อีกคน (เป็นนิสิตรุ่น ๓ ชื่อคุณเจลา ศิวะสมบุญรณ์) เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ถูกกล่าวขาน วิชาภาควิชาการทั้งในหมู่นิสิตและอาจารย์อย่างกว้างขวาง ท่านอาจารย์ ดร.ดำรง บัวศรี จึงสั่งการให้อาจารย์ลดาวัลย์ นุสดี ซึ่งมีความเชื่อถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไปศึกษาเรื่องที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจารย์ลดาวัลย์ นุสดี ได้นำความและเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปปรึกษากับ ร.อ.หลวงสุวิหาแพทย์ ร.น. ได้ความว่า เรื่องที่อาจารย์ บุญส่ง วรรณสาร เกิดนิมิตรณนั้นเป็นความจริง วิทยาลัยต้องทำพิธี ตั้งศาล พระภูมิขึ้นใหม่ เพื่อให้เป็นที่สิงสถิตของเจ้าของจิตวิญญาณที่ล่องลอยอยู่ ทดแทน ที่วิทยาลัยถอดถอนออกไป วิทยาลัยได้ทำพิธีจัดตั้งศาลพระภูมิตามคำแนะนำ ความเป็นอยู่ภายในวิทยาลัยก็ราบรื่นเป็นลำดับ

ช่วงต่อมามีการปฏิวัติรัฐประหาร รัฐบาลจอมพล ป.พิบูลสงคราม ถูกขับไล่
ออกไป จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ จัดตั้งรัฐบาลปกครองประเทศ ช่วงหนึ่งท่านได้
มาพักตากอากาศที่บางแสน เมื่อท่านนั่งรถผ่านวิทยาลัย ท่านเห็นนิสิตชายหญิง
ขี่จักรยานออกจากวิทยาลัยไปเที่ยวชายหาดเมื่อยามเย็น ซึ่งขณะนั้นวิทยาลัย
ไม่มีรั้วกันเป็นเขตแนวที่ชัดเจน ท่านได้สอบถามและอนุมัติงบประมาณก่อสร้าง
รั้ว ด้านหน้าติดกับถนนตลอดแนว

วิทยาลัยได้ดำเนินการสร้างรั้ว ตามงบประมาณที่ได้รับ แต่แนวรั้วนั้นจะ
ต้องห่างจากจุดกึ่งกลางถนนหน้าวิทยาลัย ๑๕ เมตร ตามกฎหมาย จึงทำให้
ศาลพระภูมิที่วิทยาลัยสร้างไว้แต่เดิมอยู่นอกรั้ววิทยาลัย ในช่วงระยะ ๒-๓ ปี
ต่อมา มีนิสิตเสียชีวิตอีก ๒ คน เป็นนิสิตรุ่นที่ ๔ คือนายนริศ และนายวิฑูรย์
ด้วยโรคประหลาดอย่างเดียวกัน คือปวดหัว ซึมเศร้า เพียง๒-๓วัน ก็เสียชีวิต
แบบเดียวกัน วิทยาลัยเดือดร้อน อาจารย์ลดาวัลย์ นุสดี ต้องกลับไปปรึกษา

ความกับ ร.อ.หลวงสุวิชาแพทย์ ร.น. อีกครั้งหนึ่ง จากการทำสมาธิและนั่งทางใน ท่านบอกว่าวิทยาลัยไม่ได้ตั้งศาลพระภูมิให้ อาจารย์ลดาวัลย์ นุสติ ได้กราบเรียน ท่านว่าวิทยาลัยได้ทำแล้ว แต่ท่านก็ยืนยันว่าวิทยาลัยยังไม่ได้ทำ ซึ่งเป็นจริงอย่างที่ ร.อ.หลวงสุวิชาแพทย์ ร.น. ยืนยันเพราะศาลพระภูมิที่สร้างไว้นั้นอยู่นอกรั้ววิทยาลัย จึงมีความจำเป็นต้องสร้างศาลพระภูมิทดแทน วิทยาลัยได้ทำพิธีตั้งศาลพระภูมิขึ้นใหม่ (ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้)

เรื่องศาลพระภูมินี้ เป็นเรื่องเล่าขาน รับรู้ของนิสิตรุ่นที่ ๑-๖ และถ่ายทอดมายังนิสิตรุ่นต่อๆ มา นิสิตใหม่ทุกคนจะถูกชักนำไปกราบไหว้ที่ศาลพระภูมิเพื่อขอพรทั้งในการใช้ชีวิตอยู่ในวิทยาลัยอย่างสงบสุขราบรื่น และขอพรในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนให้ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

การกราบไหว้บูชา นอกจากจะเป็นการแสดงความเคารพในเจ้าที่เจ้าทางอย่างหนึ่งแล้ว ยังเป็นความเชื่อมั่นทางจิตใจ ศูนย์รวมสมาธิและการมีสติในการดำเนินชีวิตต่อไปอีกด้วย

การบูชาทำได้ ๒ อย่าง อย่างหนึ่งคือ อามิสบูชา เป็นการบูชาด้วยสิ่งของเป็นต้นว่า ดอกไม้ พวงมาลัย น้ำ อาหาร เป็นต้น และปฏิบัติบูชาคือการบูชาด้วยการปฏิบัติ ปฏิบัติชอบทั้งกาย วาจา และจิตใจ ช่วงระยะที่ใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้มาตลอด ๕๐ ปีเต็ม มีความเชื่อมั่นที่จะชี้แนะต่อนิสิตนักศึกษา ครูบาอาจารย์และบุคลากรของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ได้ว่า ผู้ใดก็ตามที่มีจิตใจที่ดีงาม มีความกตัญญูรู้คุณ ต่อบุคคลและสถาบันและมีความเคารพซึ่งกันและกัน ให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีความเอื้ออาทรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ชีวิตก็จะเป็นสุข

เหตุเกิดที่หอชายหนึ่ง

โดย... ป. มະขาม*

นิสิตรุ่นแรก จำนวน ๔๑ คน เป็นชายล้วน เดินทางพร้อมกันจากกรุงเทพฯ โดยรถบัสของคุรุสภา มาบางแสน เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๙๔ ขณะนั้นหอพักของวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ยังมีได้มีการก่อสร้าง จึงต้องพักรวมกับนักเรียน ของวิทยาลัยบางแสน ซึ่งเป็นนักเรียนประจำ

หอพักที่พวกเราพัก เป็นหอนอนหนึ่ง ชั้นล่าง เป็นของนักเรียน ชั้นบนเป็นของพวกเราทั้งหมด ที่พัก แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกเป็นห้องเก็บสัมภาระ เสื้อผ้า ราวแขวนผ้า กระจาเดินทาง กระจอง อ่าง ชันน้ำ รวมทั้งสบู๋ ยาสีฟัน แปรงสีฟัน อีกส่วนหนึ่งเป็นห้องนอน ซึ่งมีเตียงนอน จำนวน ๔๑ เตียง เรียงกันเป็นแถว ๔ แถว หันหัวนอนชนกัน ห้องนี้ในเวลากลางวัน ไม่นุญาตให้นิสิตเข้ามาใช้โดยเด็ดขาด พวกเราใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ไม่ครบปี แต่ก็ได้สร้างวีรกรรมไว้ไม่น้อย

ในส่วนที่เป็นห้องเก็บสัมภาระนั้น ไม่มีตู้ พวกเรา จึงต้องวางสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ เช่น สบู่ แปรงสีฟัน

* รศ.ดร.ประเทิน มหาพันธ์ (ศิษย์เก่ารุ่น ๑ "ม้าสีหมอก")

อดีตรองผู้อำนวยการฝ่ายวางแผนและวิเทศน์สัมพันธ์ สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล

มหาวิทยาลัยบูรพา อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ"

1๓๓-๓๐๖ คืบกัน ๕๙

ยาสีฟัน ผงซักฟอก ยาขัดรองเท้า เป็นต้น ไว้บนกระป๋องบ้าง วางไว้บน
ถาดบ้าง สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ มักจะถูกเพื่อนหยิบยืมไปใช้เรื่อยๆ ถ้า
หากเคราะห์หามยามร้าย เจ้าของมาพบเข้าโดยบังเอิญ อย่างที่เรียกว่า "คาหนิง
คาเขา" เจ้าของก็จะต้องจำนนกับคำสารภาพ

"ตอนนี้ ของกูหมดพอดี ยืมเอาไปใช้ก่อน"

คำสารภาพนี้เจ้าของมักจะไต่ยืนอยู่เสมอ แต่ก็พูดอะไรไม่ออก เพราะ
เป็นเพื่อนๆ กันทั้งนั้น

ในสมัยที่พวกเราพักอยู่กับวิทยาลัยบางแสน ทางวิทยาลัยต้องบั่นไฟ
ฟ้าใช้เอง ทางวิทยาลัยจะปิดไฟฟ้าเวลา ๒๔ นาฬิกา หรือเที่ยงคืน ในฤดู
ใกล้สอบพวกเราจะมีปัญหามาก เพราะเวลากลางวันเราต้องเข้าห้องเรียน ถ้า
ว่างก็ออกไปเที่ยวเตร่กันจนลืมหืมตา ครั้นตกค่ำก็เริ่มระดมทำรายงาน แต่กว่า
จะตั้งตัวติด ก็หลังเที่ยงคืนไปแล้ว และเมื่อไฟดับ พวกเราจึงต้องแก้ปัญหา
โดยเอาป๊อปที่ใส่ขนมปังของร้านสหกรณ์ มาเจาะรูจุดเทียนไขไว้ข้างในวางไว้ได้
เทียนก็มี หรือ ระหว่างเทียนสองเทียนก็มี ใช้ความสว่างจากแสงเทียน เขียน
รายงาน อยู่จนยันสว่าง ในบรรดานิสิตรุ่นแรกมีผู้ที่ทำเช่นนี้จำนวนไม่น้อย
นอกจากทำรายงานแล้ว ยังมีพวกที่ฝันจะเป็นนักประพันธ์ แต่งกาพย์กลอน เขียน
เรื่อง หรือเขียนจดหมายถึงแฟน แสงเทียนวับ ๆ แวม ๆ รวากับงานลอยกระทง
แต่ถ้าหากมองจากด้านนอก จะไม่เห็นแสงไฟเลย

ปีถัดมา พุทธศักราช ๒๔๙๙ ตึกอำนวยการ หอชายหนึ่ง หอ
หญิงหนึ่ง สร้างเสร็จ พวกเราจึงย้ายมาอยู่ที่หอชายหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันถูก
ดัดแปลงเป็นสำนักบริหารวิชาการ หอชายหนึ่ง สร้างบริเวณที่เรียกว่า สวนหลวง
ขณะที่ทำฐานรากของอาคาร ได้พบโครงกระดูกของมนุษย์จำนวนมากและก็มี
เรื่องเล่าลือกันต่างๆ นานา แต่ผู้เขียนไม่เคยประสบด้วยตนเองสักครั้ง ผู้เขียน
พักอยู่ที่ห้อง 217 ริมบันไดชั้นช่วงกลางมีรูมเมท ชื่อ นารถ เผ่าเผือกงาม เป็น

คนฝั่งธน เหมือนผู้เขียน บัดนี้ได้ลาโลกไปโดยผู้เขียนอยู่แล้ว นารถเป็นคนใจเย็น มีบุคลิกพิเศษ คือ ตัวสูงมาก สูงถึง ๑๗๕-๑๘๐ ซม. เห็นจะได้ ตั้งแต่อยู่ด้วยกันมา เคยเห็นนารถโกรธมากเพียงครั้งเดียว

คืนหนึ่ง เวลาประมาณ ๒ ทุ่มเห็นจะได้ ผู้เขียนนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ ส่วนนารถก็กำลังทำรายงานอยู่ที่โต๊ะของเขา ขณะนั้น ได้ยินเสียงดังมาจากห้องที่อยู่ถัดไป ๒-๓ ห้อง เป็นเสียงที่ดัดให้เป็นเสียงผู้หญิง เสียงสูงๆ ต่ำๆ เป็นช่วงๆ มีเสียงฮา ของเพื่อนๆ ชัดจึ่งหวัะเป็นระยะๆ

"พี่นารถขา .. ระยะนี้พี่ไม่ได้กลับไปหาหนูนานแล้ว นะคะ (ฮา) หวังว่าพี่คงไม่ลืมหนูนะคะ (ฮา)"

ผู้เขียน สังเกตอาการของเพื่อนอยู่นาน เขาอดรันทนไม่ได้กับการหยอกล้อของเพื่อน ทันใดนั้น เขาหยิบกระป๋องใส่ผงในห้อง โยนข้ามไปตกที่ห้องนั้นดังโครมใหญ่ เศษผงกระจัดกระจายเกลื่อน เคราะห์ดีที่กระป๋องไม่ถูกผู้ใดบาดเจ็บ วงสรวลเสเฮฮา แดกฮือ ทุกคนแยกย้ายกันกลับห้อง เสียงนารถบ่นอุบอิบ

"ไม่รู้ใคร เข้ามาเอาจดหมายไป"

สมัยนั้น ทั้งอาจารย์ ทั้งนิสิต ไม่มีผู้ใดใช้รถยนต์เลย แม้จักรยานยนต์ก็ไม่มี มีแต่ท่านรองอธิการ คือ ดร.ธำรง บัวศรี เท่านั้น ที่ใช้รถประจำตำแหน่ง อาจารย์ประจำหอพัก ก็ใช้รถจักรยานสองล้อ วันหนึ่งอาจารย์เข้าประชุมที่ประสานมิตร และจะพักที่กรุงเทพฯ วันเสาร์อาทิตย์ จึงจอดจักรยานพร้อมทั้งใส่กุญแจไว้อย่างดี เพื่อนตัวแสบของผู้เขียนคนหนึ่งเป็นนักบิลเลียด เมื่ออาจารย์ไม่อยู่จึงเป็นโอกาสให้เขาสะเดาะกุญแจจักรยาน เอารถไปใช้ได้อย่างสบายอารมณ์เป็นเวลาถึง ๓ วันเต็มๆ วันอาทิตย์เย็นๆ จึงเอามาจอดไว้ที่เดิมก็ยั้งทัน

แต่จะโชคร้าย (ชาย) อะไรปานนั้น ปรากฏว่าพอวันศุกร์เย็น ท่านอาจารย์จอมเขี้ยบเกิดกลับมากับรถของวิทยาลัย ไม่ได้ค้างที่กรุงเทพฯ ดังที่เคยปฏิบัติมา เมื่อหารถจักรยานไม่เจอท่านเข้าใจว่ารถหาย ท่านโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ จะไปแจ้งความพวกเราช่วยกันเรียนท่านว่า จะช่วยกันหาให้ได้โดยเร็วที่สุด พวกเรารีบไปบอกเพื่อนตัวแสบที่ร้านบิลเลียดชายหาด เขาตกใจแทบสิ้นสติ และคิดว่าเขาจะต้องถูกลงโทษให้ออกจากความเป็นนิสิตแน่ ๆ โทษฐานขโมยรถอาจารย์ เขาวาดภาพไปว่าถ้าตัวเขาเอารถไปคืนท่านอาจารย์ เขาต้องถูกลงโทษแน่นอน เขาจึงออกอุบายให้เพื่อนที่มีประวัติดี ตั้งใจเรียน เอารถไปคืนอาจารย์ เพื่อนๆ ช่วยกันคิดว่าจะเลือกใครดี ในที่สุดเพื่อตัวแสบก็เอ่ยกับผู้เขียน

“มึงนั่นแหละ ช่วยกูหน่อย อาจารย์เขาเกรงใจมึง บอกว่า มึงป่วย ยืมรถอาจารย์ไปทหาหมอวัฒนา ที่หนองมน.....”

ในที่สุดท่านอาจารย์ก็ไม่ว่าอะไรได้แต่บ่นพึมพำ “ดินะที่เธอเอาไป คิดว่าหายเสียแล้ว”

ดร.ธำรง บัวศรี รองอธิการคนแรกของวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน สมัยนั้น ท่านต้องการให้นิสิตทุกคนเป็นคนทันสมัยมีวัฒนธรรม จึงจัดหาแต่สิ่งของเครื่องใช้ดีๆ มาให้ใช้ เป็นต้นว่า ตู้ เตียง เก้าอี้รับแขก เครื่องสุขภัณฑ์ต่างๆ ชุดรับแขกในยุคนั้น ยังใช้มาได้จนถึงปัจจุบัน ท่านฝึกให้นิสิตรู้จักใช้โทรศัพท์ รู้จักมารยาทในโต๊ะอาหาร รู้จักใช้ส้วมชักโครก ฝึกให้นิสิตเป็นผู้มีวัฒนธรรม ไม่นอนุญาติให้นิสิตชายนุ่งผ้าขาวม้า ไปเข้าห้องน้ำ หรือลงมาที่ห้องรับแขก ต้องใช้เสื้อคลุม ห้ามนิสิตหญิงนุ่งผ้ากระโจมอกลงมาชั้นล่าง มีเรื่องที่น่าประทับใจผู้เขียน อยู่เรื่องหนึ่ง วันหนึ่งลุงผุด ภารโรงประจำหอ มาบอกผู้เขียนว่า ท่านรองอธิการเรียกพบเมื่อไปพบ ท่านบอกว่า

"นี่เธอ ช่วยวาดรูปผู้หญิงที่นุ่งกางเกงขาสั้น รั๊ดๆ รูป มีสุนัขตะกาย มีน้ำลายไหลด้วยนะ เอาสัก ๔-๕ รูป ไปติดไว้ในที่ต่างๆ ที่มีคนเห็นมากๆ"

ผู้เขียนใช้เวลา ๓-๔ วัน กว่าที่จะวาดเสร็จ เพราะต้องแอบวาด ตอนหลังเที่ยงคืน เมื่อเพื่อน ๆ กลับกันหมดแล้ว

สมัยนั้นมีภาพยนตร์ที่รัตนากรณ์ แสดงเป็นนางเอก ไข่มมเปีย นุ่งกางเกงขาสั้น วัยรุ่นสมัยนั้นจึงเอาอย่าง สวมกางเกงขาสั้นกันแพร่หลาย รวมทั้งนิสัยหญิงของเราด้วย ท่านรองอธิการเห็นว่าเป็นการประเจิดประเจ้อเกินไป จึงปรามๆ ไว้บ้าง

สมัยนั้นเป็นสมัยประชาธิปไตยขึ้นสมอง นิสิตส่วนหนึ่งไม่พอใจบริการอาหารของมหาวิทยาลัย จึงพากันประท้วงด้วยการคว่ำถาดอาหาร ท่านรองอธิการได้เชิญ "ผู้กล้าหาญ" เข้าพบ และมีการตกลงกัน ให้นิสิตหมุนเวียนกันไปจ่ายอาหารสดร่วมกับอาจารย์ ผลปรากฏว่า หลังจากนั้น รายการอาหารก็มีแต่ ปูต้มกะทิ ผัดไม้กวาด ปลาทุตม์สายบัว นิสิตพากันบ่นต่าง ๆ นานา อันเป็นผลมาจากการขาดประสบการณ์ในการกำหนดรายการอาหารของนิสิต หลังจากนั้น จึงให้อาจารย์เป็นผู้กำหนดรายการอาหาร ดังเดิม

หอชายหนึ่ง จัดเป็นหอที่มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเรื่องผีสงมากที่สุดในฤดูที่มีการสอบ นิสิตต่างก็เตรียมดูหนังสือกันอย่างเคร่งเครียด เสียงหวีดร้องดังขึ้น ที่ห้องถัดจากห้องผู้เขียน ๒-๓ ห้อง

"ผี ผีหลอก ผีหลอก"

"โครม"

"โอ๊ย"

เพื่อนๆ นิสิตพากันวิ่งไปดู เห็นเพื่อนคนหนึ่งหน้าซีดเผือด ตัวสั่นเทา พูดะไรไม่ออก ที่นอกหน้าต่าง ซึ่งเป็นระเบียง มีผ้าปูที่นอนสีขาว เปื้อนเลือด สีแดงฉานตกอยู่ ข้างๆ ผ้ามีกระป๋องใส่ผงตกอยู่ด้วย สันนิษฐานว่า ผีคง ถูกห่มด้วยกระป๋อง จนศีรษะแตก เลือดสาด และเผ่นไปแล้ว ส่วนนิสิตผู้ที่ ถูกหลอกกว่าจะหายตกใจ ก็ต้องใช้เวลาเกือบชั่วโมง

สมัยนั้นการสื่อสารยังไม่ก้าวหน้าเหมือนยุคนี้ ศูนย์กลางของข่าวสาร อยู่ที่บอร์ดของหอพัก นิสิตที่พักในหอ มักจะเวียนไปหาข่าวที่บอร์ดเสมอ ในช่วงหลังการสอบของปีที่สอง ขณะที่นิสิตคอยฟังผลว่าจะมีใคร ต้องออกไป ก่อนที่จะเรียนจบสี่ปีบ้าง ปรากฏว่า ที่บอร์ดมีกลอนกระหู่เขียนทำนองหยิกแกมหยอก เมื่ออ่านคำกลอนนั้นแล้ว ทุกคนต้องแตกกันไปต่าง ๆ นานา ว่าใครเป็นผู้เขียน บางทีว่า พ่อภิญโญ ศรีจำลอง เพราะเป็นนักกลอนมือเอก บ้างก็ว่า เป็นพ่อวิโรจน์ ศรีอรุณสว่าง เพราะทำตัวเป็น นักประพันธ์ บ้างก็ว่า พ่อชวนาท ราชตุล เพราะเป็นนักกลอนเหมือนกัน ไม่มีใครทายถูกเลยสักคน ผู้เขียนจำคำกลอนนั้นได้ขึ้นใจ แต่อาจผิดเพี้ยนไปบ้างเล็กน้อย ขอนำมาแสดงไว้ ณ ที่นี้ ดังนี้

ฝัน เคลิ้ม จัก ไทย ครวญ

ฝัน..... ถึงอนาคตอันแสนสดใส
นับแต่วันเข้าวิทยาลัย
อีกสี่ปีก็จะได้ปริญญา
การศึกษบัณฑิตคิดยิ่งปลื้ม
ทำลิมลิมหน่อยก็ลอยลงมาหา
ได้สวมครุยดำขลับ จับนัยนา
คนเรียกอาจารย์ทั่วทั้งหัวเมือง

เคลิ้ม.....จะส่งเสริมวิทยาให้กระเดื่อง
จะทำชนบทไทยให้รุ่งเรือง
การศึกษาต้องเฟื่องทั้งเมืองไทย
คนไม่รู้หนังสือต้องไม่มี
ต้องอยู่ดีกินดีไม่เจ็บไข้
ทั้งคนชั่วคนคดต้องหมดไป
ทั่วทั้งสังคมไทยได้พัฒนา

จัก..... เป็นจริงแท้แก่นักชกกังขา
มัวกินอีมนอนหลับตลอดเวลา
เรื่องเล่าเรียนศึกษาไม่สนใจ
เดินขายหาคู่เที่ยวตลาดทะเลมสาว
จนฟ้าขาวแดดแจ้งหาตื่นไม่
ไปหนองมนบ่ย่อยบ่ย่อยกระไร
ทั้งงานการใดใดไม่นำพา

ไทย.....ต้องโอดโอยเจ็บใจด้วยขายหน้า
ไหนอาจารย์จะตำหนิติเตียนมา
ว่าเป็นคนน่านระอาไม่รักดี
ไหนเพื่อนเพื่อนจะรังเกียจนึกเคียดฉุน
ว่าเพื่อนกันกินแรงแห่งหน่ายหนี
ต้องเจ็บข้ำระกำในไปทั้งปี
โชคไม่ดีต้องเศร้าถึงคราวชวย

คราวญ.....ผลสอบล้วนเหลือแสนคะแนนสวย
จะเป็นเพราะเคราะห์กรรมไม่อำนาจ
มันช่างรวยเกรดอิตีเหลืออรับ

ที่เกรดเอเรไปอยู่กับผู้อื่น
ต้องหน้าขึ้นนอกตรมลมแทบจับ
เหมือนมวยน็อคยกสองไม่ต้องนับ
ปริญญาจะต้องพับหรืออย่างไร

สุนทรพาย

คากลอนกระทุ้งนี่เป็นที่ติดอกติดใจผู้อ่านขณะนั้น เป็นอันมาก แต่
นิสัยบางคนอาจไม่ค่อยพอใจนัก เพราะเป็นการหยิกแถมหยอกที่ค่อนข้างแรง
เวลาล่วงมากกว่ากึ่งศตวรรษแล้ว น่าจะเปิดเผยนามผู้เขียนได้แล้ว ท่านผู้นั้น คือ
ท่านอาจารย์บุญเลิศ ศรีทงส์ นั่นเอง ที่ทราบเนื่องจากผู้เขียนเข้าไปส่งงาน
ท่านอาจารย์ในห้อง เกิดอุบัติเหตุทางตา ทำให้เห็นแว็บ ๆ แต่ก็มิได้เปิด
เผยให้ผู้ใดทราบในขณะนั้น

ในปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ การเมืองของเมืองไทยกำลังร้อนแรง ผู้เขียน
กับ นารถ รัมเมท คนบ้านเดียวกัน ขอบไปฟังไฮด์พาร์คที่สนามหลวงในวันอาทิตย์
มักจะพากันกลับถึงหอพักจนมืดค่ำ ช่วงนั้นมีนักพูดไฮด์พาร์ค หลายคน ที่เด่น ๆ
ได้แก่ นายโถง สุวรรณชาติ (คนขาเดียว) นายฉ่ำ จำรัสเนตร (คนตาเดียว)
วันหนึ่งเห็นข้อเขียน ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ที่ตัดมาจากหน้าห้า หนังสือ
พิมพ์สยามรัฐ ติดไว้ที่บอร์ด ดังนี้

“เห็นเขาจูงวัว ควายจากชายทุ่ง
นำหน้ามุ่งไปฆ่าเป็นอาหาร
แต่มนุษย์ถูกจูงเหมือนประจาน
แสนสงสารกว่าวัวควายน่าอายจึง”

แม้เวลาจะล่วงมากกว่ากึ่งศตวรรษแล้วก็ตาม แม้ว่าท่านผู้เขียนจะล่วง
ลับไปแล้วก็ตาม แต่ความหมายของข้อเขียนนี้ ก็ยังทันสมัยอยู่เสมอ

“รุ่นสอง” ทรอนงค์-จงใจรัก

โดย... เนื้อทอง ณ ลพบุรี*

ปีที่สอง	แก้แก้	เราภูมิใจ
สอบเข้าได้	วศ.	ที่บางแสน
อุดมศึกษา	ท้องถิ่นไทย	คล้ายชายแดน
แต่เป็นแก่น	สร้างครูเด่น	เป็นคนดี

ครู-อาจารย์	ท่านรัก	ปราณีศิษย์
กัลยาณมิตร	คือปรัชญา	พาสุขศรี
สอนให้เรา	แก้ปัญหา	บรรดามี
จนบัดนี้	ยังเคารพ	นับคุณครู

กราบเคารพ	ท่านอาจารย์	ดร.ธำรง
มุ่งเสริมสั่ง	ให้ศิษย์	ชีวิตทรู
สร้างหลักสูตร	คิดเป็นเลิศ	ต้องเชิดชู
หลากหลายรู้	สอนงาน	บริหารเป็น

อาจารย์เก่า	สอนรุ่นเรา	แสนลำบาก
ลูกศิษย์มาก	หญิงชาย	หลายความเห็น
เคยคว่ำถาด	ใส่ชุดดำ	ไข่ล่าเค็ญ
ก็คงเป็น	เพราะวัยรุ่น	วุ่นไปเอง

* ผศ.ประเสริฐ เนื้อทอง (ศิษย์เก่ารุ่น ๒ “ทรอนงค์”)
ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
กา-ทอง ขึ้นถิ่น '๕๙

เข้าใจ	ให้อภัย	คือ หลักคิด
ครูกับศิษย์	ล้นกับพัน	นั้นโจ่งเจง
แต่เรียนจบ	ครบถ้วนจริง	คนกริ่งเกรง
รุ่นสองแก่ง	เพราะอาจารย์	ท่านเมตตา
รักพี่	รักเพื่อน	รวมรักน้อง
รักปรองดอง	พักร่วมกัน	ไร้ปัญหา
นอนเตียงเดี่ยว	สองชั้น	นั้นธรรมดา
บางเวลา	บางคนกรน	ต้องทนนอน
หน้าแล้ง	อาบน้ำ	แข่งกับควาย
ตื่นสาย	น้ำป่อทราย	ใช้ไปก่อน
ส้วมรดไฟ	ทอชายหนึ่ง	ฟังสังวรณ
หากรีบร้อน	ตกรถ	หมดอารมณ์
เราได้ทุน	ทุกคน	สองพันห้า
อาหารดี	ที่พักพา	น่าเหมาะสม
ที่แค่นทีน	ห้องเล่าจี้	เราชื่นชม
บางคนตรม	เพราะหนีเที่ยว	หมดเรี่ยวแรง
ยามทิว	ฉิวเฉียด	ฉลาดนัก
จำต้องลัก	ปิ่นมะพร้าว	ด้วยลำแข้ง
ใช้คนเลว	เหลวไหล	ไม่ตะแบง
เพราะห้องแห้ง	ขโมยบ้าง	บางเวลา

ฟังเพื่อนเพื่อน	ทอดนุญ	ของรุ่นสอง
ไม่เป็นรอง	เรื่องสนุก	สุขทรรษา
คงไม่พัน	เรื่องอาหาร	นอกเวลา
หนีออกมา	ร้านค้า	ตุ่นของกิน
รักครู	รักเพื่อนพ้อง	รวมน้องพี่
มवलศิษย์เก่า	เทา-ทองมี	ใจถวิล
เดือนมีนา	มาเยี่ยมชม	สนใจจินต์
กลับคืนถิ่น	สถาบันเรา	ก้าวหน้าไกล

มาร์ช เทา-ทอง

เนื้อร้อง กมล การกุศล* ทำนอง อ.วีรพล บุญพิทักษ์

ขับร้อง หมู๋

จังหวะ มาร์ช

ดูเด่นงามยามลมพัดระวีพลีว เทาทองปลิวเป็นมิ่งขวัญการศึกษา
บางแสนเราเลื่องชื่อเขาลือชา เรียนกีฬาเราสู้ทุกผู้ไป

สี่เทานั้นเปรียบเราเป็นเช่นนักปราชญ์ ชาญฉลาดเชิงวิชาการว่าที่ไหน
สี่เทาเด่นเป็นผู้ดีมีวินัย สูงกว่าใครคุณค่าครูอาจารย์

มาเถิดเราเทาทองทั้งน้องพี่ สามัคคีร่วมรักสมัครสมาน
น้ำใจดีโอบเอื้อจนเจือจาน ร่วมการทำงานตามวิถีน้องพี่กัน

เสรีภาพความคิดอิสระ เราจะเกริกเกียรติศรีมีสุขสันต์
เพื่อบางแสนดินแดนที่ฝากชีวิต เพื่อเรานั้นเป็นคน (ครู) ดี...ศรีชาติไทย

* รศ.กมล การกุศล (ศิษย์เก่ารุ่น ๖ "มดทอง") รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ม.นเรศวร

เดี่ยวกลงไปตะ

โดย... ฉลอง แนวนพานิช*

ปี ๒๕๐๐ ขาวอรชร (วศ.บางแสนรุ่น ๓) ที่สอบ
เอ็นทรานซ์ติด เข้าเรียนวิทยาลัยวิชาทหารบางแสน มีประมาณ
๑๐๐ คน เรียนกันอยู่สามปีเท่านั้น สำเร็จปริญญาตรี
เก่งไหมล่ะ อ้อลืมบอกไปตอนเรียนปีที่ ๑ พวกเราถูก
ล่อยแพไปเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน เพราะ
เหตุว่าหอพักที่บางแสนสร้างไม่ทัน รุ่น๓ จึงเป็นรุ่นที่เรียน
ที่บางแสน ๓ ปี และเลข ๓ จึงเป็นเลขประจำรุ่นหลาย
อย่าง เช่นจบปีการศึกษา ๒๕๐๓ มีคนจบได้เกรด ๓
ขึ้นไป ๓ คน ก่อนเกษียณมีคนได้ดอกเตอร์ดิกรี ๓ คน
เมื่อเกษียณแล้วมีคนกำลังเรียนปริญญาเอกต่ออยู่ ๑ คน
กำลังเรียนปริญญาโทอีก ๒ คน รวมเรียนต่อ ๓ คน เห็น
ได้ว่าพวกเราทำตัวอย่างแก่ลูกหลานให้รู้ว่า “ไม่มีใครแก่
เกินเรียน”

ลืมบอกไปว่า เหตุที่เรียกรุ่น ๓ ว่า “อรชร” เพราะ
เราถูกฝากเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน ดึกที่
เราเรียนอยู่ติดคลองอรชร ปัจจุบันเขาถมเพื่อขยายถนน
อังรีดูนังค์ ใ้กว้างขึ้น ถนนนี้ผ่านสนามม้าราชกรีฑา

* ฉลอง แนวนพานิช (ศิษย์เก่ารุ่น๓ “อรชร”) ข้าราชการบำนาญ
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ อดีตนายกสมาคมศิษย์เก่า
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
กา-กอง สืบค้น ๕๙

สโมสรร(สนามม้าปทุมวันหรือเรียกสนามหรั่ง) พวกเราเป็นนิสิตดีมาก ไม่เคย
ข้องแวะเข้าไปในสนามม้าเลย

รุ่น ๓ ส่วนมากจบชั้นม.๖ (สมัยก่อนเรียกว่าประโยคเตรียมอุดมศึกษา
หรือเรียกว่า ม.๘ ก็ได้) ที่จบ ป.กศ.ต้น (ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นต้น) มี
จำนวนน้อยมาก ขณะที่เขียนข้อความเหล่านี้ ผมไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไร เพราะ
มัวแต่ฟังเรื่องยุบสภา คืนอำนาจให้แก่ประชาชน การตัดสินใจใหม่ ของนายก
รัฐมนตรี คนเก่าอย่างผมก็รู้สึกผิดหวังต่อสังคมไทยเป็นอย่างมาก ความ
แตกแยกเป็นสิ่งที่เสียหายอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการแตกขั้วทางการเมือง เหมือน
กับคนนับถือลัทธิศาสนาแบบหลงไหลศรัทธาเกินเหตุ แล้วใช้ความรู้สึกมาก
กว่าเหตุผล นักจิตวิทยาบอกว่า ถ้าใช้ความรู้สึกชอบหรือเกลียดนำหน้า เหตุผล
จะไม่มี หรือมีเหตุผลก็เป็นแบบเอาสีข้างเข้าถู กรุงศรีอยุธยาแตกทั้งสองครั้ง
ก็เพราะขาดความสามัคคีปรองดอง ชัดๆ แค่นี้ถึงกันว่าพรรคของข้า ข้าดี และ
พรรคของอ็งไม่ดี ก็ฆ่ากันตายได้ เพียงแค่นี้หรือ นำเศร่า ! ชักไปกันใหญ่
เขายังห้ามไม่ให้คุยกันในเรื่องการเมือง และศาสนา ในหมู่ชนมากๆ เช่นใน
งานเทาทองคืนถิ่นนี้

ขอวกกลับมาเรื่องของผม คนรุ่นเก่าอย่างรุ่น ๓ นี้จะเป็นคนมีเหตุมีผล
มากกว่าคนรุ่นปัจจุบันหรือเปล่า ก็ไม่แน่ชัด เรื่องนี้มันมีสาเหตุมาจากการ
จัดการศึกษาของเรามีข้อบกพร่องหรือเปล่า ? อาจจะใช้ หรือไม่ใช้ ผมไม่
สามารถตัดสินใจได้

ก้าวแรกที่พวกเรา่างเข้าสู่รั้วสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศ
ไทยในต่างจังหวัด เราจะเห็นต้นมะพร้าวเรียงรายสองข้างทางยาวเหยียด บน
เนื้อที่หลายร้อยไร่ ลมเย็นพัดพร้าวแสนสดชื่น ส่วนมากพวกเราเดินทางมาตั้งต้น
ที่กรุงเทพฯ ขึ้นรถประจำทางแถวตรอกถ่วงอก วงเวียน ๒๒ กรกฎาคม ใกล้หัวลำโพง
เดินทางตามถนนสุขุมวิท ผ่านจังหวัดสมุทรปราการ ไค้งบางปิ้ง คลองด่าน

ข้ามสะพานแม่น้ำบางปะกงที่เป็นสะพานสองช่องทางจราจร (ไป-กลับ ข้างละเลน) เข้าเมืองชลบุรี (ไม่มีป้ายพาสอย่างปัจจุบัน) เดินทางกว่าจะถึงตลาดหนองมน ใช้เวลาประมาณ ๓ ชั่วโมงกว่า รถประจำทางบางสายผ่านไปสัตหีบ ปล่อยให้เราลงรถที่ตลาดหนองมน แล้วเดินลัดคั่นนามสมตันมะพร้าว เข้าวิทยาลัย ใช้เวลาประมาณ ๑๐ นาที

อาคารเรียนสมัยนั้นมีตึกอำนวยการ (ตึกเอ) อาคารโภชนาการ หอพักชาย ๑ ชาย ๒ หอพักหญิง ๑ หญิง ๒ ตึกห้องสมุด (ตึกเอล) ใกล้เคียง โภชนาการ ปัจจุบันห้องสมุดย้ายออกไปหลายที่หลายครั้งจนได้อาคารใหม่สวยงามไปแล้ว

หอพักของเราเป็นตึก๓ชั้น แต่ละห้องมีเตียง๒ ชั้น ชั้นล่างสุดเป็นที่โล่ง บางครั้งใช้เป็นห้องเรียนด้วย ในห้องมีอ่างล้างหน้า ใช้น้ำประปาจากอ่างเก็บน้ำบางพระ แต่ก่อนที่จะมีน้ำอาบบนหอพัก เรายังไม่มีประปา ปีแรกเข้าเราต้องอาบน้ำกร่อย โดยให้คนชักโยกเอาน้ำขึ้นมาจากใต้ดิน ยืนอาบไขว่หน้ากัน อย่างองอาจ (มีผ้าขาวมาปกปิดครับ) ก่อนที่จะมีมีส้วมชักโครกบนหอพัก เราใช้ส้วมหลุม มีฝาใบจากปนทางมะพร้าว ปิดแค้กั้นกันอุจจารดตา ส้วมเป็นแถวยาว เราจึงเรียกกันว่า "รถไฟ" บางคนตกรถไฟ เพราะไม้กระดานพาดให้เราถ่ายทุกซัหน้าก-เบา เกิดเลื่อนไหล จึงมีคนตกรถไฟ เป็นที่เล่าลือฮือฮากัน สนุกปาก

นิสิตในสถาบันแห่งนี้ ชาวบ้านตอนนั้นเรียกเราว่า "วิสิต" (ออกสำเนียงคนหนองมน) พวกวิสิตบางคนถูกฝรั่งเกย์ พาไปจัดการที่หาดบางแสน กลับมาใช้คำว่า "Smoking" เล่าขานกันไปทั่ว ชาวว่าพวกเราบางคนได้เงินใช้จากฝรั่งเป็นประจำทุกอาทิตย์ ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ไม่ทราบไม่ได้เห็นกับตา ผมรอดพ้นเงื้อมมือมาได้ นับว่าโชคดีมาก เนื่องจากตอนนั้นผมเองหล่อเหลาไม่เบา ที่จริงก็เสียชีวิตเหมือนกัน เพราะผมเองก็ยากจน ขาดเงินทองเป็นอย่างมาก แต่อยู่ได้เพราะกินอยู่ซั๊กผ้ารีดผ้าฟรีทั้งหมด แม้กระทั่งค่าหน่วยกิตก็ไม่เสีย ก็พวกเราเป็นนักเรียนทุนรัฐบาล จบไปต้องบรรจุเป็นข้าราชการครูชุดใช้เงินทุน

ก่อนเข้ามาเรียนที่บางแสน ผมสอบเข้าเรียนได้ที่คณะสุขาภิบาล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ชื่อคณะในสมัยนั้นปัจจุบันเป็นคณะอะไรก็ได้สนใจติดตาม รู้แต่ว่าจบไปได้ปริญญาก็จริงแต่ต้องตรวจปอด เลือด ฉายรังสี) ผมเลยไม่เรียนที่สำคัญไม่มีเงินให้ยืมเรียนอย่างปัจจุบันนี้

ยามเย็นหลังจากเลิกเรียน เราจะพากันไปเที่ยวตลาดหนองมนบ้าง เดินเล่นชมวิวที่หาดบางแสนบ้าง บางคนก็ขี่จักรยานไป ที่เดินไปเป็นกลุ่มก็มี ตกค่ำเราก็จะพากันไปที่โภชนาคาร รับประทานอาหารกัน เรียกว่าพวกเรากินข้าวหม้อเดียวกัน จึงเป็นเหตุให้พวกเรารักใคร่ ผูกพันกันมาก บางคนผูกพันกันข้ามรุ่น ผู้ชายรุ่นน้อง(รุ่น๓) แต่งงานกับพี่รุ่น๒ บ้างแต่งงานกับสาวรุ่น ๔ รวมแล้ว ๓ คู่ (แน่ะเลข ๓ โผล่อีกแล้ว)

ตกดึก บางคนท้องร้อง เกิดอาการทิวขึ้นมา ไม่รู้จะหาอะไรกินแก้หิวเลยหันไปป็นต้นมะพร้าว เพื่อเอามะพร้าวอ่อนลงมากินกัน ทางวิทยาลัยสั่งห้ามนิสิตป็นต้นมะพร้าว เกรงตกมาตาย (เซฟตี้ไว้ก่อนอาจารย์สมัยเก่า) และเกรงใจชาวบ้านเพราะว่าชาวบ้านเขาเช่าสัมปทานเก็บ ทำน้ำตาลมะพร้าวบ้าง (ผลผลิตน้ำตาลมา “กะแช่”บ้าง) เอาผลไปจำหน่ายบ้าง เหตุนี้ร้องอธิการจึงมอบให้อาจารย์บุญส่ง (ทำงานอยู่ตึกอำนวยการ) คอยตรวจตรา ตกดึกท่านก็เอาไฟฉายไปส่องตามต้นมะพร้าว พอตีช่วงนั้น ประเสริฐ และบุญส่ง ชาวอรรชทิวขึ้นมา ประเสริฐจึงเป็นคนป็น ส่วนบุญส่งคอยดูต้นทางใต้ต้นมะพร้าว ขณะที่ประเสริฐกำลังป็นและปลดลูกมะพร้าวอย่างพลิดพลิน อาจารย์บุญส่ง ก็ถือไฟฉายส่องขึ้นไป ส่วนบุญส่งที่อยู่ข้างล่างเห็นอาจารย์บุญส่ง ก็รีบหลบจากไป ประเสริฐกำลังถีบลูกมะพร้าวเพลินๆ ในขณะที่อาจารย์บุญส่งส่องไฟฉายขึ้นไป จึงร้องตะโกนด้วยความโกรธว่า “ไอ้ส่ง มึงฉายไฟทำไม เดี่ยวกูจะลงไปเตะมึง”

อาจารย์บุญส่ง ได้ยั้งดั่งนั้นจึงปิดไฟฉายทันทีแล้วรีบเดินหลบไป ขณะที่ประเสริฐได้ลงมาจากต้นมะพร้าวพลางร้องลั่น “ไอ้ส่ง มึงบ้าหรือไง เดี่ยวกู.....”

พอลงถึงพื้นดิน บุญส่งเพื่อนออกมาจากที่หลบภัยรีบบอก "เฮ้ย! กูไม่ได้ฉายไฟ
อาจารย์บุญส่งฉายวะ ตายละมึง ! ถ้าแกไปฟ้องท่านรองฯ มึงถูกไล่ออกแน่"
ประเสริฐตาเหลือก คินนั้นทั้งคินไม่รู้ว่่าประเสริฐนอนหลับสนิทหรือเปล่า!

อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์คินนั้นไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างยัง
ดำเนินการไปตามปกติ เรายังไปฟังเลคเชอร์เช่นที่เคยปฏิบัติ ชีวิตวัยรุ่นวัย
เรียนมีทั้งเศร้า สนุก ตื่นเต้น ยิ่งกว่านิยายจริงๆ สิ่งที่เราไม่เคยประพฤติ
ปฏิบัติ เช่นการการเดินเกาะเกี่ยวแขนระหว่างนิสิตหญิงและชาย การซอ้นท้าย
จักรยานสองล้อระหว่างหญิงชาย การกอดจูบกันได้ต้นมะพร้าว ไม่กลัว
ลูกหล่นใส่หัว) ฯลฯ เนื่องจากเราเป็นเด็กดี รักเรียน ส่วนการเรียนรัก เราก็ไม่
เกินขอบเขต นิสิตชายที่ไปอยู่ที่หอหญิง ก่อนตะวันตกดิน ต้องรีบออกจาก
หอพักหญิงทันที บริเวณหอพักหญิงเป็นเขตหวงห้ามยามค่ำคิน การประพฤติ
ทางเพศที่เอาอย่างฝรั่งนั้น ชาวบ้านเขาจับไม่ได้ สิ่งแวดล้อมช่วยคุ้มครองความ
ประพฤติด้วย สมัยนั้นเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ของจับคือ ๆ อย่างนี้แหละ

สวัสดิ์ครับ

เขมมนุมเทวดา-เกษียณจารย์

ช่างดำ เมืองพล.* บุษาครุในนามช่างพาดรุ่ม ๔

สองมือพนม ทูนเทิด ขึ้นเหนือหัว
เพลานี้ ฤกษ์ดี ขอวันทา

วิขัลย การศึกษา บางแสน
แก่งวิชา แกร่งกล้ำธรรมเนียม คอยค้ำจุน

ใหญ่เบอร์หนึ่งชื่ออ้าง บัวศรี
บุคลิกดี บริหารเด่น ทุกวิชา

ที่สอง รองลงมา ครูพนัส
วจักล้ำ สอนเด่น เป็นขวัญใจ

วิลาศ บัญชา อยู่ที่บ้าน
สอนลูกศิษย์ ติดใจ ไม่เว้นวัน

ร่างใหญ่ ใจซื่อ นั้น ชื่อติด
อีก รถไฟ อยู่กับที่ ได้ขี้ก้น

ครูฝรั่งอีกท่าน นั้นชื่อไฮสท์
สอนเก่ง จนลูกศิษย์ ภาษาดี

อันเชิญทั่ว สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั่วทิศา
เพื่อบูชา คุณครู ด้วยรู้คุณ

ช่างเนืองแน่น อาจารย์ สนับสนุน
ระฤกคุณ ขอเอ่ยนาม ตามบูชา

มีดีกรี "ดีออกเตอร์" การศึกษา
ทั้งครูบา และศิษย์ ล้วนติดใจ

ไม่อ่อนทัด ปริญาเอก ไข่แกล้งไข
สมญาให้ สมใจศิษย์ นิจนิรันดร์

เป็นอาจารย์ภาษา ดาชนวนฝัน
บอกครบครัน เนื้อหา จรรยาบรรณ

ท่านถนัด จัดสวนหย่อม เสริมสุขสันต์
จำได้มัน สนั่นแช่ แม้นานปี

ไผ่คนโสด เมียแขก แปลกผิวสี
นานก็ปี จำได้ ไผ่แกล้งขม

* สุนทร อ่อนลิ้ม (ศิษย์เก่ารุ่น ๔ "ช่างพาด") ข้าราชการบำนาญ
อดีต ผช.ผอ.ร.ร.เฉลิมขวัญฯ จ.พิษณุโลก
เกาะก่อง คันทับ '๕๗

ภาควิทย์ ไม่ผิดแน่ สองสมาน
คุณครูบ๊วย แม่ขาเสีย สุดชื่นชม

บุญเอิญ ขาวใหญ่ ใจรักบี๋
ลูกศิษย์ผิด ท่านจับได้ ให้อภัย

ภรรยา ท่านนั้นชื่อ ประพิน
ด้วยสกุล คุณดั่ง เเด่นนภา

ศรีแพร รู้แน่ สอนพิสิทธ์
ศรีวรรณ คนนั้น สุดใจใส

เจนเนอร์รอนชาย นั้นใครสอน
สอนอังกฤษ อีกคุมทอ ใหญ่โต

มัลลิกา พยาบาล ทำงานหมอม
ฐจิต ฟุตฟิต ฟอไฟต์ สำคัญ

สงบ วิทย์ พิถีบั้ง ฝ่ายพะ
โคออร์ดิเนต ได้ ครูดี

ศรีทอง ว่าเรื่อง ห้องสมุด
ภาษาไทย คนสวย สอนได้เพลิน

อีกท่าน ทำทาง ทรงความรู้
ดอกเตอร์ ภิรมย์ ณ.นคร

คุณครูชี้ เพื่อนเสรี ชื่อสุธรรม
สอนอะไร ไม่เคยรู้ ไม่เคยเรียน

ล้วนชำนาญ การสอน ดูเหมาะสม
ไม่ตรอมตรม ก้มหน้าสอนไม่อ่อนใจ

ครูคนนี้ ใจสูง และโปร่งใส
ไม่ติดใจ เช่นฆ่า นำบูชา

โฉมฉิน สุดสวย รวยวาสนา
เธอเข้ามา สอนเศรษฐกิจ ติดใจ

ภูมิไม่พลิก ทริคแน่น ไบหน้าใส
อรทัย ท่านสอน ชายนีไบโอ

อ้อแน่นอน บุญธรรม ทั่นแก่งไข
ไม่ได้ไม้ คนสวย ลดาวัลย์

แม่ไม่ท้อ ไรโคโด ไม่ทუნหัน
ใจแม่นั้น ไม่มีวัน จะให้ อี

ครูชนะ การศึกษา สมศักดิ์ศรี
ประยูรชี้ เจริญแนะ แคะกันเพลิน

รุ่งเรืองสุด ใครรุดเยี่ยม เปี่ยมสรรเสริญ
ใช้บังเอิญ เก่งแน่ แม่สมพร

ท่านเป็นครู ที่เก่ง ในการสอน
แน่นอน สกุลเหมือน เพื่อนวิเชียร

ผิวก็ดำ ร่างสูงใหญ่ ได้คู่เขียน
เพื่อนช่วยเขียนมอกหน่อย จะคอยฟัง

การเงินใหญ่ ไซใคร ท่าน อนนท์
หน้าห้อง รองอธิการ คนดัง

เอื่อนั้นใคร สกุล ฮะกิมี่
เจ้าเสรีกู เทิดทูน ไต่ประมาณ

แดนคูลัส ชัดแน่ อาจารย์สนั่น
เอไม่มี อีไม่ให้ อย่างกังวล

อีกคู่ ชูชีน ชื่อจำเนียร
คูชีวิต ขิดใกล้ แนบอุรา

สร้างสรรค์ งานศิลป์ ล้ำเลิศ
มีนุศรี คู่กาย สุดงามล้ำ

เล่นหมากรุกฮอรัส สอดรับ จับได้คู่
ทรงศักดิ์ กาญจนมา มาชอบกัน

ก๊กเก่า กลับมาเจอ เมื่อยามแก่
ช่างแนบแน่น รักนั้น ทั้งสองคน

อนุสาสก ขายนั่น ท่านชื่อจัน
งานศพ อ.สมพงษ์ ใน วันนั้น

อีกคนสวย สง่า จารุวัตร
สอนเศรษฐศาสตร์ สวยสะคราญ

สอนภูมิ มีชื่อ อ.บุญเลิศ
พบท่าน ที่งาน ของเพื่อนยา

ใครขัดสน ขอได้ ดั่งใจหวัง
นั่งระวัง ชั่งคำสั่ง ครูประธาน

อ้อคนนี้ อัลเลาะห์ ให้ประสาน
แรงงาน อิสลา มิกชน

ภรรยาทัน ศศิธร ไม่ฉงน
เพื่อนทุกคน ชื่นชม สมอุรา

จบการเรียน พาเที่ยว เพื่อศึกษา
นงพะงา ประมวล คหกรรม

จำบรรเจิด อุทัย ไม่กล้า
คะหะกรรม น้อมนำ ให้พบกัน

เพื่อนคงรู้ ดูแล้ว ช่างสุขสันต์
การสอนนั้น ท่านเก่ง ทั้งสองคน

ท่านกระแสร้ สายัณห์ ไม่ลับสน
รักให้ล้น อย่าปนทุกข์ สุขนิรันดร์

ได้พบกันที่เชียงใหม่ ได้เหมือนฝัน
สุดจะกลั่น ดีใจ ก้มกราบกราน

จำได้ชัด สอนวิทย์ สนุกสนาน
น้องอาจารย์ ประพิน ชื่อ อมรา

สุดประเสริฐ ในน้ำใจ ฝ้าใฝ่หา
ท่านอุตส่าห์ มางาน เพื่อน อาคม

รูปหล่อ รุ่นพี่ ชื่ออนันต์
กริยา ท่วงท่า น่านิยม

สุดท้าย อ.ชฎิล นักระนาด
ดีใจ ดนตรีไทย ไม่ร้างรา

ไม่รู้จะตกหล่น ใครไปบ้าง
ใช่ศิษย์คิด ทฤษฎี หมดใจ

บางท่านอยู่ บางผู้ตาย วายชีวิต
แต่ละคน คุณล้น เหลืออนันต์

ที่ยังอยู่ ขอให้ครู นิราศทุกข
อีกทั้งครอบครัว คนรอบกาย

เคยสอนกัน วิชาเดียว ไม่สาสม
ใช่แก่งลม คิดถึง เสมอมา

มาหมัดหมัด ปีสี่ ที่ศึกษา
กาลข้างหน้า คงคู่ ฟ้าเมืองไทย

ให้อ้างอ้าง คิดถึง แถมหัวนไหว
ขอเทิดไว้ ให้ระลึก นึกทุกวัน

เหล่าลูกศิษย์ คิดถึง เฝ้าเพื่อฝัน
อยากจุดกัน ท่านไว้ ไม่ให้ตาย

อยู่สนุก กับลูก หลานทั้งหลาย
ให้สบายสุข ไสสนิท นิจันรันตร์

เสี้ยวหนึ่งของความทรงจำ

โดย... ทราย บางแสน*

หัวใจเราฝากเคียงไว้อยู่ คู่บางแสน
จิตตราตรึงถึงถิ่นพิมาน อันตระการเรืองรอง
ฝั่งไฉม่น้อยมีรุ้หน่าย คลายเคลื่อนหาย
ยามพระพายพลิวแผ่วรายกวาว ไบมะพร้าวล้อลม
ชวนพิศยามเฟื่องฟ้าบาน ชงโศกยามลมพัดผ่าน
ถิ่นไต่ป่านวิมานเทพไท้ เทียมทันได้ฤמי

ได้ฟังเพลง “มนต์บางแสน” คราวใด ผู้เขียนต้อง
ย้อนรำลึกไปถึงความหลัง เมื่อครั้งผู้เขียนยังเป็นนิสิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๐๒-
๒๕๐๕ ทุกครั้งไป เพราะผู้เขียนมีความผูกพันกับบางแสน
อย่างมาก เริ่มจากปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ผู้เขียนเป็นหนึ่งใน
เจ็ดสิบคนที่โชคดี สอบเข้ามาสู่รั้วเทา-ทองได้ พวกเรา
เป็นชาย ๓๗ คน หญิง ๓๓ คน มาจากเหนือ ใต้ อีสาน
กลาง ตะวันตก ตะวันออก มาหลอมรวมเป็นฉลามขาว
นิสิตบางแสนรุ่นที่ ๕ พวกเรา นอน เที้ยว เรียน
ทำกิจกรรมร่วมกัน ฟาดปากกัน โกรธกันแล้วก็ดีกัน ทำให้
มีความรักและผูกพันกันอย่างมาก แม้ว่าเมื่อสิ้นปีที่ ๑

* นายสง่า เขยประเสริฐ (ศิษย์เก่ารุ่น๕ “ฉลามขาว”)

อดีตผู้อำนวยการ ร.ร.ระยองวิทยาคม

1๓๓-๓๐๖ คันทัน '๙๙

พวกเราบางคนจะต้องอำลาเพื่อนฝูงไปเป็นชุดแรก และเมื่อสิ้นปีที่ ๒ เพื่อนๆ อีกส่วนหนึ่งก็ลาพวกเราไปอีก ทำให้รุ่น ๕ เหลือ ๕๐ คน เป็นชาย ๒๕ หญิง ๒๕ นับว่าเกี่ยวข้องกับเลข ๕ พอสมควร แม้ว่าจะจับคู่แต่งงานกันในเพื่อนร่วมรุ่นไม่ถึง ๕ คู่ก็ตาม เพราะคงกลัวคำครหาว่า เอาเพื่อนทำเมีย

ในท่วงเวลา ๑ ปี ๒ ปี และ ๔ ปี ที่ฉลามขาวอยู่ด้วยกัน กิน นอน เรียน เล่น เทียว และทำกิจกรรมด้วยกัน ทำให้พวกเรารักใคร่ผูกพันกันดุจดังญาติสนิทมาจนถึงทุกวันนี้ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปกว่าสี่สิบสามปีแล้วก็ตาม พวกเราระลึกเสมอว่า ที่ได้ดีมีวิชาความรู้ความคิดติดตัวมาทำมาหากิน จนกระทั่งถึงวัยที่หลวงหรือเจ้านายเลิกจ้าง ก็เพราะเราเป็นศิษย์บางแสน พวกเราฉลามขาวรุ่น ๕ จะรู้จักพี่น้องบางแสนค่อนข้างดีถึง ๗ รุ่นด้วยกัน คือ รุ่นเราเอง ๕ แล้วรุ่น ๒, ๓, ๔ ฐานะรุ่นพี่ที่บางครั้งก็แอบมาจีบฉลามสาวเราไป ส่วนรุ่น ๖, ๗ และ ๘ ในฐานะรุ่นน้องที่พวกเราพยายามไปจีบเหมือนกัน แต่แห้วไปตามระเบียบ แต่ถ้าจะนับรุ่นมาถึงรุ่น ๔๐ อีพ น่าจะเป็นรุ่นหลาน(ฮา.....) ศิษย์เก่าบางแสนทุกคนคงยืนยันได้ว่า ไม่มีศิษย์เก่าสถาบันใดที่จะรักใคร่ผูกพันกันเหมือนศิษย์เก่าบางแสน คือเรามีจุดยืนที่เคยนอนกินด้วยกัน

ผู้เขียนขอย้อนอดีต (เชื่อว่าคนแก่ไม่มีอนาคต) ไปกว่าสี่สิบปี เมื่อครั้งวิทยาลัยยังไม่มีน้ำประปา ต้องใช้รดไปชนน้ำจากอ่างบางพระมาให้อาจารย์ และนิสิตใช้ ต้องใช้ส้วมนอกอาคารกันด้วยทางมะพร้าว ใช้ไม้กระดานพาดปากหลุม บางครั้งพลัดตก จึงมีวลี "ตกรดไฟ" พวกเราฉลามขาวชายต้องช่วยกันขุดบ่อน้ำ เพื่อจะได้ใช้อาบน้ำและซักผ้า ปรากฏว่าได้น้ำใสมาก แต่พออาบน้ำเสร็จตัวจะขาวนวลด้วยคราบสบู่และเหนียวตัว เพราะว่าเป็นน้ำกร่อยมาก ในที่สุดฉลามชายก็แก้ปัญหาโดยการเข้าแถวอาบน้ำพร้อมๆ กัน เมื่อรดบรรทุกน้ำมาถึง ก็ใช้ฉีดไปที่พวกเราขณะที่ยืนเข้าแถวรออยู่ พวกเราจะรีบถูขี้โคล ฟอกสบู่ เสร็จแล้ว จะโดนน้ำฉีดอีกครั้ง เป็นอันเสร็จสิ้นภารกิจการอาบน้ำ

ส่วนฉลามสาวไซคิตีที่ไปอยู่กับพี่สาวซีเนียร์ เลยมิน้ำอาบค่อนข้างมิดชิด ส่วนเรื่องอื่นๆ ก็คงจะเหมือนรุ่นพี่ๆ ที่บางคนมีอาการเรียกว่า “เข้าเวร” “เข้าโพรง” “ตกม้า” เนื่องจากวิทยาลัยระมัดระวังกรณีผู้สู่มาก จึงห้ามซ้อนท้ายจักรยานต่างประเทศ แต่ไม่ห้ามถ้าคนหนึ่งขี่จักรยานแล้วคนหนึ่งวิ่งตามคู่ๆ เพราะอาจารย์ท่านทำเป็นตัวอย่าง แต่ผู้เขียนไม่บังอาจบอกว่าท่านใด บาปกรรม (ฮา...)

เพื่อเป็นการประหยัดเวลาในการเขียนและอ่าน ขอนำวีรกรรมหรือเวรกรรมที่พอจะเปิดเผยได้ ที่พวกเราฉลามขาวได้กระทำไว้ เมื่อครั้งยังเรียนอยู่บางแสนให้อ่านเป็นแกล้มเบียร์

เรื่องแรก “หนูไม่เคย” พวกเราเรียนวิชาภูมิศาสตร์กายภาพกับท่านอาจารย์จัน สนเผือก (เกริกมธุกร) ท่านเป็นคนใจดี นานๆ จะเช็ดชื่อวันลิต คนใดเคยขาดเรียนบ้าง โดยอาจารย์จะขานชื่อ แล้วบอกว่าเคยขาดเรียนหรือไม่ เช่นขานชื่อ “นิพนธ์” คุณนิพนธ์จะพูดว่า “ไม่เคยครับ” โทษกาล “ไม่เคยครับ” ทวีป “เคย ๑ ครั้งครับ” ครั้นอาจารย์ขานชื่อผู้หญิง พวกผู้ชายพากันมีจินตนาการลึกลับ ซึ่ง จะพากันฮาทุกครั้ง เช่น จรรยา “ไม่เคยค่ะ” (ฮา...) ยาวลักษณ์ อายุกระมิดกระเมี้ยน “เคยครั้งเดียวค่ะ” (ฮา...)

เรื่องที่สอง “ทาว บ้า ๆ” พวกเราไซคิตีที่ท่านอาจารย์รองอธิการ สวัสดิ์บุษปาคม (ท่านล่วงลับไปแล้ว) ได้กรุณามาสอนวิชา “หลักมัธยมศึกษา” ให้ฉลามขาวที่เรียนสาขามัธยม ท่านอาจารย์เป็นคนเจ้าระเบียบสอนเต็มเวลาเต็มความสามารถ อุทิศเวลาให้การสอนเต็มที่ แม้ว่าจะเลยเวลาอาหารกลางวันไปแล้วท่านยังไม่หยุดสอน พวกเราพากันนั่งกระสับกระส่ายด้วยความทิวจะแอบออกไปก่อนก็ไม่ได้ เพราะท่านเป็นถึงรองอธิการต้องให้เกียรติ พอท่านสอนจบและบอกให้เราไปพักได้ ทันใดนั้นมีเสียงประหลาดทาวออกมาจากปากใครไม่ปรากฏ ดังมาก พวกเรานั่งงีบด้วยความประหลาดใจ ว่าใครวะ ท่านรองฯสวัสดิ์ ถาม “ใครทาว” เพื่อนผู้กล้าหาญของเราคนหนึ่งยกมือขึ้น

แล้วตอบว่า “ผมครับ” ท่านรองฯถามต่อ “ท้าวท่าไม้” “ผมม่วงนอนครับ”
ท่านรองฯ “คราวหลังอย่าทวนนะ ท้าวบ้าๆ” (ไม่กล้าฮา...) ผลการสอบภาค
วิชานี้ได้ “C” ทุกคน ยกเว้นคุณศิริชัย บรรจงปรุ ได้ “B-”

เรื่องที่สาม “ไป หา.....ด” ชาวบางแสนจะมีจักรยานถีบเพื่อใช้ไปเที่ยว
ฉลามหนุ่มก็จะถีบไปถึงไกลหน่อยชลบุรี บางพระ ไกลหน่อยหนองมน แหลมแท่น
อ่างศิลา ส่วนฉลามสาวก็จะไปเที่ยวหาดบางแสน เขาสามมุก แหลมแท่น แต่
พอเวลาเพื่อน ๆ ถามว่าจะไปไหน สาวๆ พวกนั้นก็ตอบว่า “ไป หา.....ด”

เรื่องที่สี่ “แอบกินมะพร้าว” ที่วิทยาลัยมีมะพร้าวตกๆ หลายต้น
ทั้งหอมทั้งหวาน พวกนิสิตชายมักจะมีเรื่องเกี่ยวข้องกับมะพร้าวกันทุกรุ่น สำหรับ
รุ่น ๕ มีวีรกรรมเช่นเดียวกัน เหตุเกิดในคืนเดือนมืด ท่านอาจารย์ซึ่งรถจักรยาน
ผ่านมาได้ยินเสียงหล่นตุบ ๆ ๆ จึงแวะเข้าไปดู เห็นฉลามหนุ่ม ๓ คน
อยู่บนต้นมะพร้าว ๑ อยู่โคนต้น ๒ อาจารย์เลยถามว่า “ขึ้นมะพร้าวท่าไม้”
ฉลามคนหนึ่งตอบว่า “ทิวครับ” อาจารย์เลยบอกว่า “ถ้าทิว ได้มะพร้าวก็ลูก
ต้องกินให้หมด ไม่อย่างนั้นเป็นเรื่อง” ฉลามหนุ่มทั้งสามได้ยินดังนั้นก็ตาเหลือก
เพราะว่ามันเป็นมะพร้าวแก่จัดทั้งสามลูก ที่ตั้งใจว่าจะเอาไปแลกกับผัดไทย
๓ จาน คราวหลังเลยเข็ดไม่กล้าแตะต้องมะพร้าวแก่อีกกินแต่มะพร้าวอ่อน
(ฮา...)

เรื่องที่ห้า “อะไร ๆ ก็ร่าง” เมื่อพวกเราอยู่ปีสี่ เป็นซีเนียร์ เตรียม
จะออกไปสู่สังคมภายนอก ก็อยากจะฝึกเดินรำ แต่อาจารย์ท่านห้าม เพราะ
เกรงว่าจะไปจับมือถือแขนกัน มันไม่เหมาะสม ท่านอนุญาตให้ได้สอนแค่ร่าง
มาตรฐานอย่างเดียว ผลคือลูกศิษย์ของท่าน เหล่าฉลามทั้งหลายเดินรำไม่เป็น
ร่างไม่เข้าท่า ยกเว้นบางคนที่เรียนร่างมาตรฐาน

ส่งท้ายครบทำเรื่อง ผู้เขียนยืนยันว่าตัวเองเป็นคนรักบางแสนจริง ๆ เพราะ
แม้แต่คู่ครองก็เป็นชาวบางแสน ดั่งนั้นลูกๆ เลยไม่ยอมมาเรียนบางแสนสักคน
มีแต่หลานที่มาเรียนที่มหาวิทยาลัยบูรพา ถ้าเรียนจบคงจะเป็นรุ่นที่ ๕๑ ได้ยิน
เจ้าหลานรักพูดว่า "จบแล้วเป็นรุ่นน้องของลุง" มันจะทำให้ผู้เขียนรู้สึก
กระชุ่มกระชวยขึ้น เพราะหลานเรียกลุงว่าพี่

หาดรักเรียกหา

เนื้อร้อง-ทำนอง เจริญ สลักกลาย* จังหวะ สโลว์
ขับร้อง ธวัช อนุกุล , ราตรี ทรงเที่ยง

เมื่อยามสายัณห์เย็นย่ำ
ทั่วฝั่งน้ำทะเลเหวว่าอาลัย
ยินเสียงลมพัดแมกมวลไม้
เกล้าเสียงคลื่นซัดบนหาดทราย ดังเสียงรักใคร่เรียกหา
ทะเลเจ้าคงหมองไหม้
ตั้งดวงใจฉันซำเจ็บในอุรา
ฉันเคยมีรักแนบเสน่หา
ณ ชายหาดนี้มีสัญญา...พรอดรักพรำว่าต่อกัน
บัดนี้รักมาจากไกล
สุดอาลัยดวงใจเปลี่ยนแปลงผัน
สุดซำสุดตรมสุดโศกศัลย์
รักเอ๋ยเคยหวังตั้งชีวัน...มาร้างลิมกันสุดคว่ำ
ตราบวันนี้ฉันรออยู่
คอยยอดซู้แม้รู้โปรดทวนคืนมา
คอยอ้อมกอดคุณอุ่นกายา
รับขวัญจูบซำคราบน้ำตา...ที่รักคืนมาเกิดเอ๋ย

* นายเจริญ สลักกลาย (ศิษย์เก่ารุ่น ๖ "มดทอง") เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ

บันทึกมดทอง

โดย... เฉลิมชัย รัตนประยูร*

มดทองรวมรัง

มิถุนายน ๒๕๐๓

เด็กวัยรุ่นหนุ่มสาว ๑๕๒ ชีวิต จากทั่วทิศถิ่นไทย
เดินทางมุ่งหน้าไปสู่ชายหาดบางแสน หนองมน เมืองชลบุรี
พาหนะหลากหลายชนิดพาพวกเขาแวะเข้าสู่ดงมะพร้าว
อันร่มรื่นก่อนถึงหาดทรายชายทะเล ประตูทางเข้ามีป้ายสี
หม่นบอกชื่อ “วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน”

สาวน้อยมาจากเชียงใหม่ หนุ่มได้พัทลุง สาวอุบล
หนุ่มเมืองสิงห์ หนุ่มแปดริ้วสาวเมืองคอน สาวลำปาง
หนุ่มปากน้ำโพ สาวปากน้ำหนุ่มหนองแขม สาวสกลนคร
หนุ่มนราธิวาส และอีกหลายหนุ่มสาว จากเหนือสุด
แม่ฮ่องสอน พะเยา ตะวันออกสุด เมืองจันทบุรี สุด
อีสานจากหนองคาย หนุ่มเสียงเหนือจากสุพรรณ สาว
สำเนียงทองแดงจากสงขลา วาจาเขมรจากสุรินทร์ คน
ภาคกลางถิ่นลุ่มน้ำเจ้าพระยา ชาวที่ราบสูงโคราช ฯลฯ
พวกเขาไม่ได้นัดหมายกันมาก่อน พวกเขามารวมตัวทำ
อะไรกันที่นี่

* ดร.เฉลิมชัย รัตนประยูร (ศิษย์เก่ารุ่น ๖ “มดทอง”)

ผู้อำนวยการสำนักประกันคุณภาพการศึกษาวิทยาลัยนครราชสีมา

อดีตผู้อำนวยการสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร

อดีตอุปนายกสโมสรศิษย์เก่าวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

ภา-ก๐๖ กันยายน ๒๕๑๙

๕๗

มดทองสู้สู้

ปีการศึกษา ๒๕๐๓ - ๒๕๐๖

พวกเขาคือนิสิตชั้นปีที่๑ ของสถาบันการศึกษาแห่งนี้ มาจากหลากหลาย ภูมิหลัง บางคนสละที่นั่งจากวิศวะ วิทยา รัฐศาสตร์ จุฬา เกษตรบางเขน มาเรียนที่บางแสน หลายคนเพิ่งสอบเทียบชั้น ม.๘ ได้หมาดๆ บางคนเป็น ป.กศ.หัวเมือง ณ ปี พ.ศ. นั้นพวกเขาจึงมีอายุตั้งแต่ ๑๖ ถึง๒๓ ปี ลิขิตแห่งชีวิตกำหนดเส้นทางให้พวกเขามาพบกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข กินข้าวในโรงอาหาร และแคนทีนหลังคามุงจาก รอรอบรรทุกน้ำจากอ่างบางพระ และเล่นกีฬาบน สนามทรายเดียวกัน ฯลฯ

ชื่อรุ่น "มดทอง" "สีเหลือง-ดำ" คือสัญลักษณ์รวมใจพวกเขา สีประจำ รุ่มนั้นสืบทอดต่อมาจากพี่รุ่นที่๒ ของวิทยาลัย แต่ทำไมจึงเรียงชื่อรุ่นว่า "มดทอง" ไม่มีใครรอรดาธิบายได้รู้แต่ว่ารุ่นถัดขึ้นไปคือ รุ่น ๔ เขาชื่อ "ข้างผงด" รุ่น ๕ ชื่อ "ฉลามขาว" ล้วนเป็นสัตว์ใหญ่ พวกเราเข้ามาทีหลังเป็นรุ่น ๖ เจียมเนื้อ เจียมตัวขอเป็นสัตว์เล็กอยู่ในรู ในรัง ไปก่อนแล้วกัน

มดทองสู้สู้.....มดทองสู้ตาย.....มดทองไ้ลาย.....เป็นเพลงเชียร์ประจำ รุ่ของพวกเรา ซึ่งแสดงพลังความรัก ความสามัคคีและความสามารถหลายด้าน คละเคล้าอยู่ในสารพัดรสชาตแห่งชีวิตตลอดเวลา ๔ ปี ในวิทยาลัยแห่งนี้ พวกเราเป็นนักเรียนทุนของกระทรวงศึกษาธิการ อยู่ประจำ-นอน และทำอะไร ได้อีกหลายอย่าง เช่นเล่นกีฬาจนติดฟุตบอลทีมชาติ เล่นดนตรีจนแต่งเพลง หาดรักเรียกหาไว้เป็นอนุสรณ์ เขียนกลอนจนเป็นที่มาของ เพลงมาร์ชเทา-ทอง และวลีที่ว่า"ลูกเทาทองไม่ถวิลถิ่นเทาทอง จะเรียกร้องใครคหนึ่งถึงถิ่นเรา" บางท่านจบไปแล้วยังไปขณะประภคตสโลแกนของธนาคารทหารไทยสมัยก่อนว่า "ธนาคารทหารไทย รับใช้ประชาชน" พวกเราทำวีรกรรม วีรเวร ไว้มากมาย เช่นเที่ยวขายหาด ตกเขาสามมุข นอนเฝ้าโต๊ะบิลเลียด เล่นทั้งคืนก่อนสอบ

จับกันเอง จับรุ่นน้อง จับสาวหนองมน เข้าเวรหอหญิง เป็นทาสเทวี ตามรับตามส่งในวันธรรมดา พอเสาร์อาทิตย์แฟนตัวจริงเสีงจริงมาถึง ก็พากันตักม้ตายไปตามระเบียบ.....และสำคัญที่สุด คือพวกเราเรียนกันอย่างหนัก ขยันขันแข็งกันทุกคน (จริงนะไม่ได้ม้)

ความเด่นดังของขวามตทอง เป็นที่กล่าวขวัญถึงตั้งแต่ พ.ศ.นั้น จนถึงปัจจุบัน ช่วง ๔ ปีของรุ่น มตทอง กวาดรางวัลประกวดกระทง ประกวดกองเชียร์ ก็ฟ้าประจำไปเกือบทุกรายการ เป็นที่ชื่นชมยินดีและฮึกเหิมคึกคะนองเป็นอันมาก ขณะเดียวกันก็เป็นที่หมั่นไส้ ริษยาของรุ่นพี่และรุ่นน้องตามมาตามแบบฉบับของวัยรุ่น เด็กแนว วัยโจ้.....

เรื่องเศร้า...ของพวกเราก็มึ คือ เพื่อนชายผู้เก่งกล้า ๒ คน จากไปเมื่ออยู่ชั้นปีที่๑ และปีที่๒ ด้วยโรคไข้สมองและอุบัติเหตุ ทุกคนเสียใจและเสียชีวิตเพื่อนทั้งสอง พอปลายปีที่๒ เพื่อนอีกจำนวนหนึ่งก็รับอนุปริญญาออกไปหางานทำกันก่อน ส่วนพวกที่เหลือก็ร้องเพลง มตทองสู้สู้ กันต่อไป

มตทองมดงาน

มีนาคม ๒๕๐๗

พวกเราส่วนใหญ่ เรียนจบปริญญา การศึกษามัธยมศึกษาหลายคนมีเกียรตินิยามอันดับ ๑, ๒ ต่อท้ายด้วย บางคนยังหวังหาอภิลักษณ์รุ่นน้องขออยู่ต่ออีกสามเดือน ตอนนั้นมีสภาพเหมือนมดแตกรังแยกกันออกไปสร้างรังใหม่หลายคนเป็นพวกสำนักกรักบ้านเกิด หลายคนไปทำงานลับในสงครามเมืองลาวบางคนเรียนต่อ แต่สรุปแล้ว ส่วนใหญ่พวกเขาวนเวียนอยู่ในสายวิชาชีพครูตามที่เล่าเรียนกันมา ทั้งระดับประถม มัธยม อาชีวะ ฝึกหัดครูและโรงเรียนราษฎร์สมัยนั้น เงินเดือนเริ่มต้นคือ ๙๐๐ บาท ใครได้เกียรตินิยามก็บวกค่าวิชาเพิ่ม

มดทองพัฒนา

พ.ศ. ๒๕๐๗

เมื่อเริ่มทำงานแล้ว บางรายรีบร้อน ทำทนายทสี่บสกุล สมัยก่อนไม่มีกิจกรรมเพื่อนเตือนเพื่อน มีแต่เพื่อนหลอกเพื่อน กลายเป็นเพื่อนได้เพื่อน บางคู่เรียนกันมาตั้งนาน ไม่จีบเพื่อน เห็นรุ่นน้องน่ารักกว่า พอดก้ม่าหลายครั้งหันมาให้เพื่อนรักษาใจ ก็มี บางคู่ไปทำงานไกลกันเลย "ปิ้ง" กันภายหลัง ข้อมูลระบุว่ามีมดได้มด รวม๑๑ คู่ อยู่อย่างย้งยืนมาจนทุกวันนี้ทุกคู่ นอกจากบางคู่ที่ล้มหายตายจากกันไป.....

ส่วนที่เหลือก็หาสามีภรรยาตามความสามารถของแต่ละคน เกิดเป็นครอบครัวมด อันประกอบด้วยเขยมด สะโง้มด ลูกมด หลานมด ก่อให้เกิดกิจกรรมในการพบปะสังสรรค์กันได้ต่อเนื่อง จนถึงปัจจุบัน

อีกด้านหนึ่งในชีวิตการทำงาน พวกเขาไม่หยุดนิ่ง หลายคนหาทางสร้างมูลค่าเพิ่ม แก่ตัวเอง โดยการศึกษาต่อระดับปริญญาโทและเอก ทั้งในและต่างประเทศหลายคนเข้าสู่ตำแหน่งทางการบริหารในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ ของกระทรวงศึกษาธิการ บางคนเห็นว่าเป็นครูต่อไป คงไม่รุ่งแน่ หันกลับไปเรียนกฎหมาย เข้าสู่งานด้านอัยการ บางคนไปทำงานสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี บางคนไปทำธุรกิจเอกชน และบางคนก็ไปทำงานต่างประเทศ สละชีวิตทางโลกเข้าสู่ทางธรรมก็มี สุดแล้วแต่กระแสกรรมลิขิตของชีวิตมนุษย์จะพาไป.....

มดทองไฉไล

จากตอนหนึ่งของเพลงเชียร์ของรุ่น...พวกเราขาวมดทอง ได้ไฉไล โดยแสดงฝีมือการทำงานสุดความสามารถ เป็นที่กล่าวขวัญถึงของอาจารย์และรุ่นพี่ รุ่นน้องอย่างชื่นชมและภาคภูมิใจ

ตำแหน่งหน้าที่ทางราชการและหน้าที่การงานต่อไปนี้ คือประจักษ์พยานความสามารถที่ส่วนหนึ่งของขาวมดทองบางคนและหลายคนก้าวไปถึง

๑. กรรมการ ปปช. ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี, เลขานุการ ปปป.
๒. เลขานุการ กพ. (ว่าที่สว.)
๓. เลขานุการปฏิรูปการศึกษา, อธิบดีกรมสามัญศึกษา, รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
๔. รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, เลขานุการสภาสถาบันราชภัฏ, อธิบดีกรมวิชาการ
๕. รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, เลขานุการสภาสถาบันราชภัฏ, อธิบดีกรมพลศึกษา
๖. อธิบดีกรมศาสนา
๗. รองอธิบดีกรมอาชีวศึกษา
๘. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยของรัฐฯ
๙. อธิการบดีสถาบันราชภัฏ
๑๐. ศึกษาธิการเขต - ศึกษาธิการจังหวัด
๑๑. ผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัด
๑๒. ผู้อำนวยการโรงเรียน, วิทยาลัย
๑๓. รองศาสตราจารย์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์ศึกษานิเทศก์
๑๔. ผู้บริหารระดับสูงในองค์กรระหว่างประเทศ
๑๕. อธิบดีอัยการภาค, อัยการจังหวัด
๑๖. ผู้จัดการอาวุโสของธนาคาร, บริษัทคอมพิวเตอร์, ธุรกิจส่วนตัว
๑๗. พันเอก, พล อ.ต., นาวาอากาศเอกในกองทัพไทย
๑๘. เจ้าของและผู้บริหารโรงเรียนเอกชน
๑๙. นายกสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา (สำคัญมาก)

อีกด้านหนึ่งของพวกเราชาวมดทอง คือความสำเร็จด้านการศึกษา ปรากฏว่า มีมดทองที่สามารถศึกษาจบระดับปริญญาเอกในสาขาวิชาต่างๆ รวมทั้งสิ้น ๑๑ มด

มดทองสังสรรค์

ไม่ว่าใครจะมีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โตเป็น "ท่าน" ของลูกน้อง แต่ในการพบปะสังสรรค์ทุกรูปแบบต่างกรรมต่างวาระ ไม่ว่าจะเป็นงานเลี้ยงรุ่น งานแต่งงาน งานศพ งานแสดงความยินดี งานทำบุญถึงเพื่อนผู้ล่วงลับ งานเทา-ทองคืนถิ่น งานนัดกันเที่ยว ฯลฯ พวกเราพากันคืนสภาพไปสู่สมัยยังเป็นหนุ่มสาว เอกลักษณะการสังสรรค์ของชาวมดทอง คือ มีแต่คนอยากพูด อยากเล่าไม่ค่อยมีใครอยากฟังเพื่อนพูด

มดทองวัยทอง

ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นต้นมา

มดทองหลายตัว เดินทางยาวนานมาถึงทางหลวงหมายเลข ๖๐ บางคนก็เข้าโครงการเกษียณก่อนอายุของทางราชการ คนที่ไม่ได้รับราชการก็ร่วมเดินทางกับเพื่อน ๆ จนครบสมบูรณ์ อยู่รอดปลอดภัยเป็นผู้สูงวัย (สว.) กันถ้วนหน้า ในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ หลังจากนั้น พวกเรายังคงนัดพบปะกันสม่ำเสมอ และชวนกันเที่ยวก่อนเดินทางไม่ไหว เช่นพากันไปเชียงใหม่ในปี '๔๖ ตรัง-กระบี่ ในปี '๔๗ (ก่อนสิ้นามิดลม) ไปอุบล-นครจำปาสักปี ๔๘ และปี '๔๙ เริ่มต้นที่บางแสน และหารือต่อว่าจะไปที่ใดดี เป็นกิจกรรมที่คงสร้างความรัก-ผูกพันให้พวกเราชาวมดทองได้อีกนาน

มดทองลาลับ

บันทึกนี้คงไม่สมบูรณ์ หากมิได้กล่าวถึงมดทองผู้ลาลับโลกไปด้วยวัยโรคร้ายและสาเหตุต่างๆ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งเป็นปีแรกของการเข้าเรียน จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๙ พวกเราคงไปนัดพบปะสังสรรค์กันในโลกหนึ่ง จำนวนรวมแล้ว ๑๗ มด คนที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เพื่อนมดเป็นประจำ ขอให้เพื่อนสู่สุคติ ไม่วันใดวันหนึ่งก็คงจะมีสมาชิกตามไปสมทบเรื่อย ๆ

ท้ายบทมดทอง

บันทึกมดทองฉบับนี้ เขียนเนื่องในงานเทา-ทองคืนถิ่น ๒๕๔๙ เพื่อ
จารึกความผูกพันและความทรงจำบางเสี้ยวของกาลเวลาของชาวมดทองไว้ ใน
สมัยที่ ๑๖-๑๘ ของนายกสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา ผู้หนึ่งในมดทอง
นารีที่เราภูมิใจ

บันทึกเสร็จเมื่อ มีนาคม ๒๕๔๙

รักคืนเพ็ญ

เนื้อร้อง-ทำนอง อ.วีระพล บุญพิทักษ์ จังหวะ วอลซ์/บิกิน
ขับร้อง ธวัช อนุกุล - นิ่มนวล สกฤพานิช

(ญ)..... ใจคืนวันเพ็ญ เห็นแสงจันทร์ส่อง

ดุจดั่งสีทอง เรืองรองอำไพ

แสงจันทร์เป็นเพื่อน ช่วยเตือนดวงใจ

ว่าลืมหรือไร เคยให้สัญญา

เฝ้ามองดูเดือน เหมือนเดือนใจมัน

ก่อนเคยสัมพันธ์ ครองกันนานมา

หรือลืมคำมั่น ก่อนจากกันหนา

ที่เคยสัญญา อยู่เดียวเปลี่ยวใจ

(ข)..... ใจจันทร์เจ้าเอ๋ย ไทน์จะเลยลืมได้

สุดรักสุดอาลัย เจ้าจากพี่ไปให้หนาวลม

เฝ้ามองเหม่อหา โฉมจันทร์ราพาตรม

สุดรักสุดระทม พี่สุดชื่นชม หลงชมเพียงเจ้า

อย่ามัววงอนเลยคนดี เพ็ญคืนนี้ให้พี่ชื่นชม

ชื่นใจ...ชื่นใจเอ๋ย

วิญญานริมรั้ววิทยาลัย

โดย... กิติกร มีทรัพย์*

ผมเป็น วศ.บางแสน รุ่น ๗ - ฝั่งหลวง รุ่นนี้มี ๑๐๐ คน เพิ่งฉลอง ๔๐ ปีกันไปเมื่อ ๒๓-๒๔ ตุลาคม ปีที่แล้ว(๒๕๔๘) ที่ทุ่งวัวแล่น คาบาน่า รีสอร์ทชุมชนพร รุ่นฝั่งหลวงเป็นเฟรชชีปี ๒๕๐๔ และจบปี ๒๕๐๘ ครับ

ม.บูรพา วันนี้ แทบไม่ทิ้งร่องรอยหรือภาพ วศ.บางแสน วันก่อน ให้ได้คืนความจำเลย ยกเว้นแต่อาคารคาเพทีเรีย - โรงอาหารหลังนั้นหลังเดียว (?) ทุกอย่างเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เจริญองกงามขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อ !

วศ.บางแสนวันก่อนเป็นอย่างไร เป็นอย่างไรครับ

เมื่อผ่านประตูมหาวิทยาลัย (สมัยก่อนชาวบ้านเรียกวิทยาลัย) โกลประมาณสามร้อยกว่าเมตรสองข้างถนนเป็นสวนมะพร้าว จนจรดอาคารสามชั้นทรงฝรั่งหลังแรก หลังคากระเบื้องแดง สวยตัดกับสีเขียวของใบมะพร้าว ดูเจริญตา นั่นคือหอพักนิสิตชายหนึ่ง มีทางแยกไกลออกไปทางขวาสักห้าสิบบเมตรด้านขวามือ เป็นอาคารสองชั้นเล็ก กระทั่งรั้ว สีเทาคือ ตึกอำนวยการ เราเรียกว่าตึกเอ (A) ชั้นล่างเป็นห้องลงทะเบียนเรียน ห้องธุรการและห้องทำงาน

* กิติกร มีทรัพย์ (ศิษย์เก่ารุ่น ๗ "ฝั่งหลวง")

อดีตผู้ทรงคุณวุฒิด้านจิตวิทยาคลินิก(นักวิชาการสาธารณสุข(๑๐) กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

รองอธิการวิทยาลัยฯ อีกด้านหนึ่งเป็นห้องสหกรณ์นิสิต(พอเข้าปีแรกเราก็ถูกบังคับให้เป็นเมมเบอร์ตามระเบียบ โดยซื้อหนึ่งหุ้น-ยี่สิบบาททุกคน และตลอดเวลาสี่ปี เราไม่เคยได้รับเงินปันผลใด ๆ พวกเราไม่เคยเรียกร้องและลืมไปแล้วด้วย โชคดีที่รุ่นเราไม่มีใครเป็นนายกรัฐมนตรี ไม่เช่นนั้นโดนข้อหาชุกหุ้นแน่)

ชั้นบนตึกเอ เป็นห้องบรรยายสี่ห้อง ช่วงหลังเปลี่ยนเป็นห้องเคาน์เซลลิ่งเสียห้องหนึ่ง(รศ.กระแสร้ มาลาภรณ์ เป็นเคาน์เซลเลอร์) ผมมาจินตนาการว่าตึกเอเป็นอาคารหลังคาทรงปั้นหยาเรียบ ๆ เขย ๆ แต่ผมก็ผูกพันผืนถึงอยู่เนือง ๆ บางครั้งก็ฝันว่ามาลงทะเลเบียนเรียนใหม่ มาใช้เป็นโรงแรมที่พักเพราะตึกเอในฝันทรูทรามากมายนัก และเคยฝันว่ามารับปริญญาบัตรที่นี้ด้วยซ้ำไป

ไม่ไกลจากตึกเอ ข้ามถนนกลับมาเป็น ตึกแอล (L) เป็นอาคารใหญ่สองชั้น ชั้นล่างเป็นห้องสมุด (เรามีตำราฝรั่งใหม่เอี่ยมน่าอ่าน น่าค้นคว้ามาก เพราะโครงการช่วยเหลือจากมหาวิทยาลัยอินเดียนำทั้งชั้นล่างอีกด้านหนึ่งเป็นห้องเล็บเคมี ฟิสิกส์ ชีววิทยา ส่วนชั้นบนเป็นห้องบรรยาย ห้องเอวี และห้องพักอาจารย์ (เคยใช้เป็นพิพิธภัณฑ์สัตว์ทะเลสมัยเริ่มแรก ปัจจุบันอาคารนี้รื้อออกบางส่วนเหลือเป็นสำนักงานบริการวิชาการ ม.บูรพา)

ใกล้กับตึกแอล เพียงมองลอดข้ามถนนผ่านทางมะพร้าวที่ปลิวลมทะเลตลอดเวลา คือตึกเอช แต่เราเรียกกันว่า ตึกมนุษยฯ (เต็ม ๆ คือตึกมนุษยวิทยา) เคยแอบได้ยินผู้ใหญ่บางท่านถามหาตึกสุนัข บางทีท่านอาจโกรธเพราะไม่เรียกชื่อเต็ม ๆ ว่า ตึกมนุษยวิทยา ตึกนี้เป็นตึกใหม่พวกรุ่นผมไม่คุ้นเท่าไร จำได้เงา ๆ ว่ามีห้องแล็บภาษาอังกฤษ ทันสมัยและทรูมาก (รุ่นผมเลยเวลาใช้ไปแล้ว) ฟังจากรุ่นหลังบอกกล่าว มีห้องศิลป์ ไซว์รูปภาพเขียนตรงหน้าทางเข้าตึก

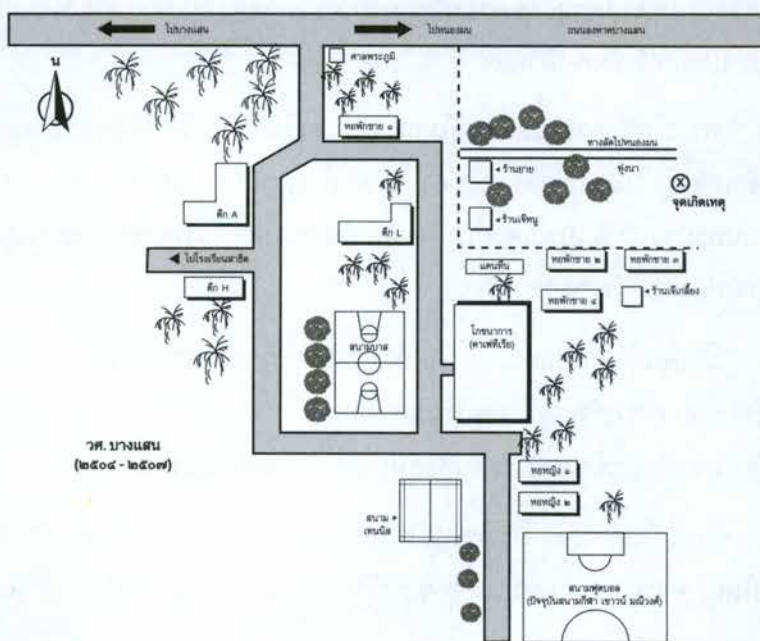
ตรงตึกมนุษยฯ มองผ่านทางมะพร้าวอีกเช่นเคย วิทยาลัยของเราสำรวจร่มรื่นด้วยมะพร้าวจะเห็นตึกหอพักนิสิตชาย ๒ และ ๓ เป็นอาคารไม้สองชั้น

นำร่อน่าอยู่ร่วมกับบังกาโลว์เลย์ทีเดียว ระยะหลังมีอาคารขายสี่ผุ่ดขึ้นมหลัง
โกษนาคารอื่กหลังหนึ่ง เป็นตื่กสามชั้นทรูมากรื่กเหมือนกัน

ไม่ไกลจากอาคารนิสิตขาย ๒ - ๓ - ๔ ก็คือ อาคารโกษนาคาร หรือ
ที่เรียกกันมาว่าอาคารคาเฟ่เรีย เป็นอาคารใหญ่ชั้นเดียว สามารถดัดแปลง
เป็นห้องประชุม ห้องกีฬา และนันทนาการต่าง ๆ เป็นอาคารเอนกประสงค์
อย่างแท้จริง ด้านข้างอาคารด้านตะวันตก เป็นสนามบาสเกตบอลล์ ริมสนาม
มีต้นเขอรื่กหนึ่งให้ร่มเงาดีพอควร ที่ตรงนี้พวกเราปีหนึ่งบางคนเคยได้ยืน
พีซีเนียร์คู่หนึ่งถกแถลง(ทะเลาะกัน)เป็นภาษาฝรั่งเสียด้วย และพวกเราทั้ง
กันมาก !

ไม่ไกลจากอาคารคาเฟ่เรีย เป็นอาคารหอพักนิสิตหญิง ๑ - ๒ ติดกัน
เป็นสนามฟุตบอลล์ (ปัจจุบันสนามกีฬากลางเขาวนั มณีนวรงค์) และไกลออกไป
ริมสนามฟุตบอลล์อีกด้านเป็นหอพักหญิง ๓

วศ.บางแสน เป็นวิทยาลัยเล็กในชนบท และเป็นแห่งแรกในประเทศไทยที่จัดการเรียนการสอนชั้นอุดมศึกษา ตั้งอยู่ในสวนมะพร้าว ไม่ไกลจากชายทะเล อากาศดีและเงียบสงบ เหมาะแก่การศึกษาเล่าเรียนอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ดี พวกเรา(โดยเฉพาะนิสิตชาย) ซึ่งกำลังอยู่ในวัย ยังแอนด์ แอคติฟ เราจึงมักมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรเสมอ ผมจำได้ว่านิสิตชายได้รับการดูแลแบบผู้ใหญ่ จะกลับเข้าหอพักเมื่อไรก็ได้ เป็นหอพักเปิด แต่นิสิตหญิงนั้นแน่นอน ย่อมเคร่งครัดกว่ามาก สิบแปดนาฬิกาได้เวลาเข้าหอ มีข้อยกเว้นไม่มากนัก เช่นมีการเรียน การสอนภาคค่ำ หรืองานชุมนุมเป็นกรณีพิเศษเท่านั้น

ริมรั้ววิทยาลัยด้านตะวันออก มีร้านอาหารเสริมยามค่ำ ลูกค้าประจำส่วนใหญ่เป็นนิสิตชาย ผมจำได้ว่ามีสามร้าน คือร้านยาย(ขายอาหาร) แถมรอบค่ำไขหวานเจี๊ย ใกล้เคียงหอพักชาย๑ ถัดไปเป็นร้านเจี๊ยหู หรือร้านเล็ก ซึ่งบางครั้งจะปรับเป็นวิทยาเขตสอนวิชาคำนวณ ภาคค่ำยื่นเข้า สาขาวิชาต้มมีเก๋ากะ ไปกเกอร์ ป๊อก-ป๊อกเต็ง

เพราะได้รับการดูแลแบบผู้ใหญ่ พวกเราจึงมักมารีดทรายอยู่ที่ร้านยาย และร้านเจี๊ยหู ในยามค่ำคืนอยู่เมือง ๆ ตรงร้านยายมีทางแยกผ่านสวนมะม่วง สุดสวนมะม่วงเป็นลำประโดงต้น ๆ ที่น้ำใสไหลเรียบรั้ววิทยาลัยเฉพาะฤดูฝน เลยลงไปลงทะเลที่หาดวอนนภา

เมื่อเดินข้ามถนนแคบๆ ข้ามลำประโดง ก็จะถึงศาลเจ้าเก่าๆ (บางทีจะเป็นศาลาธรรมสังเวช) คลุมด้วยสวนมะพร้าว ถัดไปเป็นทุ่งโล่ง โกลสั๊ก ห้าร้อยเมตรจึงจะเข้าหมู่บ้านเดินทะเลหมู่บ้านถึงตลาดหนองมน

ทางนี้เป็นทางลัด จากวิทยาลัยถึงหนองมน ส่วนทางปกติจะต้องไปตามถนนใหญ่ จากตลาดหนองมนเลี้ยวซ้ายเข้าทางแยกไปตามถนนไปหาดบางแสน

(ถนนลงหาดบางแสน) ก่อนถึงหาดเลยว้ายเข้าประตูวิทยาลัย คิดระยะทาง
แล้วมากกว่าเส้นทางลัดสองกิโลเมตรเห็นจะได้

ตรงศาลเจ้าเก่าเล่าลือกันว่า ผีดูน่าดู ! แรก ๆ ผมไม่ค่อยเชื่อ เชื่อ
วิทยาศาสตร์ บอกว่าผีไม่มี คนเราตายแล้ว ร่างกายหรือบอดีแตกสลายไป
จิตหรือโมนด์จะอยู่ได้อย่างไรถ้าไม่มีร่างกาย

ทางลัดสายนี้ ผมเดินคนเดียวยามค่ำคืนอยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะตอน
กลับจากงานปฐพีวารสารขององค์การนิสิตที่เมืองชล ในฐานะสาราณียกรหรือ
บรรณาธิการ พบบ่อย ๆ ก็คือเดินสวนทางกับชาวบ้านซึ่งเขามักจะสูบยาใบจาก
อัดแรง ๆ จนแสงไฟวาบขึ้น ขวนให้ตกใจนิดหน่อยแต่พอเดินผ่านกันก็รู้ว่าเป็น
ชาวบ้านผู้ชาย ก็เท่านั้น เดินสวนทางกับผู้ชายสูบยามวนใบจากอัดแรง ๆ จน
ไฟแดงสว่างวavnันเสมอ ไม่เคยเจอผีอย่างที่เขาล่าลือกัน !

จนปีสุดท้ายและภาคเรียนสุดท้าย ผมก็ได้พบกับสิ่งที่ทำทายเป็นที่สุดตรงนั้น
เป็นเวลาค่า ๆ เข้าได้เข้าไฟ แต่ดูเจียบงันมากกว่าที่ควรเป็น คราวนี้ผมขี่
จักรยานมาตามลำพัง บั่นได้ช้า ๆ เพราะทางเป็นทราย และคราวนี้ผมรู้สึกกลัว
และกลัวมากขึ้นที่ไม่เห็นใครสักคน ซึ่งน่าจะได้เห็น เพราะเมื่อเสียวินาที
ก่อนหน้านี้อย่างได้ยินคนคุยกัน ซึ่งผมหวังว่าจะได้เห็นไฟแดงสักวามจากนูหรือใบ
จากอย่างเคย ก็ไม่ได้เห็น แต่ได้เห็นหญิงชรารูปร่างประหลาดหลังค่อมก้มหน้า
เสื้อผ้าเก่าอย่างยิ่งมาจากไหนไม่รู้ โผล่ขึ้นมาดื้อ ๆ ข้างจักรยานของผม
ผมสวิงจักรยานหลบเกือบจะล้มลงและสปริงสิ้นสุดตัวพุ่งไปข้างหน้าได้ ความเชื่อ
ทางวิทยาศาสตร์บอกผมว่านั่นไม่ใช่ผี แต่อาจจะเป็นสุนัข หรือผมอาจตาฝ้า
ไปเอง แบบที่เรียกว่า ภาพหลอน หรือ อิลลูชั่น (illusion) ก็ได้ แต่หลังจาก
นาที่นั่นผมหยุดจักรยานเหลียวหลังไปดู ไม่เห็นอะไรหรือใครเลย มีแต่ความเจียบ
ผมรู้สึกว่หนังสือระของผมตั้งไปทั้งหมด นั่นหมายความว่าเส้นผมทุกเส้น
คงจะตั้งชันเหมือนภาพการ์ตูนในอารมณ์ตกใจกลัวสุดขีดนั่นเอง

เมื่อผมได้พบเพื่อนตามนัดที่ตลาด จรงค์, วีระ, สมชาย ผมไม่ยอมบอกเรื่องนี้เป็นเบื้องแรก แต่ปิดเพื่อนไม่มีดี เพื่อนตั้งข้อสงสัยคิดว่าเสียงชักทายของผมลั่นผิดไป ซึ่งผมก็รีบเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง เมื่อตอนขากลับจึงต้องเดินทางอ้อมถนนไปเข้าประตูวิทยาลัยด้านหน้า

เข้าวันรุ่งขึ้นก่อนเข้าเรียน ผมแวะร้านเจ้หนู เจ้พุดสั้น ๆ หลังจากฟังเรื่องราวจากผมจบว่า คุณโดนเข้าแล้ว พลงงซี่ไปที่ลุงเล็กสามี่ซึ่งเพิ่งโดนเมื่อเข้ามิดที่ผ่านมานี้เอง ลุงเล็กเจ็บกว่าเพราะต้องใช้ผ้าผูกแขนเคล็ดห้อยไว้กับคอ

สิบปีหลังจากนั้น ท่านผู้อาวุโสที่นำนับถือท่านหนึ่งอธิบายว่า เขามีได้มาหลอกหลอน แต่มาขอส่วนบุญเราเพราะเห็นว่าเป็นผู้พอจะขอได้ ผมรู้สึกผิดนิดหน่อยที่ปล่อยเวลาผ่านไปเนิ่นนานไป แต่ก็ได้ทำบุญตามประเพณีอุทิศส่วนกุศลให้ยายผู้นั้น และรวมทั้งชายผู้อดยามวนโอบจากแรง ๆ แดงวาบเหล่านั้นด้วย นี่กระลึกย้อนกลับไปก็รู้สึกว่ “ใช่” เช่นกัน !

กลับมาเยือนสถาบันเก่าคราวนี้ หากมีโอกาสได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ใครบางคน ซึ่งครั้งหนึ่งหรือบางครั้งเราอาจเคยมีมิติสัมพันธ์กันมาบ้าง แม้จะอยู่คนละมิติ และโดยเราไม่รู้ตัวก็น่าจะดีนะครับ อาจฟังดูเขยๆ หน่อยในยุคอิเล็กทรอนิกส์วันนี้

สิงห์พยอง รำพึงความหลัง

โดย... ปรานญา กล้าพจน์*

“

พวกเรา

ชาวสิงห์พยอง รุ่น ๘

ขอรำพึงความหลังร่วมกับรุ่นพี่ รุ่นน้อง

ดังต่อไปนี้

”

● เวลาล่วงเลยไปรวดเร็วเหลือเกิน แผลอพลับเดียว ก็ ๔๓ ปีเข้าไปแล้ว จากวันที่เข้าเรียนบางแสนวันแรก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๕

● ปีแรก เป็นเฟรชชี สุดโสมมาก เข้าไปฝึกเล่นกีฬา กินข้าวด้วยกัน พักหอด้วยกัน งานไม่ต้องล้าง ผ้าจ้างเขาซัก สบายเหลือเกิน ชีวิตนี้ ราวกับเทวดา ทำให้หลาย ๆ คน เสียนิสัยไปไม่น้อย ก็เพลินกับการเล่นมากไป จนแทบจะเรียนไม่จบ และออกกลางคันเสียตั้งเกือบ ๑๐ คน (แต่เพื่อนเหล่านี้ ส่วนใหญ่ พวกเรายังติดต่อคบหาสมาคมกันอยู่) ปีแรกนี้ เราแข่งกีฬาปี

● พอขึ้นปีสอง ก็พักระหว่างปีเลิกล้มไป หันมาแข่งกีฬาสี่แทน ก็สนุกไปอีกแบบ แต่รู้สึกว่าจะทำอยู่เพียงปีเดียว แล้วหันมาแข่งกีฬาระหว่างชั้นกันต่อไปเหมือนเดิม

* รศ.ดร.ปรานญา กล้าพจน์ (ศิษย์เก่ารุ่น ๘ "สิงห์พยอง")

รองศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เทา-ทอง คืบคืบ '๕๙

● พออยู่ปีสาม ชักผยอง เพราะมีน้องเยอะ รุ่นพี่บางคน ก็จับน้องเป็นแฟนเสียเลย เท่าที่จำได้คือ ดร.สุรัชย์ ลิกขาบัณฑิต กับรุ่นน้อง เสาวณีย์(รุ่น๑๐) มนูญ แก้วราตรี ได้น้องมีศรี(รุ่น๙) จับตอนจบไปแล้ว คนอื่นๆ ที่ไปจับรุ่นน้อง ก็มีเหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่ ไม่ประสบความสำเร็จ เป็นพวก "รักคุด" เสียมากมาย และมีรุ่นน้องจับรุ่นพี่สำเร็จ คือ ดร.ยาใจ กับสมชาติ พงษ์บริบูรณ์ (รุ่น๑๐) เรียกว่ารักข้ามรุ่น

● พวกเราเอง ที่จับกันกันเอง แต่งงานกันเอง มีสามคู่ ได้แก่ สมชาย-กรรณิการ์ ลีลารัตน์กัลยาณ์ ไพโรจน์-สมสร้อย ลิ้มปกาศุญจน์ และโชคดี-ดร.พรรณี เดชกำแหง

● พวกเรา บรรดาหนุ่ม ที่เป็นโสด มีไม่กี่คน และไม่ได้พบหน้าค่าตากันเลย เช่น ดร.ณัฐระ เจริญสุข และมณฑล อนันต์ สาวๆ ไม่กล้าเอ่ยนามให้ไปสืบดูกันเอง ส่วนที่เหลือนั้นแต่งงานมีเหย้าเรือนกันไปหมด

● รุ่น ๘ สิ่งทงของนี้ ขณะนี้ มีผู้ล่วงลับดับขันธืหน้าเพื่อนไปก่อนแล้วจำนวน ๑๒ คน คนแรก ตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ ขนิษฐา ศิลารัตน์ ที่ติดตามมาได้แก่ ชุมพล เขาวนศิลป์ พนม สววิบูลย์ สมใจ เจริญสิน ดร.อนันต์ จันทุม ดร.ปราโมทย์ เจนการ วิโรจน์ ปิยวัชรพันธุ์ ทวีชัย อากาศกาญจนรงค์ เพ็ญโฉม (แฉล้ม) สุรินทร์รัตน์ นคร เจริญราษฎร์ ดร.เมตตา ลิ้มพงษา(บุญยาการ)

● คิวต่อไป ไม่มีใครอยากสมัคร ทุกคนล้วนเกียจกันอยู่

● ว่ากันถึงเรื่องเศร้า เมื่อครั้งเหตุการณ์มหาอุบัติภัยสึนามิ เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ มีผู้คนล้มตายนับจำนวนแสน ในครั้งนี้ มีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพวกบางแสน คือ คุณอรพิม มิลินทสุต บุตรสาวของรศ.ดร.บุญเอื้อ และ รศ.ประพิณ มิลินทสุต อาจารย์ที่รักยิ่งของพวกเรา ได้สูญเสียชีวิตไปอย่างน่าสลดใจ ที่วัดมกุฏฯ ได้มีการรวมมากมายหลายหลาก เพื่อร่วมแสดงความเห็นอกเห็นใจในงานฌาปนกิจศพ น้องอรพิม มิลินทสุต ในครั้งนี้ ขอให้ดวงวิญญาณของน้อง จงไปสู่สุคติ

- พวกเรารุ่น ๘ เป็นรุ่นที่รวมตัวค่อนข้างยาก เมื่อพบปะสังสรรค์กันแต่ละที จะมีเพื่อนๆ มาร่วมงานได้ประมาณ ๑๐ กว่าคนเท่านั้น และเพื่อนบางคน ตั้งแต่จบการศึกษามาแล้วเป็นเวลา ๕๐ ปีเศษ ก็ไม่เคยได้เห็นหน้าค่าตาเลย แปลกดีเหมือนกันนะ ?

- เมื่อวันที่ ๖-๙ มกราคม ปี ๒๕๕๙ พวกเรารุ่น ๘ จำนวน ๘ คน ได้แก่ ปราชญา กฤตยา วรรณภา วัณญา พิมพ์ใจ อรุณี ศรีนรงค์ บุญมัน และบรรตาวริยาและสามี และพี่ๆ น้องๆ รวมทั้งหมด ๑๙ ชีวิต ได้เดินทางไปเที่ยวประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว(เวียงจันทน์ และหลวงพระบาง) สนุกสนานดีมาก ได้ถ่ายรูปรูปมาอวด เป็นที่ระลึกลับ

- เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๙ นี้ ศ.ดร.พนัส หันนาคินทร์ พระอาจารย์สุดที่รักของพวกเรา (ท่านเป็นClass sponsor ของรุ่น ๘) ได้ล่องลับดับขันธุ์ ผู้เขียนได้ไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาลพระรามเก้า ๔ ครั้งแต่อนิจจา ไม่เคยได้พบอาจารย์ในขณะที่ท่านตื่นเลย ได้เห็นท่านแต่ตอนที่หลับๆ อยู่ มีสายระโยงระยางเต็มไปหมด สงสารท่านที่สุด และเมื่อท่านล่องลับ พวกเรารุ่น ๘ ได้เดินทางไปจากกรุงเทพฯ และสมทบกับเพื่อนบางคน ที่อยู่ที่โน่นแล้ว ได้แก่ รศ.ดร.คงศักดิ์ พรหมเทพ และมีเพื่อนมาจากทางไกลอีกหนึ่งคน ละมัย (ใจหล้า) สังขนิยม รวมเป็น ๑๐ คน เป็นตัวแทนรุ่น ไปคารวะศพ และฟังสวดอภิธรรม ได้ทราบว่าท่านได้มอบร่างกายให้แก่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนเรศวรและทราบว่าท่านต้องทำหน้าที่อาจารย์จนเกือบถึงวาระสุดท้าย(ลงนามในดุชนิพนธ์ ของพระภิกษุรูปหนึ่ง ก่อนสิ้นใจเพียงไม่กี่นาที) นี่แหละหนาอาจารย์สุดที่รักของพวกเรา ท่านเป็นอาจารย์ตั้งแต่เกิด จนวาระสุดท้าย แม้ล่องลับไปแล้ว ก็ยังเป็น “พระอาจารย์ใหญ่” อยู่แน่นอน ปุณนิยบุคคลชั้นเลิศเช่นนี้ ยากยิ่งนักที่จะหาได้พบในโลกนี้

- พวกเรารุ่น ๘ ที่มีชื่อเสียง และได้เป็นศิษย์เก่าดีเด่น มีอยู่หลายคนเหมือนกัน เช่น โชคดี เดชกำแหง ปราชญา กล้าผจญ สันต์ ธรรมบำรุง

ที่เหลือ หากยังไม่ออก ผิดพลาด ขอภัยด้วย เล่าสู่ ความจำไม่ใคร่จะดี เหมือนแต่ก่อนแล้ว รู้ตัว

● บุคคลภายนอก ที่ได้เห็นพวกเรา ไม่ว่าจะเป็นรุ่นไหน ๆ โดยเฉพาะรุ่นเลขตัวเดียว กับรุ่นเลขสองตัว ระยะต้น ๆ เช่นรุ่น ๑๐-๑๔ แถวนี้ มักจะรักกันนักหนา แล้วพวกเขาก็ประหลาดใจกันมาก ว่าทำไมเป็นเช่นนั้น ที่เขาถามไถ่และประหลาดใจ ก็มี ๒ พวก พวกแรก นึกอิจฉา อีกพวกหนึ่ง พิศวงสงสัยใจว่าทำไมสายใยแห่งความรัก จึงผูกพันกันแน่นหนาเช่นนี้ ได้ตอบไปว่า อาจจะเป็นเพราะกินข้าวหม้อเดียวกัน อยู่หอด้วยกัน เห็นหน้ากันตั้งแต่ตื่นจนหลับ ไม่ว่า จะกิน เรียน เล่น เทียว ก็ได้เห็นกันอยู่ทุกวัน ยิ่งกว่าบุคคลในครอบครัวเดียวกันเสียอีก ดังนั้น พวกเราจึงมีความรักใคร่ผูกพันกับรุ่นพี่ๆ อย่างมาก เราอยู่รุ่น ๘ รุ่นพี่ที่รู้จัก คือ ๕, ๖, ๗ แต่ที่แน่ ๆ กว่านั้น คือข้ามรุ่นไปรู้จักรุ่น ๑, ๒, ๓, ๔ เข้าด้วย ตั้งหลายคน และเคารพนับถือกัน ไปมาหาสู่ไปขอข้าวพี่ๆ เขากิน ทำอยู่เช่นนี้เป็นประจำ ส่วนรุ่นน้องๆ ที่เรารู้จักมักคุ้น คือ ๙, ๑๐ และ ๑๑ จำหน้าได้ และมีความสนิทสนมคุ้นเคยด้วยจำนวนมิใช่น้อย การมีเพื่อนมาก มีรุ่นพี่ รุ่นน้องที่คอยให้ความช่วยเหลือสนับสนุนกันได้เสมอนี้ นับว่าเป็นเครือข่ายที่ยอดเยี่ยมมาก ยากที่จะหาที่ใดมาเทียบเทียมได้

● พวกเรา มีความภาคภูมิใจอย่างสูงสุด ที่ได้เป็นศิษย์เก่าของ "วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน" ที่ในบัดนี้ ได้กลายเป็น "มหาวิทยาลัยบูรพา" อันเกริกไกร ที่จะยิ่งมีความยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียงโด่งดังมากขึ้นทุกทีๆ พวกเราบรรดาศิษย์เก่าทั้งหลายขอเอาใจช่วย และยินดีส่งเสริม สนับสนุน รักษาสร้างชื่อเสียงเกียรติภูมิให้แก่สถาบันที่รักยิ่งของเราในทุกวิถีทาง ตลอดกาล

ย้อนรำลึกหลัง

โดย... อธิฐิติแดง*

ไม่เอายากเชื่อเลย ....

สี่สิบกว่าปีไว้เหมือนรถไฟหัวจรวด แต่ความทรงจำ
ยังแจ่มชัดเหมือนเกิดขึ้นเมื่อวันวาน

นิสิต...วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

นิสิต...แต่ละต้องอยู่ประจำ หอพักแยกเขตหญิง-ชาย
หอพักรูปทรงเดียวกัน หอพักหญิงมี ๒ ชั้น ชั้นล่างเป็นโถงโถ่ง
เปิดหน้าด้วยห้องรับแขก ปิดท้ายเป็นห้องซักรีด ชั้นบน
ส่วนหน้าเป็นห้องพักอาจารย์ ส่วนหลังเป็นห้องอาบน้ำ
และห้องสุขา ส่วนกลางเป็นห้องพักนิสิตทั้งปึกซ้าย และขวา
มีทางเดินตรงกลาง

เราพักห้องละ ๒ คน นอนเตียง ๒ ชั้น แต่เพราะ
ห้องของพวกเราเกินไปสูงเสมอคานประตูดู จากนั้นถึง
เพดานจึงดูโล่งตลอด บ่อยครั้งที่เราดกใจกันเอง เมื่อ
เผชิญนั่งใหญ่ๆ บนเตียงชั้นบน แล้วหันไปจะเอ้กับเพื่อน
ที่ไผล่เฉพาะหัวขึ้นมาเหมือนกัน หนักเข้าก็พัฒนาเป็นการ
หลอก(ผี)กัน ยังมีคนขวัญอ่อนยิ่งเป็นเรื่องสนุก

* ผศ.จริยา จริญานุกูล (ศิษย์เก่ารุ่น ๙ "อินทรีมิ่งลาด")
ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
กา-ก๑๑ คันกับ '๔๕

ผีกับหอพักดูจะเป็นเรื่องคู่กันทุกยุคทุกสมัย โดยเฉพาะในคืนเดือนหงาย
ค่อนข้างที่ลมทะเลกำลังพัดเข้าหาฝั่ง เสียงใบมะพร้าวล้อลมสลับกับเสียงทางแก็ง
แกว่งครูดัน มีเงาโยกไหวของใบมะพร้าววูบวาบ แฉมเสียงหวีด..เบาๆ ของ
ลมจากก็อกน้ำที่ไหลเปิดทิ้งไว้ตอนน้ำไม่ไหล..บรี้อ ! ...ชนลุก ....ตื่นกันทั้งหอพัก

ในหอพักใหม่ว่าจะมีแต่คนกลัวผี...พวกเธอเหล่านี้จะคอยสร้างกระแสวิก
เรตดังตลก...เช่นใช้ผ้าคลุมเตียงคลุมหัวแล้วขึ้นไปยืนกางแขนที่เตียงชั้นบน
ในคืนเดือนมืดที่เงยบงัด แล้วปลุกเพื่อนให้ตื่นด้วยเสียงซออุ๊เบาๆ ...คนที่ตื่น
มาเห็นถึงกับเหวอรับประทาน แต่ที่พิศดารกว่าก็คือ ปีนออกไปยืนที่กันสาด
แล้วเคาะหน้าต่างเรียกเพื่อนที่กำลังอ่านหนังสือเพลินๆ คนข้างในทั้งร้อง
ทั้งขำวงหนังสือใส่...คนข้างนอกก็ทั้งตกใจ ทั้งไหลหลบ (ที่จริงมีมุ้งลวดกัน)
ดีที่กันสาดเพรื้อแข็งแรง และกว้างมาก ไม่งั้นคนหลอกผีคงกลายเป็นผีจริงๆ
ไปแล้ว

ผีจริงไม่มีใครเคยเห็น แต่ผีหลอกมีให้ตื่นเต้นพอเป็นกระสาย..... ตกใจ
แล้วก็มีเฮ... ไม่ตัวร้อนถึงกับจับไข้ อย่างซุกติพิศาตาที่ชวนทาบอยู่กับกำแพง
สีขาวให้ลมกลางคืนโกรก คนเห็นถึงกับผวา คิดว่าเจมีหัวขาดกำลังเดินระบำ
หรือเพื่อนผู้แสนดีปีนขึ้นไปเปลี่ยนหลอดไฟในห้องน้ำ แล้วถือโอกาสนั่งห้อยเท้า
ฮัมเพลงเล่น เพื่อนเผลอเข้ามาเห็นแต่เสื้อคลุมลอยได้กับเสียงครางฮือๆ .....ตกใจ
ทั้งกรีดทั้งโกย....คนที่นั่งบนฉากพลอยตกใจด้วย....กระโจนตามลงมา ..ทีนี้ละ
ทั้งเสียงกรีด เสียงวิ่งระทึกไปทั้งหอ ออกสิ้นขวัญกระเจิงกันทั้งลูกศิษย์ทั้ง
อาจารย์...เฮ้อ...

อาจารย์ประจำหอพักท่านไม่สู้เอาเรื่องกับเรื่องผีๆ ของพวกเราเท่าไร
เพราะพอขึ้นปีสอง อากาศจะทุเลาลงไปเอง แต่ดีกรีเรื่องแอบจัดปาร์ตี้ในห้อง
พักจะทวีความรุนแรงขึ้น และเมนูหลักยอดฮิตก็คือ "ส้มคลุก"...มะละกอลูกตก
ข้างบ่อเกรอะหลังหอ...น้ำปลาที่แอบเทใส่ถุงมาจากโภชนาการแตกในผ้าเช็ดหน้า

และเยียมกว่านั้นคือมีน้ำพริกแจ่วบอง ทั้งหมดนี้นำลงคลุกในกะละมัง(ซีกผ้า)
คนละหมบละหมับ แป็บเดียวเกลี้ยง....หรร้อยจังหุ

จัดปาร์ตี้จริง ๆ มีหรืออาจารย์จะไม่ทราบ แต่ถ้ารู้จักเก็บเสียง เก็บกลิ่น
เก็บหลักฐาน (รองเท้า) ท่านก็พอจะโอเค แต่วัยรุ่นกำลังกินกำลังนอน ห้าม
ยาก เรื่องกินเรื่องใหญ่ ไม่เว้นวันหยุด..... เสาร์อาทิตย์ยิ่งหนัก ทานอาหาร
เข้าเสร็จก็รวมพลเดินออกทางหลัง (ตอนนั้นก็แค่เดินเลียบบ้านพักอาจารย์หลัง
สนามฟุตบอลไม่กี่เมตร) เดินตัดทุ่งไปบ้านชาวประมงที่ชายหาด เหมามูม้า
สดๆ ที่เพิ่งขึ้นจากทะเล ๑ หลัว (ประมาณ ๒๐ กิโลกรัม) หนึ่งเสร็จพร้อมน้ำจิ้ม
สนนราคาตอนนั้น ๓๐ บาท(อืมทุกห้อง) กินเสร็จพอบ่ายคล้อยก็ลงเล่นน้ำทะเล
มีน้ำจืดให้อาบเสร็จสรรพ กลับมาทานอาหารเย็นที่โภชนาการ....แค่นี้ก็ชวน
ให้...น้ำโยไทย !

ชาวบ้านโดยรอบสถาบัน(สมัยนั้น) จะให้เกียรติและพร้อมที่จะช่วย
เหลือนิสิต พวกเราสาว ๆ จึงรู้สึกปลอดภัย....ไม่กลัวคน...แต่กลัวควายที่ชาว
บ้านเลี้ยงไว้ไถนา ทุกครั้งที่เราจะเดินลัดทุ่งไปหาดหรือซั้จักรยานบนคันนาไป
หนองมน ก็จะมีระวัง ไม่สรวมเสื่อสิจูดฉลาด แต่ก็มิทีแผลอครั้งหนึ่ง เราสรวม
เสื่อแดง เดินไปเจอควายกลางทุ่ง มันเบิ่งมองเราตาโหลง ...เราก็มองคุ่มเชิงค่อยๆ
ขยับเดินให้คนเสื่อแดงอยู่ข้างหลัง จู่ๆ ควายที่ยืนนิ่งอยู่ก็วิ่งพุ่งมาทางกลุ่ม
เรา....โอ้ย...ไม่รู้แรงมาจากไหนวิ่งกระเจิงหนีตายมาได้...หันกลับไปมองเพื่อน
บางคนยังนั่งแปะอยู่กับที่....บางคนขยับไปไม่ไกล บางคนขยับไปได้ตั้งไกล แต่
ดันปิดตาร้องเสียงหลง.....ส่วนเจ้าตัวต้นเหตุตอนนี้เข้าฝูงได้อย่างไร
กังวล.....โอ้...โอ...มัวระวังตัวเดียวข้างหน้า ไม่รู้ว่ามีอีกตั้งฝูงอยู่ข้างหลัง ...เกือบ
ไปแล้วไหมละ..

เรื่องสนุกของเรานอกจากเรื่องกินเรื่องเที่ยว ก็มีเรื่องเรียนด้วยเหมือนกัน
ที่จำไม่ลืมก็ตอนหลงป่าเขาเขียว (วิชาสงวนทรัพย์ากรของท่านอาจารย์

จำเนียร...ให้เดินสำรวจการถูกกัดกร่อนหน้าดิน) นี่ถ้าไม่ได้ชาวบ้านกับกล้วยท่าม
๑ เครือ คงได้นอนตากน้ำค้างหิวชกกันแน่ๆ ใครนะว่าเชื่อผู้นำจะพันภัย
ร้อยไม่เชื่อ พันไม่เชื่อ ที่เชื่อก็คือกฎระเบียบของสถาบันไม่ว่าจะที่ลับหรือที่แจ้ง
ไม่มีบิดพลิ้ว ครั้งหนึ่งเราชวนกันไปเที่ยวน้ำตกชานตาเถร แถวบางพระ พวก
ผู้หญิงซึ่งจักกรยานจนบ่งโป่งล้นห้อย ก็ไม่มีทางได้เปลี่ยนไปซ้อนท้ายพวกผู้ชาย
หน้าซ้ำพวกเราผู้หญิงสิ้นแทบจะตกเขา พวกผู้ชายยังมีวรั้งขอผ้าเช็ดหน้ามา
ต่อมือ...แต่ก็น่าดีใจที่ชนบทรอบนิยมเหล่านี้ ทำให้พวกเรานิสิตหญิง ไม่ต่าง
พร้อย...ไม่ใจแตกทั้งๆ ที่เป็นนักศึกษาและอยู่ประจำ

สี่ปีที่บางแสน เล่าเท่าไรก็ไม่หมดล้นประทับใจ คิดถึงเมื่อใดก็มีความสุข
อาจารย์อาจจะเข้มงวดบ้าง แต่ก็เปี่ยมด้วยเมตตา จำได้ว่าตอนอยู่ปีสอง อาจารย์
ดร.พนัส นัตรีเรียนพิเศษตอนกลางวัน พวกเราผู้หญิงจึงนัดกันสรวม
กางเกง..อาจารย์บอกสั้นๆ ว่าอนุญาตให้แต่งไปรเวทเท่านั้น (ไม่ต้องแต่ง
เครื่องแบบ) เราเลยแก้งั้ประชดกลับไปเปลี่ยนเป็นชุดราตรี...ท่านก็ไม่ว่าอะไร
สักคำสอนจนหมดเวลา พวกเราเสียอีกที่รู้สึกไม่สบายตัว และสำนึกว่าทำเกินไป
ตอนนี้ท่านอาจารย์ดร.พนัส ได้จากพวกเราไปแล้ว ทั้งไว้แต่ตัวอย่างดีๆ ให้
พวกเราเดินตาม ...ขอนิสงส์แห่งความดีส่งผลให้วิญญาณของท่านไปสู่สุขคติ
ด้วยเถิด

เพราะ...ใจเราผูกพัน

โดย... บุญเกียรติ โชควัฒนา*

สมัยที่ผมยังเป็นเด็ก บางแสนเป็นชายทะเลที่ใกล้กรุงเทพฯ มากที่สุด และเป็นความสนุกตื่นเต้นของเด็กกรุงเทพฯ ในสมัยนั้น ซึ่งรวมถึงตัวผมด้วย จำได้ว่าเมื่อใดที่รู้ว่าจะได้มาเที่ยวบางแสนผมจะต้องนอนไม่หลับหลายคืนเพราะความตื่นเต้นดีใจ

หลายปีต่อมา ธุรกิจของครอบครัวผมซึ่งเจริญรุ่งเรืองอยู่ในกรุงเทพฯ ก็เริ่มขยายฐานการผลิตออกต่างจังหวัดและนำแปลกที่คุณพ่อมาติดใจที่ดินแถบศรีราชา จนกระทั่งสร้างเป็นสวนอุตสาหกรรมเครือสหพัฒน์ศรีราชาขึ้น ผมจึงเริ่มรู้สึกว่าการครอบครัวของผมคงมีความผูกพันบางอย่างกับภาคตะวันออกมาตั้งแต่ปางก่อน

จากหลักคิดในการดำเนินธุรกิจของคุณพ่อที่ว่า “ปลูกต้นไม้ใหญ่อย่าเก็บผลไว้กินคนเดียว” และ ด้วยการประสานงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสนในสมัยนั้น สวนอุตสาหกรรมเครือสหพัฒน์ศรีราชา จึงรับนิสิตเข้าฝึกงานอยู่อย่างสม่ำเสมอ นับเป็นการเริ่มต้น

* ดร.บุญเกียรติ โชควัฒนา

ปริญญาบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ปี ๒๕๔๔ มหาวิทยาลัยบูรพา

ประธานบริหารและกรรมการผู้อำนวยการ บริษัท ไอ.ซี.ซี. อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (มหาชน)
1๓-กอง คืบถึบ ๕๕

สายใยผูกพันกับมหาวิทยาลัยแห่งนี้ นอกจากนี้ยังได้รับบัณฑิตจากรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้เข้าทำงานรุ่นแล้วรุ่นเล่าอีกด้วย

ในปีพ.ศ. ๒๕๒๘ ผมได้มีโอกาสมาเยี่ยมเยียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในวันที่คุณพ่อเข้ารับพระราชทานปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ผมสัมผัสได้ถึงความรักเย็นน่าน้อยของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และรู้สึกดีใจแทนนิสัยทุกคนที่ได้มีโอกาสเรียนในสถานศึกษาที่ติดชายทะเล ซึ่งผมคิดว่ามหาวิทยาลัยน้อยแห่งในโลก จะมีทำเลที่ตั้งติดชายทะเลดังเช่นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแห่งนี้ และสิ่งที่ผมรับรู้ได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ เหตุผลที่คุณพ่อสนับสนุนกิจกรรมที่เอื้อประโยชน์แก่มหาวิทยาลัย เป็นเพราะมหาวิทยาลัยนี้เป็นมหาวิทยาลัยแห่งเดียวในภาคตะวันออก เป็นเสมือนเพื่อนบ้านของท่าน เป็นความผูกพันฉันทมิตรที่ก่อตัวขึ้นมาช้านาน และความรู้สึกนี้ก็ได้อย่างทอดสู่สมาชิกของครอบครัวและผู้บริหารด้วย

หลังจากนั้น สายใยระหว่างกันก็สานต่อด้วยการดูแลมูลนิธิ เทียม-สายพิน ไขควัฒนาที่คุณพ่อได้ก่อตั้งขึ้นเพื่อจัดสรรดอกผลของมูลนิธิให้เป็นทุนการศึกษาแก่นิสิตของมหาวิทยาลัย การสนับสนุนกิจกรรมต่างๆของมหาวิทยาลัยและสมาคมศิษย์เก่ามาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่ง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสนได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นมหาวิทยาลัยบูรพา และต่อมา คุณบุญยสิทธิ์ ไขควัฒนา พี่ชายของผมก็ได้รับปริญญาบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๔

จากรุ่นต่อรุ่นมาจนปัจจุบัน เครือสหพัฒน์ โดยเฉพาะบริษัท ไอ.ซี.ซี. อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล จำกัด (มหาชน) ซึ่งผมเป็นผู้ดูแล ยังคงสานสัมพันธ์กับมหาวิทยาลัยมาโดยตลอด ถึงแม้ว่าผมจะไม่มีโอกาสประสานกับมหาวิทยาลัยด้วยตนเอง แต่สมาคมศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัยยังคงทำหน้าที่เป็นผู้เชื่อมโยงสายใยนี้อย่างดีเยี่ยม ทำให้ตัวผมเองได้มีโอกาสสร้างสรรค์ประโยชน์ในด้าน

วิชาการ และเสริมความรู้ทางด้านธุรกิจให้แก่ศิษย์ของมหาวิทยาลัย ด้วยการ
เป็นวิทยากรพิเศษบรรยายเรื่องกลยุทธ์การบริหารธุรกิจ หลักคิดต่างๆ ในการ
ทำงาน และถ่ายทอดประสบการณ์การดำเนินธุรกิจหลายต่อหลายครั้ง

.....และผมจะไม่มีวันลืมวันแห่งความภาคภูมิใจที่สุด เมื่อสภามหาวิทยาลัย
ได้กรุณาอนุมัติมอบปริญญาดุษฎีบัณฑิต ประจำปี พ.ศ.2548 แก่
ผม ทำให้ผมมีโอกาสร่วมเป็นศิษย์เก่าคนหนึ่งของมหาวิทยาลัยบูรพา นับเป็น
เกียรติยศและเกียรติประวัติอย่างยิ่งของครอบครัว นอกจากนี้ผมยังรู้สึกภาค
ภูมิใจที่มีเพื่อนร่วมรุ่น คือ รองศาสตราจารย์เพ็ญแข วัจนสุนทร (เพ็ญแข วงศ์
สง่า) เพชรน้ำเอกแห่งวงการนักเขียนที่เราทำนุรู้จักดีอีกด้วย

ผมขอขอบคุณ คณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาลัยพาณิชย
ศาสตร์และสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพาที่กรุณามอบเกียรติอันสูงส่งนี้แก่ผม
ทำให้ผมและครอบครัวประทับใจ ภูมิใจมีรัฐลิ้ม และศิษย์เก่า “เทาทอง” คนหนึ่งนี้
ขอแสดงเจตนารมณ์สนับสนุนกิจการอันเป็นประโยชน์แก่มหาวิทยาลัยบูรพาต่อไป

28 กุมภาพันธ์ 2549

โครงการก่อสร้าง

อาคาร ๕๐ ปี มหาวิทยาลัย (อาคารศูนย์นวัตกรรมบูรพา)

ในวาระที่มหาวิทยาลัยบูรพาครบรอบ ๕๐ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ บรรดาศิษย์เก่า และผู้ที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัย ต่างเห็นพ้องต้องกัน ให้จัดงานเพื่อเฉลิมฉลองในโอกาสที่ มหาวิทยาลัยครบรอบ ๕๐ ปี และเห็นสมควรให้มีการจัดสร้าง อาคาร ๕๐ ปี มหาวิทยาลัยบูรพา (อาคารศูนย์นวัตกรรมบูรพา) ขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์เนื่องในโอกาสนี้ โดยมีลักษณะเป็นอาคาร สูง ๗ ชั้น และมีวัตถุประสงค์หลักในการก่อสร้างคือ

๑. เป็นอาคารศูนย์การประชุมและสัมมนาของมหาวิทยาลัย
๒. เป็นอาคารทำการหน่วยงานย่อยของมหาวิทยาลัย
๓. เป็นศูนย์รวมข้อมูลการศึกษาวิจัย และข้อมูลสารสนเทศของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๔. เป็นศูนย์การถ่ายทอดเทคโนโลยี และนวัตกรรมต่างๆ แก่ชุมชน
๕. เป็นที่จัดแสดงประวัติผลงานเกียรติประวัติของมหาวิทยาลัย
๖. เป็นอนุสรณ์ในโอกาสฉลอง ๕๐ ปี มหาวิทยาลัยบูรพา

การดำเนินการโครงการก่อสร้างอาคาร ๕๐ ปี มหาวิทยาลัยบูรพามหาวิทยาลัยได้ขอความร่วมมือจาก สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ดำเนินการออกแบบ โดยมี รศ.จันทน์ เพชรานนท์ เป็นสถาปนิก โครงการ รศ.อรรถพร เพชรานนท์ เป็นสถาปนิกภายใน และ ผศ.สุพจน์ ศรีนิล เป็นวิศวกรโครงการ โดยมหาวิทยาลัยได้ของบประมาณส่วนหนึ่งจากเงินงบประมาณแผ่นดิน และอีกส่วนหนึ่งจากเงินรายได้หน่วยงานต่างๆ ของมหาวิทยาลัย และการรับบริจาคจากศิษย์เก่าและผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลาย เพื่อร่วมสมทบทุนในการก่อสร้างอาคาร ๕๐ ปี

คำสั่งสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา

ที่ ๑/๒๕๕๘

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานเทา-ทองคืนถิ่น ๒๕๕๙

ด้วยสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพาร่วมกับมหาวิทยาลัยบูรพา กำหนดจัดงาน เทา-ทองคืนถิ่น ๒๕๕๙ ในวันเสาร์ที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๙ ณ บริเวณลานพลาซ่า หน้าอาคารหอประชุมอรัญ บัณฑิต เพื่อให้งานจัดงาน ดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย อาศัยข้อบังคับสมาคมฯ ฉบับแก้ไข ปี ๒๕๔๒ ข้อ ๑๐.๔ จึงให้ผู้มีรายชื่อต่อไปนี้ เป็นคณะกรรมการจัดงานเทา-ทองคืนถิ่น ๒๕๕๙ ดังนี้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ประยูร จินดาประดิษฐ์

เชาวน์ มณีวงษ์

สนธยา คุณปลื้ม

มีหน้าที่ ให้คำปรึกษาให้ข้อเสนอแนะแก่กรรมการฝ่ายต่างๆ เพื่อให้การจัดงาน เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

คณะกรรมการดำเนินการ

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ประธานกรรมการ

นายกสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา

รองประธานกรรมการ

(สุนงนาท สุตะบุตร)

รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

รองประธานกรรมการ

รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา

กรรมการ

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

กรรมการ

รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต	กรรมการ
รองอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์	กรรมการ
รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย	กรรมการ
รองอธิการบดีฝ่ายการคลังและทรัพย์สิน	กรรมการ
อุปนายกสมาคมศิษย์เก่าฯ ฝ่ายบริหารและวางแผน (ศุภนิตย์ ไชครัตนชัย)	กรรมการ
อุปนายกสมาคมศิษย์เก่าฯ ฝ่ายกิจกรรมสัมพันธ์ (มังกร กุลวานิช)	กรรมการ
อุปนายกสมาคมศิษย์เก่าฯ ฝ่ายวิชาการ (พิชัย สนั่นแจ้ง)	กรรมการ
อุปนายกสมาคมศิษย์เก่าฯ ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ (ดารณี ภูมวรรณ)	กรรมการ
อุปนายกสมาคมศิษย์เก่าฯ ฝ่ายสถานที่ (พินิจ เจริญชาติศรี)	กรรมการ
อุปนายกสมาคมศิษย์เก่าฯ ฝ่ายการเงินและทะเบียน (รัชณี ช่างชู)	กรรมการ
อุปนายกสมาคมศิษย์เก่าฯ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ (ธีระวัฒน์ อรุณธัญญะ)	กรรมการ
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	กรรมการ
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	กรรมการ
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์	กรรมการ
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์	กรรมการ
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์	กรรมการ
คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์	กรรมการ
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์	กรรมการ

คณบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์	กรรมการ
คณบดีคณะเทคโนโลยีทางทะเล	กรรมการ
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์	กรรมการ
คณบดีคณะแพทยศาสตร์	กรรมการ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ	กรรมการ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์	กรรมการ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยการขนส่งและโลจิสติกส์	กรรมการ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยอัญมณี	กรรมการ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยวิทยาศาสตร์การกีฬา	กรรมการ
ผู้อำนวยการสถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริการวิชาการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักคอมพิวเตอร์	กรรมการ
ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสถาบันศิลปะและวัฒนธรรม	กรรมการ
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายบริหารและวางแผน	กรรมการ
วิทยาเขตสารสนเทศจันทบุรี ม.บูรพา	
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายบริหารและวางแผน	กรรมการ
วิทยาเขตสารสนเทศสระแก้ว ม.บูรพา	
นายกสมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์	กรรมการ
มหาวิทยาลัยบูรพา	
นายกสมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ	กรรมการ
มหาวิทยาลัยบูรพา	

นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา	กรรมการ
กรรมการสภามหาวิทยาลัย ประเภทผู้แทนคณาจารย์	กรรมการ
ประธานสภาอาจารย์	กรรมการ
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ	กรรมการ
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต	กรรมการ
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิจัย	กรรมการ
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์	กรรมการ
เลขาฯ สมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา (ฉลาด อิงคเมธางกูร)	กรรมการและผู้ประสานงาน
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายบริหาร	กรรมการและผู้ช่วยประสานงาน
ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา	กรรมการและผู้ช่วยประสานงาน
ผู้อำนวยการกองกลาง	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้างานสารบรรณ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้ช่วยเลขาฯ สมาคมศิษย์เก่าฯ (สามารถ ดวงวิจิตรกุล)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
ระพีพร พูลสวัสดิ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มีหน้าที่ วางแผนในการจัดงานและให้คำปรึกษาแก่ฝ่ายต่างๆ ให้เป็นไปด้วย
ความเรียบร้อย

คณะกรรมการฝ่ายสถานที่และแสงเสียง

สมาน สรรพศรี	ประธานกรรมการ
สุภาพ คัมภีรานนท์	รองประธานกรรมการ
พินิจ เจริญชาติศรี	รองประธานกรรมการ
ชาดล เมฆประดับ	กรรมการ

ศวง เหมะเกตุ	กรรมการ
วิเชียร อริยะสุขสกุล	กรรมการ
ผจญ นนทะภา	กรรมการ
วีระศักดิ์ โฉมจังหวัด	กรรมการ
มาลัย ศราทถนนานนท์	กรรมการ
วรอนงค์ ทองระอา	กรรมการ
ภาณุวัฒน์ โต่นุช	กรรมการ
ศศิธร วงศ์หน่อน้อย	กรรมการ
คณงานสังกัดกองอาคารสถานที่	กรรมการ
ครรชิต ดอกไม้คลี่	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ จัดเตรียมสถานที่จัดงาน จัดระบบแสงเสียง การตกแต่งเวที และ อุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้กับฝ่ายต่างๆ ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

คณะกรรมการฝ่ายยานพาหนะและรักษาความปลอดภัย

ไพบุลย์ มณโฑวงศ์	ประธานกรรมการ
ศวง เหมะเกตุ	รองประธานกรรมการ
ชาดล เมฆประดับ	กรรมการ
ผจญ นนทะภา	กรรมการ
วิเชียร อริยะสุขสกุล	กรรมการ
วาสนา ธารามาศ	กรรมการ
พนักงานขับรถยนต์	กรรมการ
เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำมหาวิทยาลัย	กรรมการ
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย(มหาวิทยาลัยบูรพา)	กรรมการ
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย(บริษัทเอกชน)	กรรมการ
กาญจนา ทรงความสง่า	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ อำนวยความสะดวกและให้บริการในการใช้ยานพาหนะแก่ฝ่ายต่างๆ
ดูแลรักษาความปลอดภัยและการจราจร รวมทั้งจัดหาสถานที่จอดรถสำหรับผู้
ผู้ร่วมงาน ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและปลอดภัย

คณะกรรมการฝ่ายการแสดงและพิธีกร

เทพศักดิ์ ทองนพคุณ	ประธานกรรมการ
รัชนี ช่างชู	รองประธานกรรมการ
นพดล สิทธิชัย	กรรมการ
นพมล กรุณานนทกิจจา	กรรมการ
วนิดา ภูวนารถนุรักษ์	กรรมการ
ทัศนีย์ ทานตวนิช	กรรมการ
ภัทระ คมขำ	กรรมการ
ปภัสพล สว่างสุข	กรรมการ
ศานติ เดชคำรณ	กรรมการ
สัญญาชัย เอื้อศิลป์	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ จัดการแสดง จัดดนตรี กำหนดการ และจัดพิธีกรต่างๆ บนเวที
รวมทั้งรับผิดชอบจัดหาพิธีกร โดยประสานงานกับฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้
เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

คณะกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

สิทธิพันธ์ ศิริรัตนชัย	ประธานกรรมการ
ธราวรรณ ภูวนา	รองประธานกรรมการ
กิติกร มีทรัพย์	กรรมการ
ธงชัย ทองนิ่ม	กรรมการ
เสรี ชีโนดม	กรรมการ
ชาญยุทธ เสงตระกุล	กรรมการ

สันติ ระวังทอง	กรรมการ
พรทิพย์ พัดปุย	กรรมการ
วนิดา สุริยากุลพานิช	กรรมการ
นิคม มูลเมือง	กรรมการ
อัศรียาภรณ์ เทียงธรรม	กรรมการ
ตราจิตต์ เมืองคล้าย	กรรมการ
ณัฐวีร์ ตั้งเจริญกุล	กรรมการ
สุพิศ ออมลี	กรรมการ
สุภาวดี จันทร์โสม	กรรมการ
นลินรัตน์ เมฆพัทธ์	กรรมการ
ปิยาภา พรหมทอง	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ ประชาสัมพันธ์ในสื่อต่างๆ ให้ศิษย์เก่า คณาจารย์เก่า เข้าร่วมงาน รวมทั้งจัดทำบัตรเชิญแจกสำหรับแขกผู้มีเกียรติ (เช่น กรรมการสภามหาวิทยาลัย คณาจารย์เก่า ผู้ที่ได้รับปริญญาคุณวุฒิปันจิติกิตติมศักดิ์) รับผิดชอบการพิมพ์บัตรจำหน่าย และจัดหาผู้บันทึกภาพในงาน โดยประสานงานกับฝ่ายอื่นๆ ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

คณะกรรมการฝ่ายที่พัก

รัชนีภรณ์ ทรัพย์กรานนท์	ประธานกรรมการ
ธีระวัฒน์ อรุณธัญญะ	รองประธานกรรมการ
พนาวรรณ วัฒนศาสตร์สาธร	กรรมการ
สุรศักดิ์ กอประคอง	กรรมการ
มานิต คงสมจิตร	กรรมการ
นวินดา อัสวพรรณราย	กรรมการ
ศิริพงษ์ ส่งเสริม	กรรมการ

สายชล ธารโสธร

กรรมการ

กรัณทวัชร์ ฉาไชย

กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ อำนวยความสะดวกในการจัดหาและจองห้องพักที่สำนักบริการวิชาการ และโรงแรมต่างๆ ที่ใกล้เคียงมหาวิทยาลัย ให้แก่ผู้เข้าร่วมงานที่ต้องการพัก ในช่วงใกล้งานเทศกาลดินถิ่น ๒๕๔๙ พร้อมทั้งประชาสัมพันธ์ให้ผู้เข้าร่วมงานทราบ

คณะกรรมการฝ่ายหารายได้และของที่ระลึก

ศุภนิธย์ ไชครัตนชัย

ประธานกรรมการ

วิรัช คารวะพิทยา

รองประธานกรรมการ

ขวลิต ตันขเศรณีวัฒน์

กรรมการ

จรัล มงคลจันทร์

กรรมการ

สุรสิทธิ์ นิติวุฒิวรวัักษ์

กรรมการ

เชิดชัย ไชครัตนชัย

กรรมการ

พลอากาศตรีณรงค์ ละม้ายอินทร์

กรรมการ

สุรเดช ปนาทกุล

กรรมการ

คณบดีทุกคณะ

กรรมการ

ผู้อำนวยการทุกหน่วยงาน

กรรมการ

ประธานสภาอาจารย์

กรรมการ

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา

กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ จัดหาผู้สนับสนุนการจัดงานและจัดทำของที่ระลึกเพื่อจำหน่าย หารายได้ในงาน รวมทั้งหาวิธีการเพื่อหารายได้ให้กับงาน เพื่อให้มีรายได้ สนับสนุนการสร้างอาคาร ๕๐ ปี มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการฝ่ายจำหน่ายบัตร

สุดา สุวรรณภิรมย์	ประธานกรรมการ
ดารณี ภูมารรณ	รองประธานกรรมการ
สมพิศ อุดมศิลป์	รองประธานกรรมการ
สวัสดี เรืองวิเศษ	กรรมการ
อารี เพชรผุด	กรรมการ
สมคิด ทองสิมา	กรรมการ
ปราณี ไชยชนะ	กรรมการ
สง่า เขยประเสริฐ	กรรมการ
สุวัฒน์ เงินฉ่ำ	กรรมการ
นิมนวล สกุลพานิช	กรรมการ
วรรณา เจียมทะวงษ์	กรรมการ
วิชัย พิชิตกุล	กรรมการ
อำพล ทิมาสาร	กรรมการ
อรุณ ชราเขต	กรรมการ
ประชุม รอดประเสริฐ	กรรมการ
พลอากาศตรีเพ็ญยศ นาคเพชร	กรรมการ
ไพบุลย์ แสงแก้ว	กรรมการ
บัณฑิต อ่าบุญ	กรรมการ
มังกร กุลวานิช	กรรมการ
นรินทร์ บุญชู	กรรมการ
สมพงษ์ เข้มประสิทธิ์	กรรมการ
นายวัชรินทร์ เจริญเผ่า	กรรมการ
สมศักดิ์ รังสีโยภาส	กรรมการ
มนตรี แยมกสิกร	กรรมการ

นายประยงค์ ดวงดี	กรรมการ
วินัย พุ่มเทศ	กรรมการ
สรวงสุดา ปานสกุล	กรรมการ
ไกรฤกษ์ ธวัชพันธุ์	กรรมการ
จุมพล เหมะศิริรินทร์	กรรมการ
รติกร ปานจับ	กรรมการ
เสรี ปานเดชพงศ์	กรรมการ
ไพรินทร์ พ่วงภู	กรรมการ
สุรียา ภาระกิจโลหะ	กรรมการ
มณฑล วงศ์ธนะโรจน์	กรรมการ
พรหมเมธ นาททอง	กรรมการ
นฤตม พิสิษฐเกษม	กรรมการ
มณฑล แก่นมณี	กรรมการ
ศศิธร ลักษณะ	กรรมการ
วรพรรณณี เผ่าทองสุข	กรรมการ
สมพล เข้มกำเหนิด	กรรมการ
วรรณศิริ วรสิทธิ์	กรรมการ
วิชาญ จันทรสอน	กรรมการ
สันติเทพ สาสิทธิ์ราม	กรรมการ
ประทีป เจริญพร	กรรมการ
กำพล ดำรงค์วงศ์	กรรมการ
วิทยา เจริญสวัสดิ์	กรรมการ
ใหญ่ ภูผา	กรรมการ
มานิต คงเจริญ	กรรมการ
ดุขฎิ โทบุราณ	กรรมการ

อรอนงค์ กุลธนทอง	กรรมการ
นายกสมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา	กรรมการ
นายกสมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา	กรรมการ
นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา	กรรมการ
บรรพต วิรุณราช	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ จำหน่ายบัตรให้กับศิษย์เก่าเข้าร่วมงานและประสานงานกับกรรมการ
และเลขานุการ เพื่อตรวจสอบยอดจำหน่ายก่อนวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๙ เพื่อ
จะได้เตรียมงานประสานกับฝ่ายอื่นๆ ให้เรียบร้อย

คณะกรรมการฝ่ายการเงิน

กนกรัตน์ คล้ายทองคำ	ประธานกรรมการ
รวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์	รองประธานกรรมการ
สุภาวดี วงษ์สกุล	กรรมการ
นงลักษณ์ สิทธิชัย	กรรมการ
จันทร์ เมฆขจร	กรรมการ
วนิดา ธนรัตนานนท์	กรรมการ
พบพร เขาวรัตน์	กรรมการ
จิตติยา สุรภาพ	กรรมการ
สาวิตรี ผาสุขเจริญ	กรรมการ
วราภรณ์ ฝ่องอักษรภักดี	กรรมการ
ปัทมา ศุภธนกร	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ ตรวจสอบและดูแลการเบิกจ่ายเงินที่ใช้ในการจัดงาน จัดทำบัญชี
รายรับของการจำหน่ายบัตร หรือจากรายการอื่นๆ และรายจ่ายต่างๆ เพื่อให้
ให้ตรวจสอบได้ จัดผู้รับเงินประจำที่ในวันงานด้วย

คณะกรรมการฝ่ายอาหารและเครื่องดื่ม

วันสม อานามนารถ	ประธานกรรมการ
พรณี แผลงจันทิก	รองประธานกรรมการ
เสนห์ มานะสม	กรรมการ
จิตสวาท ปาละสิงห์	กรรมการ
ภิญโญ เปี่ยมประสาทพร	กรรมการ
จันทร เมฆขจร	กรรมการ
ศิริพงษ์ ส่งเสริม	กรรมการ
จิระพร พรหมโลก	กรรมการ
อรพร สดใส	กรรมการ
วนิดา สุกุรัตน์	กรรมการ
ลออ มีรักษ์	กรรมการ
สุนันทา อินทเจริญ	กรรมการ
อุไรวรรณ ศักดิ์ศรีเจริญ	กรรมการ
ปัทมา ศุภอนกร	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ จัดเตรียมส่งอาหารและเครื่องดื่มเพื่อบริการผู้เข้าร่วมงาน และอำนวยความสะดวกในการบริการในงาน

คณะกรรมการฝ่ายปฎิคม

บุญมา ไทยก้าว	ประธานกรรมการ
สมพิศ อุดมศิลป์	รองประธานกรรมการ
เสวก สุระประเสริฐ	รองประธานกรรมการ

ชัยยศ วณิชวัฒนานุกูวัตติ	กรรมการ
อภิศักดิ์ ไชยโรจน์วัฒนา	กรรมการ
ขวัญเรือน ประดิษฐ์โกคา	กรรมการ
ประทุม ม่วงมี	กรรมการ
พิสิษฐ์ พิริยาพรรณ	กรรมการ
ทวีลาภ ตันสวัสดิ์	กรรมการ
พรณี แผลงจันทิก	กรรมการ
กนกวรรณ มณฑไทรงศ์	กรรมการ
กนกรัตน์ คล้ายทองคำ	กรรมการ
ภิญโญ เบี่ยมประสาทพร	กรรมการ
พิชิตร มีพจนา	กรรมการ
เนาวรัตน์ ตรุณศรี	กรรมการ
สุภาพ คัมภีรานนท์	กรรมการ
จุฬา มีพจนา	กรรมการ
ทิพวรรณ ธรรมมาธิกุล	กรรมการ
ระพีพร พูลสวัสดิ์	กรรมการ
บุญเพ็ญ ฤทธิมหันต์	กรรมการ
ธาราวรรณ ภูวนา	กรรมการ
กาญจนา ทรงความสง่า	กรรมการ
ภุมรี ออบมณี	กรรมการ
เสริมสิทธิ สร้อยสอดศรี	กรรมการ
วรรณิ ศิริกุล	กรรมการ
วรรณา แนบเขย	กรรมการ
ศิวิไลซ์ คนฉลาด	กรรมการ
ธีระศักดิ์ กิ่งขานูศิลป์	กรรมการ

นายกองค์การนิสิต

กรรมการ

ประธานสภานิสิต

กรรมการ

ธนวรรณ ศักดาแก้วปนาท

กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ต้อนรับและจัดพาแขกผู้มีเกียรติและผู้เข้าร่วมงานลงทะเบียนเพื่อเข้างาน

คณะกรรมการฝ่ายจัดทำหนังสือที่ระลึก

สุนทรี เนติลักษณ์วิจารณ์

ประธานกรรมการ

วิฑูรย์ สุขแดง

รองประธานกรรมการ

ฉลอง แนวพานิช

กรรมการ

กฤษณลักษณ์ มังคละศิริ

กรรมการ

พงษ์ศักดิ์ นาคเจริญ

กรรมการ

สมาน สรรพศรี

กรรมการ

ชัยยศ วณิชวัฒนานุกูวัต

กรรมการ

ประชุม รอดประเสริฐ

กรรมการ

สิทธิพันธ์ ศิริรัตนชัย

กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ จัดทำหนังสือที่ระลึกงานและประสานกับฝ่ายอื่นๆ เพื่อต้องการข้อมูล

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

วันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2548

(นางสุนงนาท สุตะบุตร)

นายกสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
โปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม

โรงเรียนพิชญศึกษา

ผู้อำนวยการสอนโดย
อาจารย์สุนงนาท สุตะบุตร
ผู้อำนวยการโรงเรียนพิชญศึกษา

โรงเรียนรางวัลพระราชทานระดับประถมศึกษาขนาดใหญ่

ปีการศึกษา ๒๕๓๗, ๒๕๔๑, ๒๕๔๕

โรงเรียนรางวัลพระราชทานระดับก่อนประถมศึกษาขนาดใหญ่

ปีการศึกษา ๒๕๔๔

โรงเรียนรับการประกันคุณภาพและการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา

จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกระทรวงศึกษาธิการ

ปีการศึกษา ๒๕๔๑-๒๕๔๕

๔๔/๑ หมู่ที่ ๘ ซอยสุขาประชาสรรค์ ๓ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ๑๐๑๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๓ ๓๗๗๗-๔ โทรสาร ๐ ๒๕๖๕ ๕๗๙๕

<http://www.pichaya.ac.th> email: sunongnat@pichaya.ac.th

ขอสนับสนุนการจัดงาน

เทท-ทอง คีนถิ่น ๒๕๔๙

ด้วยความปรารถนาดีจาก

รศ. ชาวนันท์ มณีวงศ์

สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดชลบุรี

กรรมการสภามหาวิทยาลัยบูรพา

อดีตรอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

อดีตนายกสโมสรศิษย์เก่า วศ. บางแสน

โรงเรียนปราโมชวิทยารามอินทรา

อนุบาล - มัธยมศึกษาปีที่ ๖

รางวัลพระราชทานประเภทมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ปีการศึกษา ๒๕๓๒, ๒๕๓๔

นักเรียนรางวัลพระราชทานระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา ๒๕๓๔

รางวัลพระราชทานชมเชยโรงเรียนประถมศึกษานขนาดใหญ่ ปีการศึกษา ๒๕๓๖

รางวัลพระราชทานชมเชยโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ปีการศึกษา ๒๕๔๒

โรงเรียนในโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน

๔๔ หมู่ ๓ ซอยรามอินทรา ๗ ถนนรามอินทรา บางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๒๐ ๐๓๔๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๒ ๓๔๖๙

<http://www.pramoch.th.edu> E-mail : pramoch@pramoch.th.edu

When you walk through the storm.
Hold your head up high,
And don't be afraid of the dark.
Behind the dark is the golden sky.

เมื่อชีวิต	เคลื่อนสู่	พายุร้าย
ประคองกาย	กุมจิต	ไม่คิดหนี
อย่าหวาดกลัว	อุปสรรค	ที่จักมี
ฟ้าเปลี่ยนสี	ยามลมร้าย	พัดหายไป

รองศาสตราจารย์ศรุติ สกุลรัตน์

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ

มหาวิทยาลัยบูรพา

โรงเรียนเทพศิรินทร์

โรงเรียนเอกชนดีเด่น พ.ศ. ๒๕๓๕

สถานศึกษาที่จัดจรรยาศึกษาดีเด่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และ พ.ศ. ๒๕๔๔

เกียรติประวัติและผลงานดีเด่น

ถวายพระราชทานรางวัลชนะเลิศการอ่านฟังเสียงและมารยาทไทย

พ.ศ.๒๕๔๗ และ ๒๕๔๘

โล่พระราชทานรางวัลการประกวดบรรยายธรรม พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔

โล่พระราชทานรางวัลชนะเลิศการแข่งขันคณิตศาสตร์ระดับประเทศ พ.ศ.๒๕๕๔

โล่รางวัลเด็กดีเด่นที่ทำชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติ

ด้านคุณธรรมจริยธรรม พ.ศ.๒๕๕๐ - ๒๕๕๔

ฯลฯ

บริหารงานโดย

อาจารย์สมคิด ทองสิมา กศ.บ.

: ที่ปรึกษา

อาจารย์คุณณี ทองสิมา กศ.บ.

: ผู้รับใบอนุญาต , ผู้จัดการ

อาจารย์ปณิตตา ทองสิมา นศ.บ. (เกียรตินิยม) นศ.ม. , ศศ.บ. : ครูใหญ่

๑๘ ซอยเพชรเกษม ๒๐ แขวงปากคลอง เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐

โทรศัพท์/โทรสาร ๐ ๒๔๕๗ ๔๑๔๙, ๐ ๒๔๖๗ ๑๕๕๙

An Approved School
Affiliated with Ministry of Manitoba
Education, Training and Youth, Canada

เลิศหล้า

Education and Academic
Exchanges with The University
of Manitoba, Canada

กลุ่มโรงเรียนเลิศหล้า

โรงเรียนเลิศหล้า ถนนเพชรเกษม

๓๓/๖๔ ถนนเพชรเกษม เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐

โทร. (อาคาร ๑-๒) ๐ ๒๕๐๙ ๔๐๓๐-๕ โทรสาร ๐ ๒๕๔๔ ๑๐๘๖

โทร. (อาคาร ๓) ๐ ๒๕๐๙ ๙๐๘๑-๕ โทรสาร ๐ ๒๕๐๙ ๙๔๙๔

e-mail : information@lertlah.com Web site : www.lertlah.com

โรงเรียนเลิศหล้า ถนนกาญจนาภิเษก

๔๙ หมู่ ๙ ถนนเพชรเกษม - พระราม ๒ เขตบางบอน กรุงเทพฯ

โทร. ๐ ๒๕๔๔ ๕๔๐๐-๙ โทรสาร ๐ ๒๕๔๔ ๕๗๗๐

e-mail : kanchana@lertlah.com

โรงเรียนเลิศหล้า ถนนเกษตร - นวมินทร์

ถนนประเสริฐนฤกิจ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ

โทร. ๐ ๒๕๔๓ ๙๑๒๐ e-mail : nawamin@lertlah.com

ขอสนับสนุนสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา งานกา-ทอง คีนถิ่น ๒๕๔๙

โรงเรียนธุรกิจพยาบาลและบริหารธุรกิจพัฒนชัยการสุขุโขทัย

Sukhothai Commercial College : SCC

เปิดสอนในระดับ ปวช. และ ปวส. บริหารธุรกิจและธุรกิจพยาบาล
๑๑ ถนนสุขุโขทัย เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ <http://www.scc.ac.th>
โทร. ๐ ๒๖๖๔ ๔๐๖๕-๖, ๐ ๒๖๖๔ ๗๖๖๔ โทรสาร ๐ ๒๒๔๑ ๓๗๔๗

โรงเรียนเทคโนโลยีชนะพลขันธุ์ นครราชสีมา

Chanapollakan Intitute of Technology

เปิดสอนในระดับ ปวช. และ ปวส. ภาคปกติและภาคพิเศษ
สายช่างอุตสาหกรรม และบริหารธุรกิจ ธุรกิจพยาบาล
๗๗/๑ หมู่ ๔ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๐๐๐ <http://www.c-tech.ac.th>
โทร. ๐ ๔๔๔๖ ๕๐๖๗-๔ โทรสาร ๐ ๔๔๒๔ ๒๕๒๔

วิทยาลัยนครราชสีมา Nakhonratchasima College

เปิดสอนในระดับปริญญาตรี ๑๕ สาขาวิชา และเปิดสอนปริญญาโท
๒๔๐ หมู่ ๒ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๐๐๐ <http://www.nmc.ac.th>
โทร. ๐ ๔๔๔๖ ๖๐๐๐ โทรสาร ๐ ๔๔๔๖ ๕๖๖๔

อุทัย สิทธิศักดิ์

อดีตนายองค์การนิสิต ปี ๒๕๐๓

ศิษย์เก่ารุ่น ๓ “อสร”

ร่วมยินดีและสนับสนุนงาน

กา-ทอง คีนถิ่น ๒๕๔๙

พองเพื่อน

“ช่างพวงาด”

ศิษย์เก่ารุ่น ๔

ร่วมยินดี

และสนับสนุนงาน

เทา-ทอง คืบกัน ๒๕๔๙

ขอขอบคุณ

โดย... มะพร้าวกะทิ*

ในฐานะผู้ประสานงานเทา-ทองคืนถิ่น ไม่รู้ บางครั้งไปประสานงานเข้าข้างหรือเปล่า จึงต้องกระตือ รือล้นในการหาวิธีใดก็ตามที่จะให้งานทุกฝ่ายดำเนินไป ได้ด้วยความสำเร็จ ทางงานหนังสือที่ระลึกได้ปรึกษากับ คณะกรรมการผู้จัดทำแล้ว เห็นว่าน่าจะตั้งชื่อว่า "เรื่องเก่า เล่าใหม่" จึงจำเป็นต้องประสานงานไปยังรุ่นตัวเลขเดียว ถ้าจะทิ้งรุ่นหนึ่งรุ่นใดไป คงไม่น่าชม ภาระจึงหนักที่โทรศัพท์ ยกแล้วยกอีก บางท่านเจอเลย บางท่านฝากข้อความ บางท่านงานยุ่งแนะนำให้เพื่อนร่วมรุ่นเขียนกันก่อน และ สรุปร้อยด้วยผู้เขียนรุ่นล่าสุดปี ๒๕๔๘ ที่มีพลังน้ำใจให้ พวกเราชาวเทาทอง ปวารณาตัวเป็นศิษย์ผู้น้อง เช่น ดร.บุญเกียรติ ที่ทรงคุณค่า จึงขุลงมุนพอสมควร บางท่าน รับปากเพียงสองวัน บางท่านเป็นอาทิศย์มีภาระกิจสำคัญ อื่นลิมเขียน จนแล้วจนรอดกว่าจะได้ต้นฉบับครบเอาตอน วันที่ ๖ มีนาคม จึงรีบพิมพ์เพื่อช่วยแบ่งเบา ผู้ทำอาร์ตเวิร์ค รวมทั้งช่วยตามข้อความสนับสนุนการจัดทำหนังสือ จนถึง วันที่ ๘ มีนาคม

* ฉลาด อิงคมธางกูร (ศิษย์เก่ารุ่น ๙ "อินทริมวงาด")
เลขาธิการสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา
กรรมการฝ่ายประสานงานเทาทองคืนถิ่น ๒๕๔๙

ขอขอบคุณผู้เขียนทุกท่าน ที่ทำให้หนังสือนี้มีคุณค่า และขอเสนอแนวความคิดต่อว่า ศิษย์เก่ารุ่นที่ยังไม่ได้โหวตลงเขียน ยังมีเวที “มะพร้าว” ให้ท่านได้ต่อคิวบรรเลงความหลังในโอกาสต่อไป โปรดกรุณาแนะนำตัวผู้เขียนในรุ่นให้สารานุกรมสมาคมฯ ได้เรียกหาด้วย

สรุปยกแรก

ขอขอบคุณ ท่านอธิการบดี ศ.ดร.สุชาติ อุปลัถม์, นายกฯ สุนงนาท สุตตะบุตร ที่เขียนสาร ถึงศิษย์เก่าให้ แล้วเรียงรายตั้งแต่รุ่น ๑ - รุ่น ๙ มี รศ.เขาว์ มณีวงษ์, ผศ.ประเสริฐ เนื้อทอง, อาจารย์ฉลอง แนวพานิช, อาจารย์สุนทร อ่อนลิ้ม, อาจารย์สง่า เขยประเสริฐ, ดร.เฉลิมชัย รัตนประยูร, อาจารย์กิติกร มีทรัพย์, รศ.ดร.ปราชญา กล้าผจญ, ผศ.จริยา จரியานุกูล และรุ่น ๔๘ ดร.บุญเกียรติ โชควัฒนา และแถมอดีตรักษาการณายกสโมสรศิษย์เก่า ก่อนเลือกตั้งนายกคนแรก รศ.ดร.ประเทิน มหาขันธุ์ รวมถึงคณะกรรมการฝ่ายจัดทำหนังสือที่ระลึกทุกท่าน ผู้ปฏิบัติงานในโรงพิมพ์ไม่ว่าจะเป็นท่านผู้จัดการ จนถึงช่างแท่น ช่างคอมพิวเตอร์ วางอาร์ตเวิร์ค ช่างเข้าเล่ม ที่ต้องเร่งให้สมาคมฯ อีกแล้ว

ยกสอง

ขอขอบคุณ ผู้สนับสนุนการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ มีหน่วยงาน บริษัท และโรงเรียนต่างๆ ที่ให้การสนับสนุนผู้บริหารล้วนเป็นศิษย์เก่าชาวเทา-ทองทั้งสิ้น ศิษย์เก่าบางรุ่นก็ให้การสนับสนุนมาทางการจัดทำหนังสือแทนให้ชื้ออาหาร ผมว่าคือกัน เพราะเงินที่เหลือเรายกเข้ากองทุนสร้างอาคาร ๕๐ ปีหมด ล่าสุดก่อนปิดเล่มพี่อุทัย สิทธิศักดิ์ อดีตนายกองค์การนิสิตรุ่น ๓ โทร.มาจากพิษณุโลกถามว่าพี่จะช่วยสนับสนุนอะไรได้บ้าง ...อย่างนั้นเอาครึ่งหน้าในหนังสือไป หรือ ผศ.อุกฤษฏ์ พรรักษาติ (รุ่น ๑๐) และอาจารย์อรุณ อุดกฤษฏ์ (รุ่น ๙) แจ้งว่ามาร่วมไม่ได้ แต่ส่งเงินไปช่วยสมทบคนละหนึ่งพันบาท นี่แหละครับ น้ำใจเทา-ทอง ที่เราต้องขอขอบคุณ

ยกสาม

ขอขอบคุณ ศิษย์เก่ารุ่นต่าง ๆ และหน่วยงานในมหาวิทยาลัยบูรพา หน่วยงานของศิษย์เก่า ผู้แจ้งให้การสนับสนุนจัดอาหารในงาน ที่ปีนี้ฉีกแนวการจัดแบบไม่ต้องแจกคูปอง แต่ได้รับความกรุณาจากรุ่น ๑ รศ.เชาวน์ มณีวงษ์, รุ่น ๕ ฉลามขาว, รุ่น ๖ มดทอง, รุ่น ๗ ผึ้งหลวง, รุ่น ๘ สิงห์ผยอง, รุ่น ๙ อินทรีผงาด, รุ่น ๑๑ จงอางขาว (โดย ดร.สุชาติ เมืองแก้ว), รุ่น ๑๒ ยุงทอง, รุ่น ๑๓ เอราวัน, รุ่น ๑๔ กระทั่งดำ, รุ่น ๑๕ เท้าไฟ, รุ่น ๑๖ พิราบขาว, รุ่น ๑๗ หงส์ขาว, รุ่น ๑๘ เสือดาว, รุ่น ๒๑ กรกฏ, รุ่น ๒๕ ตฤณสีห์ และหน่วยงานในมหาวิทยาลัยบูรพา มี คณะศึกษาศาสตร์, คณะวิศวกรรมศาสตร์, ศูนย์แพทย์มหาวิทยาลัยบูรพา, วิทยาลัยการขนส่งและโลจิสติกส์ และชมรมศิษย์เก่าเทา-ทอง กทม., สมาคมศิษย์เก่าคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา และสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา และไม่แน่ใจว่าอาจมีบางรุ่นที่แจ้งมาหลังการทำอาร์ตเวิร์ค เสร็จแล้ว แต่คงจะเห็นได้ที่ป้ายชั้นชุมนุมในงาน ต้องขอบคุณเป็นพิเศษที่ทำให้ตื่นเต็นว่าได้เงินเพิ่ม

ยกสี่

ขอขอบคุณ ผู้สนับสนุนให้ของรางวัล ของขวัญ มาจับสลากมากมาย มี บริษัท ไอ.ซี.ซี.อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (มหาชน), บริษัทเอชแอนด์บี อินเตอร์เท็กซ์ จก., เทศบาลเมืองนครราชสีมา โดย นายกเชิดชัย โชครัตนชัย และรองนายก ขวลิต ดันขาศเรณีย์วัฒน์, รุ่น ๑๖ พิราบขาว, คุณสุรเดช ปนาทกุล คุณจรัล มงคลจันทร์, คุณวิชัย เรืองจิระอุไร, ผศ.ดร.รัชนีภรณ์ ทรัพย์กรานนท์, สมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา และอาจจะมีผู้ร่วมสมทบเพิ่มเติมอีกหลังปิดเล่ม แต่ไม่มีชื่อ ขออนุญาตขอบคุณอีกครั้งที่หลัง

ยกห้า

ขอขอบคุณ กรรมการฝ่ายการแสดง โดยเฉพาะนิสิตและอาจารย์จาก สาขาดนตรีและการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ ที่ทุ่มซ้อมกันมาหลายวัน และ

ตัวแทนนิสิตจากองค์การนิสิต สถานิสิต และคณะต่างๆ ที่มาช่วยอำนวยความสะดวกให้รุ่นพี่ในงาน และนอกจากนี้ อาจารย์สมประสงค์ (สถาปัตยานนท์) ปีนจินดา ถึงแม้จะไม่ค่อยสบาย แต่ก็ได้กลิ่นกลอนเสกามาให้ศิษย์เก่าได้ขับขานในคืนนี้ นักลีลาศรุ่นเยาว์ที่เต้นได้เก่งกว่าผู้ใหญ่จากชมรมลีลาศบุคคาลกรมหาวิทยาลัยบูรพา ขอขอบคุณกรรมการฝ่ายสถานที่หลายท่านที่ต้องเหนื่อยมายกโต๊ะเก้าอี้กัน และขอบคุณมหาวิทยาลัยบูรพาที่ให้ที่พักฟรีแก่ศิษย์เก่าที่มาร่วมงานจากทางไกลและใกล้ และที่จะต้องคารวะขอบคุณเป็นพิเศษ คือคณาจารย์ผู้อาวุโสทั้งหลายที่ประคองสุขภาพมางานกันให้ลูกศิษย์ได้ชื่นใจ

ยกทก

ขอขอบคุณ ทีมงานผู้จำหน่ายบัตร ที่เป็นกำลังสำคัญในการจัดงานครั้งนี้ นอกจากคณะกรรมการที่มีรายนามอยู่แล้วต้องขอขอบคุณเพิ่มเติมที่ตัวแทนศิษย์เก่าหลายรุ่นที่ช่วยแต่ไม่มีนามเป็นกรรมการ ขอขอบคุณศิษย์เก่าที่อยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ช่วยออกแรงไปจ่ายแจกบัตรให้ศิษย์เก่าในจังหวัดนั้นๆ

ภาคเหนือมี สมพล วัฒนชัย (เชียงใหม่) วิศิษฐ์ ดุลยพชร (พะเยา) บุญช่วย แก้วบุญเรือง, เล็ก แสงมีอานุกาพ (ลำปาง) มนุ มณีรัตน์ (ลำพูน) ทวีศักดิ์ พิพัฒนาดักดิ์ (เชียงราย), มานะ เต็งอินทร์ (แม่ฮ่องสอน) เสรี เหล่าพราหมณ์ (ตาก) แสงจันทร์ อุทัยพงษ์ (น่าน) มนตรี ผลาวงศ์ (อุตรดิตถ์)

ภาคเหนือล่าง อีระ ภักดี (กำแพงเพชร) ยุทธนา พ่วงเขย (นครสวรรค์) กิตติมา ศชนะาวิน (พิษณุโลก) อุกฤษฏ์ พรรักษาดี (เพชรบูรณ์) สิ้นชัย พักสนิท(พิจิตร)

ลงมาภาคกลาง สมพิศ ศุภพงศ์ (พระนครศรีอยุธยา) สุขสันต์ จันทร์ศิริ (สิงห์บุรี) สง่า เขยประเสริฐ, ดร.ปัญญา แก้วเหล็ก, ถวัลย์ บุญเสน (ลพบุรี) อภิวัชร มัญชุสุนทรกุล (สระบุรี) เสาวลักษณ์ สุระประเสริฐ (สมุทรสงคราม) ประยูทธ สุนทรวิภาต (สมุทรสาคร)

ภาคตะวันตก กนกรัตน์ บัวซ้อน (กาญจนบุรี) ไอลง ทงมี (นครปฐม)
วัลลภ ภูโชติ (เพชรบุรี) วัชรินทร์ ไสไกร (สุพรรณบุรี) ไพโรจน์ หนูนักดี
(ราชบุรี)

ภาคตะวันออก มานิต คงเจริญ (ฉะเชิงเทรา) นางลักษณ์ สุดแสง (ระยอง)
ดุฎฎิ ไทบุราณ (จันทบุรี) สมพงษ์ มะใบ (ปราจีนบุรี) สุริยะ มีความดี (ตราด)
ล่องใต้ สาวิตา ศิริโชติ (สงขลา) จิตต์ ชมภูทอง (สตูล) ภัคดี ชูหวาน
(นครศรีธรรมราช) ประมาณ ปรีชาดิวงส์ (พัทลุง) ทวีสิทธิ์ บุญยประสาท
(ยะลา) ชาริณี คุณาเวชกิจ (ปัตตานี) ชำนาญ กันน้อย (ชุมพร) พัชรินทร์
ปลอดดฤทธิ (กระบี่) ส.สุรเชษฐ์ โลहितหาญ (ประจวบคีรีขันธ์)

ภาคอีสาน เขิดชัย ไชครัดนชัย, เสาวนิต เสถานานท์ (นครราชสีมา)
รำไพ สุทธิรัตน์ (ขอนแก่น) อติศักดิ์ ศรีภูมัน (อุดรธานี) ยิ่งยง เรืองรอง
(อุบลราชธานี) สงชัย แซ่แต้ (นครพนม) สมหมาย เจริญรัตน์ (สุรินทร์)
เสาวลักษณ์ อิ่มเอิบ (เลย) สุนันท์ ศรีโยธา (หนองคาย) สุรศักดิ์ ศรีสว่างรัตน์
(บุรีรัมย์)

ส่วนที่จังหวัดชลบุรี ผอ.พื้นที่เขตทั้งสาม สุรัตน์ ไชยชมภู, ประเวศ
คำหงส์, สุเทพ ชิตยวงษ์ และ ผู้ตรวจฯ มังกร กุลวานิช, ดารณี ภูวรรณ
ช่วยกระจายจ่ายแจก และทาง MBA, MPA บรรพต วิรุณราช ช่วยแจกจ่าย
ที่ต้องขอขอบคุณยกกำลังสอง ถึงอีกหลายท่านที่ไม่สามารถเอ่ยนามขอบคุณได้
เพราะกำลังลง ส.ว.และ ส.ส. ตามกฎระเบียบของ กกต. แต่ให้กำลังใจในการ
จัดงาน

ยกสุดท้าย

มหาวิทยาลัยบูรพาและสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยบูรพา ขอขอบคุณ
ทุกท่านที่มาร่วมงาน คณะที่ปรึกษาฯ กรรมการดำเนินการ และกรรมการ
ทุกฝ่ายที่ช่วยกันให้งานสำเร็จลุล่วงสมดังจุดประสงค์ ทหารายได้สมทบสร้างอาคาร
๕๐ ปี มหาวิทยาลัยบูรพา

บันทึก

การศึกษาระบบนิเวศวิทยา

วันที่ ๑๕/๐๖/๒๕๖๕

เรื่อง ศึกษาระบบนิเวศวิทยา

ที่โรงเรียน

โรงเรียน

จังหวัด

ศึกษา

เรื่อง

ศึกษา

เรื่อง

เรื่อง

คณะผู้จัดทำหนังสือที่ระลึก

สุนทรี่ เนติลักษณะวิจารณ์

วิฑูรย์ สุขแดง

ฉลอง แนวพานิช

กฤษณลักษณะณ์ มังคละคีรี

พงษ์ศักดิ์ นาคเจริญ

สมาน สรรพศรี

ชัยยศ วนิชวัฒนานูวัตติ

ประชุม รอดประเสริฐ

ฉลาด อิงคเมธางกูร

สิทธิพันธ์ ศิริรัตนชัย

พิมพ์ที่

บริษัท เนติคุณการพิมพ์ (2541) จำกัด

๑๑๕ ซ.วิเศษมิตรวน ถนนพระราม ๕ เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

☎ ๐-๒๖๖๕-๑๑๓๑-๕ , ๐-๒๖๖๕-๒๕๕๗-๕ แฟกซ์ ๐-๒๖๕๓-๒๓๖๓

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา นายวิฑูรย์ สุขแดง : ๒๕๔๕

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สถาบันของรัฐแห่งภาคตะวันออก
เปิดสอนปริญญาโท - ปริญญาเอก ทางด้านบริหารธุรกิจ

รศ. ดร.สุดา สุวรรณากิรมย์
ผู้อำนวยการวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

*“เรียนรู้สู่การบริหารแบบสากล ครบทุกด้านของการบริหาร”
ด้วยการสมัครเรียนหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ*

ขอเชิญศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันทุกท่าน
ร่วมฉลองและร่วมกิจกรรม
งานครบรอบ ๑๐ ปี วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์
ตลอดปี ๒๕๕๔

สอบถามรายละเอียดได้ที่

โทร.(๐๓๘) ๓๔๔๕๐๐, ๓๔๓๕๖๑ หรือ www.ex-mba.edu

“เรียน MBA ม.บูรพา ความรู้ก้าวไกล เครือข่ายก้าวหน้า”

St. Andrews®

The Happy Family

